Mario Vargas Llosa

Pantaleón și vizitatoarele

HUMANITAS

MARIO VARGAS LLOSA s-a născut în 1936 la Arequipa şi a copilărit în Bolivia împreună cu mama şi bunicii materni, închipuindu-şi că tatăl lui murise şi că fusese un erou. În realitate, la cinci luni după căsătorie îşi părăsise soţia însărcinată şi avea să-şi revadă fiul abia zece ani mai târziu, când Mario se va întoarce în Peru. Între 1950 şi 1952 urmează cursurile unei şcoli militare din Lima – experienţă descrisă în primul roman, *Oraşul şi câinii*. În 1955 se căsătoreşte cu o mătuşă, Julia Urquidi, provocând un mare scandal în familie, şi divorţează de ea în 1964, pentru ca, un an mai târziu, să se însoare cu verişoara lui, Patricia. Între timp, lucrase în Franţa ca profesor de spaniolă şi jurnalist. După o tinereţe în care se apropiase de comunism, ia distanţă faţă de Fidel Castro, ba chiar îl acuză pe Gabriel García Márquez, odinioară prieten, de servilism. Călătoreşte, predă la universităţi în America şi Europa, devine scriitor celebru prin forţa epică, luciditatea şi ironia sa. „Literatura şi politica se exclud reciproc”, scrie Mario Vargas Llosa. „Scriitorul lucrează în singurătate, are nevoie de totală independenţă. Politicianul e total dependent, trebuie să facă tot felul de concesii, exact lucrul pe care scriitorul nu-l poate face.”

MIHAI CANTUNIARI (Bucureşti, 14 februarie 1945), cunoscut poet şi hispanist, a mai tradus din Mario Vargas Llosa: *Războiul sfârşitului lumii,* 1986, *Conversaţie la Catedrala,* 1988, *Cine l-a ucis pe Palomino Molero,* 1991, *Istoria lui Mayta, Domnişoara din Tacna* (teatru), 1992, *Pantaleón şi vizitatoarele,* 1998, *Scrisori către un tânăr romancier,* 2003. Alte traduceri: César Vallejo, *Heralzii negri,* 1979 (Premiul pentru traduceri al Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti); Vintilă Horia, *Un mormânt în cer,* 1993 (în colaborare); Fernando Pessoa, *Păstorul de turme,* 1992 (Premiul pentru traduceri al Uniunii Scriitorilor 1993); Vintilă Horia, *Recucerirea descoperirii Americii,* 1996; Vintilă Horia, *Dumnezeu s-a născut în exil,* 1999; Arturo Pérez-Reverte, *Clubul Dumas,* 2004.

MARIO VARGAS LLOSA

PANTALEÓN ŞI VIZITATOARELE

Traducere din spaniolă de
MIHAI CANTUNIARI

HUMANITAS
BUCUREŞTI

Coordonatorul seriei
FLORENTINA HOJBOTĂ

Coperta seriei
IOANA DRAGOMIRESCU MARDARE

MARIO VARGAS LLOSA
PANTALEÓN Y LAS VISITADORAS

© Mario Vargas Llosa, 1973

Lui José María Gutiérrez

Il y a des hommes n'ayant
pour mission parmi les autres
que de servir d'intermédiaires;
on les franchit comme des ponts,
et l'on va plus loin.

(FLAUBERT, *L'Éducation sentimentale*)

Există oameni care n-au altă
menire printre ceilalţi
decât aceea de a servi drept intermediari;
treci peste ei ca pe o punte
şi îţi vezi mai departe de drum.

(FLAUBERT, *Educaţia sentimentală)*

1

— Scoală, Panta – zice Pochita. E deja opt. Panta, Pantita!

— Deja? *Caramba*, ce somn îmi e – cască Pantita. Mi-ai cusut galonul?

— Da, domn' locotenent – face drepţi Pochita[1]. *Uy,* pardon, domn'căpitan. Până mă obişnuiesc, o să fii tot locotenent, scumpule. Da, e gata, arată superb. Dar scoală odată, n-ai întâlnire la…?

— La nouă, da – se săpuneşte Pantita. Unde ne-or trimite, Pocha? Dă-mi prosopul, te rog. Unde crezi, *chola*?

— Aici, la Lima – contemplă cerul cenuşiu, acoperişurile-terase, automobilele, pietonii *chola* Pochita. *Uy,* îmi lasă gura apă: Lima, Lima, Lima.

— Nu visa cu ochii deschişi, Lima în niciun caz, ce speranţe pe tine! se priveşte în oglindă, îşi face nodul la cravată Panta. Măcar de-ar fi un oraş ca Trujillo sau Tacna, şi încă aş fi fericit.

— Ce amuzantă e ştirea asta din *El Comercio* – se strâmbă graţios Pochita. Cică la Leticia un tip s-a răstignit ca să anunţe sfârşitul lumii. L-au băgat la balamuc, dar oamenii l-au scos de-acolo cu forţa, că-l cred un sfânt. Leticia este în partea columbiană a selvei, nu?

— Ce bine arăţi în uniformă de căpitan, băieţel! pune marmelada, pâinea şi laptele pe masă doamna Leonor.

— Acum e în Columbia, dar înainte era în Peru, ne-au luat-o cu japca – unge cu unt pâinea prăjită Panta. Mai toarnă-mi puţină cafea, mama.

— Ce n-aş da să ne trimeată tot la Chiclayo! adună firimiturile pe un platou şi strânge faţa de masă doamna Leonor. La urma urmei, acolo ne-am simţit de minune, nu-i aşa? Pentru mine, principalul e să nu fim trimişi prea departe de coastă. Pleacă, băieţel, noroc îţi doresc, te binecuvântez la plecare.

— În numele Tatălui şi al Duhului Sfânt şi al Fiului CARE A MURIT PE CRUCE – îşi înalţă ochii în noapte şi îi coboară spre făclii Fratele Francisco. Mâinile mele sunt legate, lemnul este ofrandă, închinaţi-vă pentru mine!

— Mă aşteaptă domnul colonel López López, domnişoară – zice căpitanul Pantaleón Pantoja.

— Cu doi generali! mijeşte jucăuş ochii domnişoara. Puteţi intra, domnule căpitan. Da, acolo, uşa cafenie.

— Iată-l şi pe omul nostru – se scoală în picioare colonelul López López. Poftim, poftim, Pantoja, felicitări pentru avansare.

— Nota maximă la examenul de înaintare în grad, prin unanimitatea juriului – strânge o mână, bate părinteşte un umăr generalul Victoria. Bravo, căpitane, aşa se face carieră şi se serveşte patria.

— Ia loc, Pantoja – arată o canapea generalul Collazos. Fă-te comod şi ţin'te tare ca s-auzi ce-o s-auzi.

— Nu mi-l speria, Tigrule – dă din mâini generalul Victoria. O să creadă că-l trimitem la tăiere.

— Însuşi faptul că, pentru a-ţi comunica noua însărcinare, s-au deplasat în persoană şefii ăi mari de la Intendenţă este pentru dumneata un indiciu că treaba e cu cântec – adoptă o expresie gravă colonelul López López. Da, Pantoja, este o chestiune cam delicată.

— Prezenţa acestor şefi este o onoare pentru mine – ciocneşte din călcâie căpitanul Pantoja. *Caramba*, m-aţi făcut foarte curios, domnule colonel.

— Vrei să fumezi? scoate o tabacheră, o brichetă Tigrul Collazos. Dar nu sta în picioare, omule, ia loc. Cum, nu fumezi?

— Vezi, măcar o dată Serviciul de Informaţii n-a dat greş – mângâie o fotocopie colonelul López López. Întocmai cum scrie aici: nici fumător, nici beţivan, nici fustangiu.

— Un ofiţer fără vicii – se miră generalul Victoria. De-acum are cine să ne reprezinte Armata în rai, alături de Sfânta Rosa şi de Sfântul Martín de Porres.

— Ei, nici chiar aşa – se îmbujorează căpitanul Pantoja. Oi fi având şi eu unele vicii, dar nu mi se ştiu.

— Ştim despre dumneata mai multe decât dumneata însuţi – ridică şi lasă la loc pe birou un dosar Tigrul Collazos. Te-ai cruci de-ai şti câte ore ne-am petrecut studiindu-ţi viaţa. Ştim tot ce-ai făcut, ce n-ai făcut, ba chiar şi ce vei face, căpitane.

— Îţi putem recita statele de serviciu pe dinafară – deschide dosarul, răsfoieşte fişe şi formulare generalul Victoria. Nicio sancţiune, ca ofiţer, iar ca elev-cadet abia vreo cinci-şase admonestări uşoare. De aceea ai fost dumneata alesul, Pantoja.

— Dintre aproape optzeci de ofiţeri de Intendenţă, să-ţi fie clar – ridică o sprânceană colonelul López López. Poţi să mi te împăunezi, ai motive.

— Vă sunt recunoscător pentru buna părere ce o aveţi despre mine – i se aburesc ochii căpitanului Pantoja. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să merit această încredere, domnule colonel.

— Căpitanul Pantaleón Pantoja? scutură receptorul generalul Scavino. Abia te aud. Zici că mi-l trimiţi pentru ce, Tigrule?

— La Chiclayo ai făcut o foarte bună impresie – răsfoieşte un raport generalul Victoria. Colonelul Montes ar fi dat orice să te păstreze. Cazarma, se pare, a funcţionat ca un ceas graţie dumitale.

— „Organizator înnăscut, simţ matematic al ordinii, capacitate executivă" – citeşte Tigrul Collazos. „A condus administraţia regimentului cu eficacitate şi cu adevărată inspiraţie". Ei, drăcia dracului, corcitul *zambo* Montes s-a îndrăgostit de dumneata.

— Mă zăpăcesc atâtea elogii – lasă capul în jos căpitanul Pantoja. Întotdeauna am încercat numai să-mi fac datoria.

— Cum? Serviciul de ce?? trânteşte un hohot de râs generalul Scavino. Nici tu şi nici Victoria nu mă puteţi lua în răspăr, Tigrule; aţi uitat că-s chel?

— Bun, să luăm taurul de coame – face semn de tăcere cu degetul la buze generalul Victoria. Treaba impune cea mai deplină discreţie. Mă refer la misiunea ce ţi se va încredinţa, căpitane. Poţi să-i spui, Tigrule.

— Pe scurt, trupele din selvă îşi fac mendrele cu metisele – îşi ia avânt, clipeşte des şi tuşeşte Tigrul Collazos. Nu scapă una. Violuri peste violuri, de nu mai fac faţă tribunalele şi nu mai apucă să judece atâţia desfrânaţi. Toată Amazonia este întoarsă pe dos.

— Zilnic suntem bombardaţi cu rapoarte şi denunţuri – îşi ciupeşte bărbia generalul Victoria. Vin până şi comisii să protesteze, din sătucurile cele mai obscure.

— Soldaţii dumneavoastră abuzează de femeile noastre – îşi mototoleşte pălăria în mâini şi îşi pierde graiul primarul Paiva Runhuí. Mi-au necinstit o cumnăţică acum câteva luni, iar săptămâna trecută, cât pe ce să-i facă felu' nevesti-mii.

— Nu-s soldaţii mei, ci ai naţiunii – face gesturi împăciuitoare generalul Victoria. Calm, calm, domnule primar. Armata deplânge sincer neajunsul provocat cumnatei dumitale şi va face tot ce-i stă în putinţă spre a-i da satisfacţie.

— Acum siluirea se numeşte neajuns? rămâne nedumerit părintele Beltrán. Pentru că asta a fost, nu altceva.

— Pe Florcita au înhăţat-o doi în uniformă, când se întorcea de la câmp, şi au călărit-o în plină potecă – îşi roade unghiile şi se frământă pe scaun primarul Teófilo Morey. Cu un tir atât de precis, încât acum e însărcinată, domnule general.

— Dumneata să mi-i identifici imediat pe bandiţii aceia, domnişoară Dorotea – face spume la gură colonelul Peter Casahuanqui. Nu plânge, nu plânge, vei vedea cum rezolv eu afacerea asta în doi timpi şi trei mişcări.

— Chiar credeţi c-o să ies? suspină Dorotea. Eu, singurică în faţa tuturor soldaţilor?

— O să defileze pe-aici, prin faţa Corpului de gardă – se ascunde îndărătul gardului metalic colonelul Maximo Dávila. Dumneavoastră să-i studiaţi de la fereastră, şi de cum îi descoperiţi pe desfrânaţi mi-i arătaţi mie, domnişoară Jesús.

— Desfrânaţi? împroaşcă cu bale părintele Beltrán. Vicioşi, canalii şi mizerabili, mai degrabă. Să-i facă un asemenea afront donei Asunta! Să înjoseşti în halul ăsta uniforma!

— Pe Luisa Cánepa, slujnica mea, au violat-o un sergent, apoi un

caporal şi-apoi un răcan – îşi curăţă ochelarii locotenentul Bacacorzo. Treaba o fi uns-o la inimă sau mai ştiu eu unde, domnule comandant, dar fapt e că acum se dedică curvăsăriei în stil mare, sub numele de *Pechuga* (Ţâţoasa), şi are un peşte poponar poreclit *Milcaras* (Mii-de-moace).

— Acum să-mi spuneţi cu care dintre bărbăţeii ăştia doriţi să vă măritaţi, domnişoară Dolores – se plimbă prin faţa celor trei răcani colonelul Augusto Valdés. Şi capelanul nostru vă uneşte pe loc. Alegeţi, alegeţi: pe care vi-l doriţi drept tată al viitorului dumneavoastră copilaş?

— Pe soţia mea au tăvălit-o chiar în biserică – se menţine rigid pe o margine de scaun dulgherul Adriano Lharque. Nu în catedrală, ci la Sfântul Cristos de Bagazán, domnule.

— Aşa este, dragi ascultători – rage în microfon Mesagerul[2]. Pe aceşti sacrilegi lascivi nu i-a oprit nici frica de Dumnezeu, nici respectul datorat sfintei Sale case, nici nobila căruntеţe a acestei demne matroane ce a constituit deja sămânţa a două generaţii din Loreto.

— Au început să tragă de mine, *ay,* bunule Isus, voiau să mă trântească pe dale – plânge doamna Cristina. Erau beţi morţi şi împroşcau cu măscări. Doamne, ce mi-au auzit urechile! În faţa altarului, v-o jur.

— I-au făcut asta femeii celei mai cuvioase din tot Loreto, domnule general – tună părintele Beltrán. Au ultragiat-o de cinci ori!

— Şi pe fiica ei şi pe o verişoară şi pe o fină de-a ei, ştiu, Scavino – îşi suflă mătreaţa de pe epoleţi Tigrul Collazos. Dar părintele ăsta Beltrán e de partea noastră ori ba? Este ori nu este preot militar?

— Protestez şi ca preot şi ca soldat, domnule general – suge burta, bombează pieptul maiorul Beltrán. Fiindcă aceste abuzuri fac tot atâta rău instituţiei, cât şi victimelor.

— Este foarte rău ce voiau să-i facă răcanii damei, fără îndoială – drege lucrurile, zâmbeşte, corcofeleşte afacerea generalul Victoria. Dar rudele ei aproape că i-au omorât în bătaie, nu uitaţi. Am aici raportul medical: coaste rupte, hematoame, ureche sfârtecată. În cazul acesta scorul a fost nul, dragă domnule doctor.

— La Iquitos? se opreşte din stropitul cămăşii şi ridică fierul de călcat Pochita. *Uy,* ce departe ne trimit, Panta.

— Din lemn faci focul la care îţi găteşti mâncarea, din lemn ridici casa în care locuieşti, patul pe care dormi şi pluta cu care străbaţi râul – atârnă peste pădurea de capete nemişcate, chipuri încordate şi braţe deschise Fratele Francisco. Din lemn ciopleşti harponul cu care pescuieşti *el paiche,* cursa cu care vânezi dolofanul *ronsoco* şi sicriul unde îngropi mortul. Surorilor! Fraţilor! Îngenuncheaţi pentru mine!

— Este o problemă cât toate zilele, Pantoja – dă convins din cap

colonelul López López. La Contamana, primarul a afişat o proclamaţie prin care locuitorii sunt sfătuiţi să-şi încuie femeile în case în zilele de permisie ale trupei.

— Şi mai ales ce departe de mare! lasă acul, răsuceşte de câteva ori aţa şi o rupe cu dinţii doamna Leonor. Or fi mulţi ţânţari din ăia oribili cu picioare lungi pe-acolo, prin selvă? Sunt chinul meu, ştii doar.

— Fii atent la lista asta – se scarpină în frunte Tigrul Collazos. Patruzeci şi trei de gravide în mai puţin de un an. Capelanii părintelui Beltrán au măritat vreo douăzeci, însă, desigur, răul impune măsuri mai radicale decât căsătoriile forţate. Până acum, pedepsele exemplare n-au modificat panorama: soldatul ajuns în selvă devine o sulă nărăvaşă.

— Dar cel mai descurajat din cauza locului pari tu, iubitule – deschide şi scutură valize Pochita. De ce, Panta?

— Or fi de vină căldura, clima, nu crezi? se însufleţeşte Tigrul Collazos.

— Se prea poate, domnule general – se bâlbâie căpitanul Pantoja.

— Umezeala aceea încropită, exuberanţa aceea a naturii – îşi linge buzele Tigrul Collazos. Aşa păţesc şi eu: de cum ajung în pădurea tropicală, încep să scuip foc, îmi simt sângele fierbând.

— Să nu te-audă generăleasa – râde generalul Victoria –, c-atunci vai de ghearele tale, Tigrule.

— Întâi am crezut că era regimul alimentar – se pocneşte peste burdihan generalul Collazos. Că la garnizoane se făcea exces de condimente, vasăzică ceva ce aţâţa apetitul sexual al oamenilor.

— Am consultat specialişti, am adus până şi un elveţian care ne-a costat şi ochii din cap – freacă două degete colonelul López López. Un dietetician plin de titluri.

— *Pas d'inconvénient* – notează într-un carneţel profesorul Bernard Lahoé. Vom prepara o dietă care, fără a elimina proteinele necesare, o să diminueze libidoul soldaţilor cu 85.

— Să nu exageraţi cumva – murmură Tigrul Collazos. Nu ne-am dori totuşi o trupă de eunuci, domnule doctor.

— Horcones către Iquitos, Horcones către Iquitos – îşi pierde răbdarea maiorul Santana. Da, comunicat extrem de grav, urgenţa întâia. N-am obţinut rezultatele prevăzute cu operaţiunea Tainul Elveţian. Oamenii mei mor de foame, devin tuberculoşi. Azi mi-au leşinat alţi doi la careul de dimineaţă, domnule comandant.

— Nu-i nicio glumă, Scavino – ţine receptorul lipit de ureche cu umărul în timp ce îşi aprinde o ţigară Tigrul Collazos. Am sucit problema în fel şi chip şi este unica soluţie. Ţi-l expediez pe Pantojita, cu maică-sa şi nevastă-sa. Să te speli pe cap cu ei.

— Pochita şi cu mine ne-am obişnuit cu ideea şi suntem fericite să

plecăm la Iquitos – împătureşte batiste, întinde fuste pe pat, împachetează pantofi doamna Leonor, în schimb, tu eşti cu nervii la pământ. De ce, băiete?

— Dumneata eşti omul, Pantoja – se ridică în picioare şi îl apucă de braţe colonelul López López. Dumneata vei pune punct acestei teribile bulibăşeli.

— La urma urmei e un oraş, Panta, şi pare-se chiar frumos – aruncă bulendre la gunoi, face noduri, închide poşete Pochita. Nu mai fă mutra asta, ar fi fost mult mai rău pe podişurile înalte *punas,* păi nu?

— Drept să vă spun, domnule colonel, nu văd cum – înghite salivă căpitanul Pantoja. Dar voi face tot ce-mi ordonaţi, fireşte.

— Deocamdată, plecarea în selvă – ia un indicator şi arată un punct pe hartă colonelul López López. Centrul dumitale de operaţiuni va fi Iquitos.

— Vrem să ajungem la originea problemei şi s-o stârpim din rădăcină – îşi loveşte palma deschisă cu pumnul strâns generalul Victoria. Pentru că, după cum vei fi ghicit singur, Pantoja, problema nu-i numai aceea a doamnelor târnosite.

— Ci şi a recruţilor, osândiţi să trăiască în căldura tropicală ca nişte caste porumbiţe – plescăie din limbă Tigrul Collazos. Să-ţi faci stagiul în selvă e îngrozitor, Pantoja, absolut îngrozitor.

— Şi-n plus, în aşezările amazoniene orice fustă are stăpân – se agită colonelul López López. Nu există bordeluri, nici fete de viaţă, nimic de genul ăsta.

— Sunt ţinuţi din scurt toată săptămâna, sunt trimişi în misiuni prin păduri şi munţi, visând la ziua permisiei – fabulează generalul Victoria. Bat kilometri până la satul cel mai apropiat. Şi, odată ajunşi acolo, ce urmează?

— Nimic, din cauza blestematei de lipse a muierilor – ridică din umeri Tigrul Collazos. Şi-atunci, ăia care nu-s labagii îşi pierd sărita şi, după primul păhărel de rachiu de anason, se azvârl ca puma peste tot ce le-apare în cale.

— S-au înregistrat cazuri de sodomie şi chiar de zoofilie – precizează colonelul López López. Închipuie-ţi dumneata că un caporal din Horcones a fost surprins în relaţii conjugale cu o maimuţă.

— Maimuţa răspunde la absurda poreclă de Mamiţica Dormitorului Cinci – îşi stăpâneşte cu greu râsul maiorul Santana. Sau, mai bine zis, răspundea, fiindcă am împuşcat-o chiar eu. Degeneratul e la carceră, domnule colonel.

— Pe scurt, abstinenţa forţată duce direct la o corupţie inimaginabilă – zice generalul Victoria. Şi la demoralizare, nervozitate, apatie.

— Trebuie să le oferim ceva acestor hămesiţi, Pantoja – îl priveşte solemn în ochi Tigrul Collazos. Aici intri dumneata în joc, aici e

terenul propice aplicării creierului dumitale organizator.

— De ce ai rămas aşa prostit şi mutulică, Panta? Îşi pune biletul în geantă şi întreabă: Dar unde-i culoarul către avionul nostru Pochita? O să avem acolo ditamai fluviul, o să facem baie, o să vizităm triburi de indieni. Revino-ţi, gâgă.

— Ce-i cu tine de eşti aşa ciudat, băieţel? observă norii, elicele, copacii doamna Leonor. Tot drumul n-ai deschis gura. Ce te preocupă într-atât, se poate şti?

— Nimic mama, nimic Pochita – îşi prinde centura de siguranţă Panta. Mă simt bine, n-am nimic. Uitaţi-vă, am ajuns. Asta precis e Amazonul, nu?

— În zilele astea din urmă te-ai purtat ca un nătăfleţ – îşi pune ochelarii de soare, îşi scoate pardesiul Pochita. Nu scoteai un cuvinţel, visai cu ochii deschişi. *Uy,* ce iad e aici. Niciodată nu te-am văzut aşa schimbat, Panta.

— Eram destul de preocupat cu noua-mi însărcinare, dar gata, a trecut – scoate portofelul, îi întinde şoferului câteva bancnote Panta. Da, maestre, la numărul 549, Hotelul Lima. Aşteaptă, mama, te ajut eu să cobori.

— Doar eşti militar, nu? îşi aruncă geanta de voiaj pe un scaun, se descalţă Pochita. Ştiai că te pot trimite oriunde. Iquitos nu-i deloc rău, Panta, nu vezi că pare un loc simpatic?

— Ai dreptate, m-am purtat ca un nerod – deschide dulapul, atârnă o uniformă, un costum Panta. Poate şi unde m-am legat prea mult de locurile din Chiclayo; pe cuvânt că mi-a trecut. Bun, să trecem la despachetat. Dar ce cald e, nu, *chola*?

— Dacă-ar fi după mine, toată viaţa aş trăi la hotel – se trânteşte pe spate în pat, se întinde cu voluptate Pochita. Îţi aduc toate la nas, nu trebuie să-ţi baţi capul cu nimic.

— Şi ar fi bine să-l facem pe micuţul cadeţel Pantoja într-un hotel? îşi scoate cravata, cămaşa Panta.

— Pe cadeţelul Pantoja? face ochii mari, îşi descheie bluza, se propteşte cu un cot în pernă Pochita. Chiar? Chiar putem să-l facem, Pantita?

— Nu ţi l-am promis pentru când voi ajunge la al treilea galon? – îşi întinde pantalonii la dungă, îi îndoaie pe stinghea umeraşului şi îi atârnă Panta. Se va naşte în provincia Loreto, va fi loretan, ce zici?

— Minunat, Panta – râde, aplaudă, sare pe saltea Pochita. *Uy,* ce fericire, cadeţelul, cadeţelul, Pantita Junior.

— Trebuie să-l facem cât mai curând – deschide şi întinde braţele Panta. Ca să sosească repejor. Vino'ncoa, *chola,* unde fugi?

— Hei, hei, ce te-apucă? sare din pat, fuge spre baie Pochita. Ai înnebunit?

— Vino, vino, cadeţelul – se loveşte de un geamantan, răstoarnă un

scaun Panta. Să-l facem chiar acum. Hai, Pochita.

— Dar e unsprezece dimineaţa, abia am ajuns – dă din mâini, îl împinge, îl goneşte, se supără Pochita. Dă-mi drumul, o să ne audă mama ta, Panta.

— Ca să-i facem safteaua oraşului Iquitos, ca să-i facem safteaua hotelului – gâfâie, luptă, îmbrăţişează, alunecă Pantita. Vino, iubireo.

— Uite cu ce te-ai ales de pe urma atâtor denunţuri şi rapoarte – agită o adresă oficială întărită cu ştampile şi semnături generalul Scavino. Ai şi dumneata o parte de vină în chestia asta, domnule comandant Beltrán: aruncă-ţi ochii pe hârtie şi vezi ce vine să organizeze la Iquitos individul ăsta.

— O să-mi rupi fusta – se baricadează după şifonier, aruncă o pernă, cere pace Pochita. Nu te recunosc, Panta, tocmai tu cel mereu atât de bine-crescut, de educat, ce-i cu tine! Lasă, mi-o scot eu.

— Doream să vindec răul, nu să-l provoc – citeşte şi reciteşte faţa învăpăiată de ruşine a comandantului Beltrán. Niciodată nu mi-am imaginat că leacul ar putea fi mai nociv decât boala, domnule general. E de necrezut, de nepermis. Veţi accepta o asemenea oroare?

— Sutienul, ciorapii – transpiră, se aruncă, se zgârceşte din şale, se destinde Pantita. Tigrul avea dreptate: umezeala călâie, respiri foc, sângele fierbe. Ce stai, nu şoma, ciupeşte-mă unde-mi place. De urechiuşă, Pocha.

— Mi se face ruşine ziua, Panta – se plânge, încearcă să se acopere cu cearşaful, suspină Pochita. O să adormi după aia; nu trebuie să fii la Comandament la ora trei? Doar ştii c-o să adormi.

— Las' că fac un duş – îngenunchează, acţionează, împunge, se retrage Pantita. Nu-mi vorbi, nu mă distrage. Ciupeşte-mă de urechiuşă. Aşaaa, aşaaa. *Ay,* simt că mor, *chola,* nu mai ştiu nici cine sunt.

— Ştiu foarte bine cine eşti dumneata şi de ce ai venit la Iquitos – murmură generalul Roger Scavino. Şi îţi spun de la bun început că nu mă bucură deloc prezenţa dumitale în acest oraş. Prefer să-ţi vorbesc pe şleau, domnule căpitan.

— Scuzaţi, domnule general – se bâlbâie căpitanul Pantoja. Cred că e vorba de vreo neînţelegere.

— Nu sunt de acord cu Serviciul pe care ai venit să-l organizezi – îşi apropie chelia de ventilator şi închide o clipă ochii pe jumătate generalul Scavino. M-am opus încă de la început şi continui să cred că este o barbarie.

— Şi, mai cu seamă, o imoralitate fără egal – îşi face vânt cu furie părintele Beltrán.

— Comandantul şi cu mine am tăcut fiindcă superiorii comandă – îşi despătureşte batista şi se şterge de sudoare pe frunte, pe tâmple, pe gât generalul Scavino. Dar nu ne-au convins, căpitane.

— Eu n-am nimic de-a face cu acest proiect, domnule general – transpiră nemişcat căpitanul Pantoja. A fost surpriza vieţii mele când mi l-au comunicat, părinte.

— Domnule comandant – îl corectează părintele Beltrán. Nu vă pricepeţi la galoane?

— Pardon, domnule comandant – ciocneşte uşor din călcâie căpitanul Pantoja. Eu n-am intervenit câtuşi de puţin, vă rog să mă credeţi.

— Nu eşti dumneata una din minţile luminate ale Intendenţei, care au conceput porcăria asta? ia ventilatorul, şi-l plimbă lângă faţă, pe lângă chelie, îşi drege glasul generalul Scavino. Oricum ar fi, anumite lucruri trebuie lămurite de pe-acum. N-am cum să controlez amploarea pe care o s-o ia chestia asta, dar voi face în aşa fel încât Forţele Armate să nu fie compromise. Nimeni nu va aduce nici cea mai mică atingere imaginii pe care şi-a câştigat-o Armata la Loreto, de când mă aflu în fruntea Regiunii a V-a.

— Aceasta este şi dorinţa mea – priveşte pe deasupra umărului generalului apa mâloasă a râului, o barcă plină cu banane, cerul albastru, soarele orbitor căpitanul Pantoja. Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

— Fiindcă aici ar izbucni un scandal nemaipomenit, dacă s-ar afla ceva – ridică vocea, se scoală în picioare, se sprijină cu mâinile de pervazul ferestrei generalul Scavino. Strategii din Lima plănuiesc foarte liniştiţi porcării în birourile lor, fiindcă cel care va trebui să plătească oalele sparte în caz că transpiră ceva este generalul Scavino.

— Sunt absolut de acord, vă rog să mă credeţi – asudă, vede cum i se umezeşte uniforma la subsuori şi pe braţe, imploră Pantoja. Eu n-aş fi cerut niciodată să mi se dea o asemenea misiune. E ceva atât de diferit de ceea ce fac în mod obişnuit, încât nici nu ştiu dacă voi fi în stare s-o duc la bun sfârşit.

— Pe lemn s-au unit tatăl tău şi mama ta ca să te zămislească, şi tot pe lemn a suferit muncile facerii cea care te-a născut – urlă şi tună, colo sus, pe întuneric Fratele Francisco. Lemnul I-a simţit trupul, s-a înroşit de sângele LUI, I-a primit lacrimile, s-a umezit de sudoarea LUI. Lemnul este sfânt, lemnul dă sănătate. Surorilor! Fraţilor! Desfaceţi-vă larg braţele pentru mine!

— Pe uşa aceasta vor defila zeci de persoane, biroul acesta se va umple de proteste, de liste de semnături, de anonime – se agită, face câţiva paşi, se întoarce, îşi deschide şi îşi închide evantaiul părintele Beltrán. Toată Amazonia va face tărăboi şi va crede că la baza scandalului stă generalul Scavino.

— Parcă îl şi aud pe demagogul de Mesager vărsându-şi calomniile împotriva mea în microfon – se întoarce, se schimbă la faţă generalul Scavino.

— Instrucţiunile mele sunt ca Serviciul să funcţioneze în cel mai mare secret – îndrăzneşte să-şi scoată chipiul, să se şteargă cu o batistă pe frunte, să se frece la ochi căpitanul Pantoja. Clipă de clipă îmi voi aminti de dispoziţiunea aceasta, domnule general.

— Şi ce naiba pot scorni eu ca să-i potolesc pe oamenii de-aici? strigă, dă ocol biroului generalul Scavino. S-au gândit, la Lima, ce rol împuţit voi avea aici?

— Dacă doriţi, chiar azi îmi pot cere transferul – păleşte căpitanul Pantoja. Ca să vă dovedesc că n-am nici un interes personal în Serviciul de Vizitatoare.

— Auzi ce termen eufemistic au găsit geniile! – bate din tocuri stând cu spatele, priveşte râul ce scânteiază, cabanele, întinderea de copaci părintele Beltrán. Vizitatoare, vizitatoare.

— Să n-aud de transfer, asta nu-i o soluţie, îmi vor trimite pe cap alt intendent într-o săptămână – din nou se aşază, se ventilează, se şterge pe chelie generalul Scavino. Numai de dumneata depinde renumele Armatei. Ai pe umeri o responsabilitate de dimensiunile unui vulcan.

— Puteţi fi liniştit, domnule general – îşi încordează tot trupul, trage umerii înapoi, priveşte ţintă în faţă căpitanul Pantoja. Armata este tot ce respect şi iubesc mai mult în viaţă.

— Cel mai bun mijloc de a o servi acum, în împrejurările date, este de a te menţine cât mai departe de ea – îndulceşte tonul şi schiţează o expresie amabilă generalul Scavino. Măcar atâta timp cât vei conduce Serviciul acesta.

— Poftim? nu înţelege, clipeşte des căpitanul Pantoja. Ce-aţi spus?

— Nu vreau să calci vreodată pe la Comandament şi prin cazărmile din Iquitos – îşi expune palelor vâjâitoare şi invizibile palma, dosul mâinilor generalul Scavino. Eşti scutit de prezenţa la orice manifestări oficiale, defilări, tedeumuri. Eşti scutit şi de purtatul uniformei. Dumneata te vei îmbrăca numai civil.

— Trebuie să mă prezint în haine civile şi la slujbă? clipeşte năucit în continuare căpitanul Pantoja.

— Slujba dumitale va fi undeva foarte departe de Comandament – îl observă cu neîncredere, cu mirare, cu milă generalul Scavino. Nu fi naiv, omule. Chiar crezi că-ţi pot oferi un birou aici pentru afacerea pe care trebuie s-o organizezi? Ţi-am afectat un depozit din afara oraşului, pe malul râului. Mergi îmbrăcat numai civil. Nimeni nu trebuie să bănuiască despre acel loc că ar avea cea mai mică legătură cu Armata. Înţeles?

— Da, domnule general – ridică şi coboară capul, rămâne gură-cască Pantoja. Doar că, în fine, nu mă aşteptam la una ca asta. Pentru mine va fi, nu ştiu, ceva ca o schimbare de personalitate.

— Pentru a te putea obişnui mai uşor cu ideea, bagă-ţi dumneata în

cap cum că ai fost detaşat la Serviciul de Contrainformaţii – părăseşte fereastra, se apropie de el, îi acordă un zâmbet binevoitor comandantul Beltrán –, că însăşi viaţa dumitale atârnă de capacitatea de a trece neobservat. E un mod de a aborda problema.

— Voi încerca să mă adaptez, domnule general – bâiguie căpitanul Pantoja.

— Nu poţi locui, prin urmare, în cartierul militar, deci te rog să cauţi o locuinţă oarecare prin oraş – îşi plimbă batista peste sprâncene, urechi, buze şi nas generalul Scavino. De asemenea, te rog să te abţii de la relaţii cu ofiţerii.

— Vă referiţi la relaţii prieteneşti, domnule general? se îneacă cu saliva căpitanul Pantoja.

— Că doar n-ăi fi vrând să fie amoroase – râde sau răguşeşte sau tuşeşte părintele Beltrán.

— Ştiu că-ţi este greu, ştiu c-o să vă coste – încuviinţează cu amabilitate generalul Scavino. Dar nu văd altă cale, Pantoja. Misiunea dumitale te va pune în contact cu drojdia Amazoanei, cu ciurucurile, cu lumea interlopă. Singurul mod de a evita ca acest lucru să se răsfrângă asupra instituţiei este de a te sacrifica dumneata însuţi. Şi familia dumitale. Fă-le să înţeleagă.

— Pe scurt, trebuie să-mi ascund identitatea de ofiţer – zăreşte în depărtare un puşti gol care se caţără într-un copac, un bâtlan rozaliu şi şchiop, un orizont de hăţişuri încinse căpitanul Pantoja. Să mă îmbrac civil, să mă întâlnesc cu civili, să lucrez ca un civil.

— Dar să gândeşti permanent ca un militar – ciocăneşte uşor în tăblia mesei generalul Scavino. Am desemnat un locotenent care să ne servească de agent de legătură. O să vă întâlniţi o dată pe săptămână şi, prin el, îmi vei raporta întreaga dumitale activitate.

— Nu vă faceţi griji: voi fi mut ca mormântul – apucă paharul cu bere şi zice noroc locotenentul Bacacorzo. Sunt la curent cu totul, domnule căpitan. Vă convine să ne vedem marţea? M-am gândit că cel mai bun loc de întâlnire săptămânală sunt barurile, bordelurile. De-acum va trebui să frecventaţi mult aceste medii, nu?

— M-a făcut să mă simt ca un delincvent, ca un fel de lepros – trece în revistă maimuţele, papagalii şi păsările disecate, bărbaţii care beau în picioare lângă bar căpitanul Pantoja. Cum dracu' să-ncep să lucrez, dacă generalul Scavino în persoană mă sabotează? Dacă înşişi superiorii mei încep prin a mă descuraja, cerându-mi să mă travestesc, să nu mă las văzut.

— Ai plecat la Comandament atât de fericit, şi iar mi te-ntorci cu mutra de-un cot – se ridică pe vârfuri, îl pupă pe obraz Pochita. Ce s-a întâmplat, Panta? Ai întârziat şi ţi-a frecat ridichea generalul Scavino?

— Vă voi ajuta cu tot ce-mi stă în putinţă, domnule căpitan – îi oferă felioare de fruct de palmier *chonta*, prăjite, locotenentul

Bacacorzo. N-oi fi eu un specialist, dar mă voi strădui. Nu vă plângeţi, mulţi ofiţeri ar da orice să fie în pielea dumneavoastră. Gândiţi-vă de câtă libertate veţi dispune: singur vă veţi stabili orarul, sistemul de muncă. Asta ca să nu mai vorbim de câte alte bunătăţi aşteaptă să vă înfruptaţi din ele, domnule căpitan.

— Aici o să locuim? În locul ăsta aşa urât? priveşte pereţii descojiţi, duşumeaua murdară, pânzele de păianjen atârnând de tavan doamna Leonor. De ce nu ţi-au dat o casă în cartierul militar, care e atât de cochet? Iarăşi slăbiciunea ta de caracter, Panta.

— Să nu crezi că devin defetist, Bacacorzo, însă, ce-i drept, sunt foarte debusolat – gustă, mestecă, înghite, şopteşte e delicios căpitanul Pantoja. Sunt un bun administrator, asta da. Însă m-au scos din elementul meu, iar aici nu ştiu să leg tei de curmei.

— Aţi fost sau încă nu să aruncaţi o privire noului dumneavoastră centru de operaţiuni? umple la loc paharele locotenentul Bacacorzo. Generalul Scavino a dat o circulară: nici unui ofiţer din Iquitos nu-i este îngăduit să se apropie de acel depozit de lângă râul Itaya, sub ameninţarea cu treizeci de zile de arest sever.

— Încă n-am fost, mă duc mâine de dimineaţă – bea, se şterge la gură, îşi stăpâneşte un râgâit căpitanul Pantoja. Fiindcă, să fiu sincer, ca să poţi îndeplini această misiune cum se cuvine, trebuie să fi avut cât de cât experienţă în materie. Să fi cunoscut viaţa de noapte, să fi fost un parşiv noctambul.

— Aşa pleci tu la Comandament, Panta? vine spre el, îi pipăie cămaşa cu mâneci scurte, îi amuşină pantalonii albaştri, şepcuţa de jokeu Pochita. Şi uniforma?

— Din păcate, nu-i cazul meu – se întristează, schiţează un gest a pagubă căpitanul Pantoja. N-am fost chefliu în viaţa mea. Nici când eram flăcău.

— Cum adică nu ne putem vedea cu familiile ofiţerilor? mânuieşte pămătuful, mătura, găleata, scutură, curăţă, freacă, se îngrozeşte doamna Leonor. Adică de ce trebuie să trăim de parcă am fi civili?

— Închipuieşte-ţi că, atunci când eram cadet, în zilele de permisie preferam să rămân să studiez la şcoală – îşi aminteşte nostalgic căpitanul Pantoja. Tocind mai ales la matematică, plăcerea mea. Niciodată n-am fost la chefuri. Pare o minciună, dar n-am învăţat decât dansurile cele mai simple: boleroul, valsul.

— Cum vine asta? Nici vecinii să nu afle că eşti căpitan? spală geamuri, freacă duşumele, zugrăveşte pereţi, se sperie Pochita.

— Aşa că ceea ce mi se întâmplă acum e pur şi simplu îngrozitor – priveşte în jur cu neîncredere, îi vorbeşte cât mai aproape de ureche căpitanul Pantoja. Cum să organizeze un Serviciu de Vizitatoare cineva care n-a avut contact cu vizitatoarele în viaţa lui, Bacacorzo?

— O misiune specială? lustruieşte cu ceară pe uşi, tapetează cu

hârtie dulapuri, atârnă tablouri Pochita. O să lucrezi cu Serviciul de Contrainformaţii? Ei, acum înţeleg de ce atâta mister, Panta.

— Mi-i închipui pe miile de soldaţi care aşteaptă, care au încredere în mine – priveşte ţintă sticlele, se emoţionează, visează cu ochii deschişi căpitanul Pantoja, care numără zilele şi se gândesc: gata, o să vină, o să le aducă, sunt în drum spre noi, şi mi se face părul măciucă, Bacacorzo.

— Ce secret militar, ia nu-mi veni mie cu gogoşi din astea! trebăluieşte prin şifoniere, coase brizbizuri, şterge de praf abajururi, bagă lămpi în priză doamna Leonor. Secrete faţă de mamiţica ta? Povesteşte, hai, povesteşte.

— Eu nu vreau să-i dezamăgesc – îşi face sânge rău căpitanul Pantoja. Dar de unde naiba să încep?

— Dacă nu-mi povesteşti, tu o să pierzi – întinde cearşafuri, aşterne cuverturi, lăcuieşte mobile, aşază vase, farfurii şi tacâmuri în bufet Pochita. Te-ai lins pe bot de pişcături unde-ţi place şi de ronţăit la urechiuşă. Cum vrei, băiete.

— Începeţi cu începutul, domnule căpitan – îl încurajează cu un zâmbet şi un toast locotenentul Bacacorzo. Dacă vizitatoarele nu vin la căpitanul Pantoja, atunci căpitanul Pantoja se duce la vizitatoare. E cât se poate de simplu, pare-mi-se.

— Spion, Panta? îşi freacă mâinile, priveşte locuinţa, murmură ah cât de mult am schimbat în bine cocina asta, nu, doamnă Leonor? Pochita. Ca-n filme? *Uy,* scumpete, ce emoţionant!

— Daţi o raită în noaptea asta prin localurile curvăsăreşti din Iquitos – notează adrese pe şerveţelul de foiţă locotenentul Bacacorzo. Mao Mao, 007, El gato tuerto, El Sanjuancito. Ca să vă familiarizaţi cu mediul. Eu v-aş însoţi cu plăcere, dar, ştiţi doar, instrucţiunile lui Scavino sunt foarte severe.

— Unde pleci aşa elegant, băieţel? doamna Leonor zice da, nimeni n-ar mai recunoaşte-o, Pochita, meritătm un premiu. *Caramba,* cum te-ai înţolit, până şi cravată! O să crapi de căldură. O reuniune la nivel înalt? Noaptea? Ce amuzant arăţi ca agent secret, Panta! Da, ş̧ş̧ş̧t, ş̧ş̧ş̧t, uite, tac.

— Întrebaţi la oricare din aceste localuri de Chinezu Porfirio – îndoaie şi îi vâră şerveţelul în buzunar locotenentul Bacacorzo. E un tip care vă poate ajuta. Face rost de spălătorese la domiciliu. Ştiţi ce-s alea, nu?

— De-aceea EL n-a murit înecat, nici ars, nici spânzurat, nici lapidat, nici jupuit de viu – geme şi plânge deasupra sfârâielii torţelor şi a rumorii rugăciunilor Fratele Francisco. De-aceea a fost ţintuit pe un lemn, de-aceea a preferat crucea. Să audă cel ce vrea să audă, să înţeleagă cel ce vrea să înţeleagă. Surorilor! Fraţilor! Loviţi-vă de trei ori cu pumnul în piept pentru mine.

— Bună seara, hmm, îhâm, hapciu – îşi drege vocea, strănută nervos, îşi suflă nasul, se aşază pe taburet, se sprijină de bara tejghelei Pantaleón Pantoja. Da, o bere, vă rog. Tocmai am sosit la Iquitos, mă pun la curent cu oraşul. Mao Mao se numeşte localul acesta? A, de-aia săgeţile şi arcurile şi totemurile, acum m-am prins.

— Poftim berea, de la gheaţă – serveşte, şterge paharul, arată salonul chelnerul. Da, Mao Mao. Azi nu prea e lume, că-i luni.

— Aş dori să aflu ceva, îhâm, hmm, hmm – se fâstâceşte şi mai rău Pantaleón Pantoja –, dacă se poate. Ca informaţie, pur şi simplu.

— Unde se găsesc fufe? – formează un rotocol cu degetul gros şi cu cel arătător chelnerul. Chiar aici, dar azi s-au dus să-l vadă pe Fratele Francisco, sfântul crucii. Zice lumea c-a venit pe jos din Brazilia şi că face minuni. Da' ia uite cine intră. Auzi, Porfirio, vino'ncoa. Ţi-l prezint pe domnul, îl interesează informaţiile turistice.

— Boldeluli şi „molii"? îi face cu ochiul, schiţează o plecăciune, îi dă mâna Chinezu Porfirio. Sigul, sigul, domnule. Încântat, vă pun la culent în două minute. N-o să vă coste decât o belică, e iefin, aşa-i?

— Îmi pare bine de cunoştinţă – îi face semn să ia loc pe taburetul de alături Pantaleón Pantoja. Da, desigur, o berică rece. Să nu interpretaţi greşit, n-am un interes personal în chestia asta, ci unul mai degrabă tehnic.

— Tehnic? se strâmbă dezgustat chelnerul. Sper că nu sunteţi agent, domnule.

— Boldeluli îs puţine – arată trei degete Chinezu Porfirio. Noloc, să tlăiţi, în cinstea dumneavoastlă. Două decente şi unul plăpădit, pentlu celşetoli. Mai sunt şi moliile cale melg din casă în casă, pe socoteala lol. „Spălătolesele", ştiaţi?

— A, da? Ce interesant – îl încurajează cu zâmbete Pantaleón Pantoja. Zic din pură curiozitate, că eu nu frecventez locurile astea. Dumneata ai relaţii pe-acolo? Vreau să zic: amiciţii, contacte, prin locurile acelea?

— Chinezu e-n elementul lui oriunde îs „coarde" ori „paraşute" – râde chelnerul. I se zice Fu-Man-Chu din Belén, nu, cumetre? Belén, cartierul cu case plutitoare, Veneţia Amazonului. Aţi fost pe-acolo?

— Eu am făcut de toate în viaţă şi nu-mi pale lău, domnule – suflă spuma şi bea o duşcă Chinezu Porfirio. N-am câştigat bani, ci expelienţă. Am fost plasatol la cinema, mecanic de bălci cu motol, vânătol de şelpi pentru expolt.

— Şi de peste tot te-au dat afară, fiindcă erai curvar şi pezevenghi, fârtate – îi aprinde o ţigară chelnerul. Cântă-i domnului ce ţi-a prezis mămică-ta.

— *Chinezul născut pohonţ / moale oli peşte, oli hoţ* – cântă şi e încântat de sine, râzând în hohote, Chinezu Porfirio. *Ay,* mămica mea

scumpă cale te-ai dus la cel. Din moment ce tlăim o singulă dată, tlebuie să tlăim din plin, nu? Mai ciocnim o belică lece în noaptea asta, domnule?

— Desigur, desigur, dar, îhâm, hmm – roşeşte Pantaleón Pantoja –, mi-a venit o idee mai bună. De ce n-am schimba decorul, prietene?

— Domnul Pantoja? E numai miere doamna Chuchupe: Sunt extrem de încântată, poftiţi, simţiţi-vă ca acasă. Aici ne purtăm minunat cu toată lumea, în afară de pramatiile de militari, care cer reduceri de preţ. *Hola*, Chinezuţule, banditule!

— Domnul Pantoja a venit de la Lima şi e un plieten-pupă obraji, ciupeşte funduri Chinezu Porfirio. Ale de gând să înfilipe o afacele pe-aici. Pentlu el, selvici de lux, Chuchupe. Piticul ăsta se numeşte Ciupitu[3] şi e mascota localului, domnule.

— Mai bine zis vătaf, barman şi gorilă pe lângă fete, 'tu-ţi aia mă-tii – întinde sticle, strânge pahare, încasează bani, aprinde pick-upul, aduce femei pe ringul de dans Ciupitu. Deci e prima oară când veniţi la Casa Chuchupe? N-o să fie şi ultima, vă asigur. Fetele-s puţine, că s-au dus să-l vadă pe Fratele Francisco, ăl de-a ridicat crucea aia mare de lângă lacul Morona.

— Am fost şi eu pe-acolo, ela o gloază de lume şi cled că hoţii de buzunale elau în elementul lol – le face bezele fetelor Chinezu Porfirio. Fantastic îi melge gula Flatelui! Nu plea se-nţelegea ce zice, dal îi emoţiona pe oameni.

— Tot ce înfigi în lemn este ofrandă, tot ce sfârşeşte pe cruce suie în înalt şi e primit de CEL CE A MURIT PE CRUCE – psalmodiază Fratele Francisco. Fluturele pestriţ de culori care înveseleşte dimineaţa, trandafirul care îmbălsămează aerul, liliacul cu aripi lungi şi cu ochi mici, fosforescenţi în noapte, ba până şi căpuşa ce-ţi intră sub unghii. Surorilor! Fraţilor! Ridicaţi cruci pentru mine!

— Ce faţă de om serios! Deşi n-oţi fi chiar aşa, dacă v-aţi înhăitat cu Chinezu ăsta – şterge o masă cu braţul gol, oferă scaune, îşi îndulceşte tonul, trăsăturile Chuchupe. Hai, Ciupitule, mai repejor, o bere şi trei pahare. Primul rând e din partea casei.

— Ştiţi ce-i aia o *chuchupe*? şuieră, îşi arată vârful limbii Chinezu Porfirio. Vipela a mai veninoasă din Amazonia. Vă puteţi, aşadal, închipui ce calităţi de-ale speciei omeneşti ale această doamnă, dacă s-a plocopsit cu o asemenea poleclă.

— Taci, scârnăvie – îi astupă gura, toarnă, întinde paharele, zâmbeşte Chuchupe. În sănătatea dumneavoastră, domnule Pantoja, fiţi bine-venit la Iquitos.

— O limbă veninoasă – arată nudurile mâzgălite pe pereţi, oglinda crăpată, abajururile colorate, ciucurii în veşnic neastâmpăr ai fotoliului multicolor Chinezu Porfirio. Însă, ce-i dlept, e o plietenă de nădejde, şi casa asta, deşi nu-i tocmai nouă, lămâne a mai faină din

Iquitos.

— Uitaţi-vă numai la materialul prezent – arată pe rând Ciupitu. Avem de toate: mulatre, albe, japoneze, până şi-o albinoasă. Are un ochi Chuchupe, când e să-şi aleagă fetele, ceva de speriat, domnule!

— Ah, ce muzică bună, te tlec fiolii plin picioale – se scoală, ia de braţ o femeie, o târăşte spre ring, dansează Chinezu Porfirio. Ceva mişcale, să ne dezmolţim scheletu'. Vino'ncoa, poponeaţo.

— Pot să vă tratez cu o bere, doamnă Chuchupe? schiţează un zâmbet stângaci şi susură Pantaleón Pantoja. M-ar interesa să-mi oferiţi câteva date, dacă nu vă supăraţi.

— Ce neruşinat simpatic Chinezu ăsta! N-are niciodată o lăscaie, dar cum se pricepe să anime atmosfera! mototoleşte o hârtie, o aruncă în capul lui Porfirio, nimereşte ţinta Chuchupe. Nu ştiu ce găsesc iepele astea ale mele la el, dar toate, toate îl plac. Uitaţi-vă cum se bâţâie apucatul.

— Date legate de, îhâm, hmm, hmm, meseria şi negoţul dumneavoastră – insistă Pantaleón Pantoja.

— Sigur, cu plăcere – devine serioasă, încuviinţează, îl străpunge cu privirea Chuchupe –, dar eu credeam c-aţi venit pentru altceva, nu pentru negoţ, domnule Pantoja.

— Mă doare îngrozitor capul – se ghemuieşte, se acoperă cu cearşafurile Pantita. Am friguri, mă doare tot corpul.

— Cum să nu te doară, cum să n-ai friguri, şi de altfel bine îmi pare – bate cu tocurile în podea Pochita. Te-ai culcat pe la patru şi-ai venit beat turtă, idiotule.

— Ai vomitat de trei ori – trebăluieşte printre oale, lighene şi prosoape doamna Leonor –, pute toată camera, băieţel. Ce-i cu tine?

— O să-mi explici imediat ce înseamnă asta, Panta! se apropie de pat, scapără din ochi Pochita.

— Ţi-am mai spus, scumpo, sunt chestii profesionale – se plânge dintre perne Pantita. Ştii că nu beau, că nu-mi place să-mi pierd nopţile. Lucrurile astea sunt un chin pentru mine, *chola.*

— Vrei să spui că vei continua tot aşa? gesticulează, e gata să plângă Pochita. Vei veni abia în zori, te vei îmbăta ca ultimul borfaş? A, nu, Panta, zău că nu, aşa ceva eu nu permit.

— Copii, copii, nu vă certaţi – ţine în echilibru paharul, carafa, tava doamna Leonor. Băieţel, pune-ţi compresele astea reci şi bea chiar acum un Alka-Seltzer dizolvat în apă. Repede, repede, cât mai face încă bulbuci.

— E o treabă strict profesională, face parte din noua misiune – devine disperată, subţire, pierită vocea lui Pantita. Înţelege, eu urăsc asta mai mult decât tine, dar n-am încotro. Nu-ţi pot spune mai mult, crede-mă, ar fi o nenorocire pentru cariera mea. Ai încredere în mine, te rog, Pocha.

— Ai fost la femei – izbucneşte în plâns Pochita. Bărbaţii nu sembată până în zorii zilei, fără femei alături. Sunt convinsă c-ai fost, Panta.

— Pocha, Pochita, îmi crapă capul, mă junghie în spate – îşi pune o compresă pe frunte, bâjbâie cu mâna sub pat, trage o oliţă, scuipă salivă şi fiere Pantita. Nu plânge, mă faci să mă simt un criminal şi nu-s, mă jur că nu-s, *chola.*

— Închide ochişorii, deschide guriţa – aduce o ceaşcă aburindă, încreţeşte buzele doamna Leonor. Şi-acum cafeluţa asta fierbinte, puişor.

SVGPFA

Raport nr. 1

TEMA GENERALĂ: Serviciul de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente.

TEMA SPECIFICĂ: Stabilirea postului de comandă şi evaluarea locului eventual de recrutare.

CARACTERISTICI: Confidenţial.

DATA ŞI LOCUL: Iquitos, 12 august 1956.

Subsemnatul, căpitan AP (Armata Peruană, Intendenţă) Pantaleón Pantoja, însărcinat cu organizarea şi punerea în funcţie a unui Serviciu de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente (SVGPFA) în toată regiunea amazoniană, cu respect se adresează generalului Felipe Collazos, şef al Administraţiei, Intendenţei şi Serviciilor Diverse ale Armatei, îl salută şi îi aduce la cunoştinţă:

1. CĂ imediat după sosirea la Iquitos s-a prezentat la Comandamentul Regiunii a V-a (Amazonia) pentru a-l saluta pe generalul Roger Scavino, comandant-şef, care, după ce l-a primit cu amabilitate şi cordială simpatie, i-a comunicat câteva măsuri luate spre cea mai eficace demarare a misiunii ce i-a fost încredinţată. Măsurile stipulează: că, în scopul de a prezerva renumele instituţiei, este convenabil ca subsemnatul să nu apară în persoană nici la Comandament, nici prin cazărmile oraşului, să nu îmbrace uniformă, să nu locuiască în Sectorul militar, să nu aibă relaţii cu ofiţerii colegii lui, prin urmare să acţioneze întotdeauna ca un civil, din cauză că persoanele şi mediile pe care va trebui să le frecventeze (drojdia societăţii, lumea interlopă, fauna prostituţiei) nu cadrează cu previzibilele contacte ale unui căpitan al Forţelor Armate; că este de dorit să se aţină strict de aceste dispoziţiuni, oricât de întristător va fi pentru el faptul de a tăinui propria-i condiţie de ofiţer al Armatei noastre, de care se simte atât de mândru, şi de a rămâne izolat de camarazii săi de arme, pe care îi consideră drept fraţi, şi oricâte neplăceri vor decurge din aceasta în delicata-i situaţie familială, întrucât va fi obligat să păstreze şi dinaintea respectabilei sale mame şi a soţiei cea mai deplină rezervă asupra misiunii, prin urmare să mintă aproape tot timpul, spre salvgardarea ameninţatei armonii familiale şi a succesului întreprinderii; că acceptă aceste sacrificii, fiind conştient de necesitatea operaţiunii ce i-a fost încredinţată de superiori şi de interesele soldaţilor noştri care îşi slujesc Patria în regiunile cele mai îndepărtate ale selvei.

2. CĂ a luat deja în stăpânire amplasamentul situat pe malul râului

Itaya, afectat de Comandamentul Regiunii a V-a ca post de comandă şi centru logistic (recrutare/aprovizionare) al Serviciului de Vizitatoare. CĂ s-au prezentat la ordinele sale soldaţii detaşaţi Serviciului, numiţii Sinforoso Caiguas şi Palomino Rioalto, care, pe drept cuvânt, au fost aleşi de superiori pe criterii de purtare excelentă, docilitate şi o anume indiferenţă faţă de persoanele de sex opus, fiindcă, în caz contrar, tipul de muncă specială ce-l vor avea de prestat şi idiosincrazia mediului în care vor avea de desfăşurat acea muncă ar putea stârni în ei patimi şi tentaţii, de unde ar decurge probleme insolubile pentru Serviciu. Subsemnatul doreşte să consemneze şi că locul unde se află situat postul de comandă şi centru logistic se bucură de cele mai prielnice condiţii: în primul rând, spaţiu larg şi posibilităţi de manevrare şi transport (râul Itaya); apoi, adăpost garantat faţă de privirile indiscrete, pentru că oraşul se află la oarecare depărtare, iar cel mai apropiat loc populat, moara de orez Garote, se găseşte pe malul opus (nu există pod sau punte). În al doilea rând, oferă bune posibilităţi topografice pentru instalarea unui mic debarcader, astfel ca toate expedierile şi recepţionările, odată stabilite mijloacele de locomoţie ale Serviciului de Vizitatoare, să se poată efectua sub controlul direct al postului de comandă.

3. CĂ, în prima săptămână, subsemnatul a trebuit să-şi concentreze tot timpul şi eforturile în curăţarea şi igienizarea localului, un semipătrat de 1 323 metri pătraţi (din a cărui suprafaţă un sfert are acoperiş de tablă), împrejmuit cu gard de lemn, înalt, cu două porţi, una dând în drumul mare spre Iquitos, cealaltă către râu. Partea acoperită are 327 metri pătraţi şi este pardosită; are parter şi etaj, însă etajul nu e decât un foişor de lemn cu un fel de parmaclâc, spre care urcă o scăriţă de pompieri. Subsemnatul şi-a instalat acolo postul de comandă, biroul particular, casa de bani şi arhiva. În partea de jos – care poate fi supravegheată, în orice clipă, de la postul de comandă – s-au atârnat hamace pentru Sinforoso Caiguas şi Palomino Rioalto şi s-a înjghebat o latrină, din materiale rustice (deversarea fiind în râu). Partea descoperită este un loc viran cu pământ bătătorit, smocuri de iarbă şi câţiva pomi răzleţi.

Este adevărat că o săptămână pentru pregătirea / dereticarea locului poate părea un termen excesiv, dând în vileag nepăsare sau lipsă de autoritate sau lene, dar trebuie spus că amplasamentul se găsea în condiţii inutilizabile şi, scuzaţi-mi exprimarea, imunde, din motivele de mai jos: fiind abandonat de Armată, acest depozit a fost utilizat în mod eterogen şi ilegal. Astfel, se înstăpâniseră pe el o mulţime de adepţi ai Fratelui Francisco, individ de origine străină, întemeietorul unei noi religii şi aşa-zis făcător de minuni, care străbate pe jos sau cu plute *balsas* Amazonia braziliană, columbiană, ecuadoriană şi peruană, înălţând crud în localităţile pe unde trece şi

răstignindu-se el însuşi, ca să le propovăduiască oamenilor, din poziţia aceea extravagantă, în portugheză, spaniolă sau în limbile ininteligibile ale indienilor băştinaşi. Obişnuieşte să anunţe catastrofe şi îşi îndeamnă credincioşii (nenumăraţi, în pofida ostilităţii ce i-o arată biserica catolică şi cea protestantă, datorită charismei individului, negreşit foarte mare, din moment ce predicile lui conving nu numai populaţia simplă şi incultă, ci şi persoane educate, cum s-a întâmplat, de exemplu şi din păcate, cu însăşi mama subsemnatului) să renunţe la bunurile lor pământeşti, să facă cruci de lemn şi să aducă ofrande în vederea sfârşitului lumii, despre care susţine că va veni foarte degrabă. Aici, la Iquitos, unde Fratele Francisco a trecut de curând, există numeroase „arce" (singular „arcă": aşa se numesc templele sectei create de acest individ pe care, dacă superiorii cred de cuviinţă, Serviciul nostru de Contrainformaţii ar trebui poate să-l ia sub observaţie), şi un grup de „fraţi" şi „surori", cum îşi zic între ei, transformase acest depozit în „arcă".

Instalaseră o cruce pentru insalubrele şi crudele lor ceremonii, care constau în a răstigni tot felul de animale, astfel ca sângele acestora să curgă peste adepţii îngenuncheaţi la baza crucii. De aceea, subsemnatul a găsit la faţa locului nenumărate hoituri de maimuţe, câini, pui de tigru, până şi papagali şi bâtlani, pete şi dâre de sânge peste tot şi, negreşit, focare de microbi. În ziua când subscrisul a ocupat localul, a trebuit să recurgă la forţa publică pentru a-i da afară pe Fraţii din Arcă, aceştia pregătindu-se tocmai să crucifice o şopârlă, confiscată ulterior şi predată pe bază de bon Serviciului de Aprovizionare al Regiunii a V-a.

CĂ, mai înainte, acest nenorocit local a fost folosit de un vrăjitor sau vraci, pe care „fraţii" l-au izgonit prin metode violente, Maestrul Poncio, care practica aici ceremonii nocturne cu acea fiertură din pulberi de scoarţă de copac, *la ayahuasca,* metodă barbară care, pare-se, vindecă boli şi provoacă halucinaţii, dar de asemenea, din păcate, perturbaţii fizice instantanee, ca abundente flegme, şuvoaie de urină şi o masivă diaree, excrescenţe care, împreună cu hoiturile animalelor sacrificate şi imensul număr de hultani, hoitari şi alte lighioane atrase până aici de gunoaie şi de mortăciuni, transformaseră locul într-un adevărat iad pentru simţurile văzului şi mirosului. Subsemnatul le-a procurat soldaţilor Sinforoso Caiguas şi Palomino Rioalto săpăligi, greble, târnuri, găleţi (vezi chitanţele 1, 2 şi 3), pentru ca, muncind din răsputeri sub controlul său, să ardă gunoaiele, să spele podeaua şi pereţii şi să dezinfecteze totul cu creozot. Apoi s-a trecut la otrăvirea şi astuparea găurilor de şobolani şi la punerea de capcane cu scopul de a stăvili invazia rozătoarelor, atât de multe şi de neruşinate încât, deşi pare o exagerare, ieşeau şi mişunau nestingherit în prezenţa subsemnatului, ba chiar i se încurcau printre picioare. S-a trecut la

muruirea şi zugrăvirea pereţilor, imperativ reclamate de starea jalnică a acestora, plini de zgârieturi, scrijelituri, inscripţii, desene porcoase (pesemne că incinta a fost şi o ascunzătoare pentru amoruri vinovate) şi tot felul de cruci zmângălite de către fraţi. De asemenea, a trebuit să achiziţionăm la Talciocul din Belén, la preţ de ocazie, câteva mobile de birou ca: masă, scaun, avizier şi ladă-biblioraft pentru postul de comandă (chitanţele 4, 5, 6 şi 7). În ceea ce priveşte locul viran / descoperit, unde se mai află încă multe obiecte abandonate de Armată în perioada folosirii lui ca depozit (conserve goale, piese auto stricate) pe care Serviciul de Vizitatoare n-a dorit să-l distrugă până nu va primi ordine pertinente, a fost curăţat de buruieni, nivelat şi greblat (sub bălării s-a găsit şi un şarpe mort), astfel încât subsemnatul are onoarea de a raporta că în şapte zile, impunându-şi, ce-i drept, sforţări de-a lungul a zece-douăsprezece ore pe zi, a reuşit să transforme inimaginabilul grajd ce i-a fost repartizat într-un loc decent, simplu dar ordonat, curat şi chiar plăcut, aşa cum se cuvine să arate orice dependinţă a Armatei noastre, fie ea şi clandestină, cum este cazul cu prezenta.

4. CĂ, odată igienizat amplasamentul, subscrisul a procedat la întocmirea de hărţi şi organigrame care să i permită stabilirea cu maximă exactitate a ariei ce va reveni SVGPFA, a numărului potenţial de beneficiari ai Serviciului şi a itinerariilor respectate de viitoarele convoaie. CĂ prima evaluare topografică ne dă următoarele cifre: Serviciul de Vizitatoare va acoperi o arie aproximativă de 400 000 kilometri pătraţi, care include ca potenţiale centre uzufructuare 8 garnizoane, 26 posturi şi 45 campamente, către care principalele mijloace de comunicaţie, plecând de la centrul de comandă şi de la centrul logistic, sunt aerul şi calea fluvială (vezi harta numărul 1), deşi în unele cazuri excepţionale transportul s-ar putea efectua la sol (împrejurimile localităţilor Iquitos, Yurimaguas, Contamana şi Pucallpa). CĂ pentru a determina numărul potenţial de beneficiari ai Serviciului de Vizitatoare, raportorul şi-a permis să trimeată (cu aprobarea comandantului-şef al Regiunii a V-a) tuturor garnizoanelor, posturilor de frontieră şi aferente, spre studiere şi completare de către şefii de companie sau, în lipsa acestora, de şefii de grupă, următorul *chestionar* alcătuit de el însuşi:

1. Câţi gradaţi şi soldaţi necăsătoriţi *aveţi în subordine? Vă rugăm să ţineţi cont, înainte de a răspunde, că, potrivit scopului urmărit,* chestionarul *include la categoria* însuraţi *nu numai pe gradaţii şi soldaţii uniţi în căsătorie sub egida Bisericii şi/sau Statului, ci şi pe cei trăind marital (cu concubine) şi chiar pe cei care, în mod neregulat sau sporadic, întreţin vreo formă sau alta de coabitare intimă prin împrejurimile amplasamentului unde îşi satisfac stagiul militar.*

OBSERVAŢIE: Chestionarul *urmăreşte să stabilească, cu cea mai mare precizie, numărul bărbaţilor aflaţi în subordinea Dvs.* care nu întreţin nicio formă, permanentă sau pasageră, de viaţă maritală.

2. După stabilirea, cu maximă exactitate, a numărului celibatarilor *în subordinea Dvs. (în sensul* chestionarului), *vă rugăm să eliminaţi din cifra totală toţi gradaţii şi soldaţii care ar putea fi catalogaţi, dintr-un motiv sau altul, ca incapabili să susţină activităţi intime de tip marital normal. Adică: invertiţi, onanişti învederaţi, impotenţi sau apatici sexual.*

OBSERVAŢIE: *Având în vedere grija naturală a fiecăruia faţă de „gura lumii", de prejudecăţile omeneşti, şi teama logică de a nu deveni ţintă a batjocurii celorlalţi, este greu de crezut că subiecţii încadrabili în punctul 2 vor recunoaşte de bunăvoie tarele lor; atragem, deci, atenţia ofiţerului responsabil cu* chestionarul, *asupra gradului de incertitudine presupus, în realizarea acestei eliminări statistice, de declaraţiile soldaţilor în cauză. Recomandăm, de aceea, pentru stabilirea răspunsului corect, ca ofiţerul să combine datele interogatoriului personal cu mărturii externe (confidenţe de-ale prietenilor şi colegilor respectivului), cu observaţii proprii sau cu alte subterfugii inspirate şi îndrăzneţe.*

3. După scăderea cazurilor de mai sus şi stabilirea numărului gradaţilor şi soldaţilor neînsuraţi cu capacitate maritală *din subordinea Dvs., vă rugăm să procedaţi, cu fineţe şi discreţie, la sondarea grupului rămas, asupra numărului de prestaţii maritale pe care fiecare subiect şi-l doreşte lunar sau pentru care se simte făcut, în vederea satisfacerii imperativelor virilităţii sale.*

OBSERVAŢIE: Chestionarul *încearcă să stabilească un tabel de dorinţe maximale şi un altul de dorinţe minimale, conform exemplului de mai jos:*

Subiectul X
Ambiţii maxime pe lună: 30
Ambiţii minime pe lună: 4

4. După completarea tabelului precedent, vă rugăm să încercaţi a determina în cadrul grupului de neînsuraţi (burlaci) cu capacitate maritală *din subordinea Dvs., prin aceeaşi tehnică a sondărilor indirecte, a întrebărilor aparent întâmplătoare etc., de cât timp crede sau ştie pozitiv subiectul că are nevoie pentru o prestaţie maritală satisfăcătoare (de la preliminarii până la deplina încheiere), conform aceleiaşi scheme maximale/minimale:*

Subiectul X
Ambiţie maximă per prestaţie: 2 ore
Ambiţie minimă per prestaţie: 10 minute

OBSERVAŢIE: *Atât la punctul 3 cât şi la punctul 4 al* chestionarului, *rugăm calculaţi* media *şi furnizaţi această cifră, fără detalii inutile.* Testul *urmăreşte să stabilească media normală lunară dorită în privinţa numărului de prestaţii necesare virilităţii gradaţilor şi soldaţilor din subordinea Dvs., ca şi timpul mediu normal ambiţionat pentru fiecare prestaţie.*

CĂ subsemnatul doreşte să sublinieze entuziasmul, promptitudinea şi eficacitatea cu care ofiţerii garnizoanelor, posturilor şi campamentelor au răspuns *chestionarului* prezentat (numai vreo cincisprezece posturi n-au putut fi consultate din cauza obstacolelor survenite în comunicaţia cu ele, datorate imperfecţiunii aparatelor de transmisiuni, timpului urât etc.), ceea ce ne-a condus la întocmirea tabelului următor:

Numărul potenţial de uzufructuari ai Serviciului de Vizitatoare: 8 726 (opt mii şapte sute douăzeci şi şase).

Numărul de prestaţii lunare (media dorită/ambiţionată per uzufructuar): 12 (douăsprezece).

Timp de prestaţie individuală (media dorită/ambiţionată/râvnită): 30 de minute.

Ar însemna ca Serviciul de Vizitatoare, pentru a-şi îndeplini plenar misiunea, să poată fi în măsură să asigure tuturor garnizoanelor, posturilor de frontieră şi aferente din Regiunea a V-a (Amazonia) o medie lunară de 104 712 (una sută patru mii şapte sute douăsprezece) prestaţii, obiectiv în mod evident imposibil de atins în actualele împrejurări. CĂ subsemnatul este conştient de obligaţia de a demara Serviciul propunându-şi obiective modeste şi realizabile, ţinând seama de realitate şi de filosofia populară cuprinsă în proverbe ca „încet, încet, departe ajungi” sau „grăbeşte-te încet” sau „încetul cu încetul se face oţetul”.

5. CĂ are nevoie să ştie dacă între uzufructuarii potenţiali ai Serviciului de Vizitatoare trebuie incluse şi gradele intermediare (subofiţerii). Subsemnatul solicită o lămurire imediată asupra acestui aspect, întrucât, dacă răspunsul superiorilor este pozitiv, estimările de până acum vor suferi o modificare (nedorită) considerabilă. Ţinându-se cont de numărul şi aşa prea mare al uzufructuarilor potenţiali şi de dorinţele lor în continuă creştere, subsemnatul îşi permite a sugera ca, măcar în prima fază de funcţionare, Serviciul de Vizitatoare *să nu satisfacă* şi cererile gradelor intermediare.

6. CĂ a trecut, de asemeni, la stabilirea primelor contacte în vederea recrutării. Graţie colaborării unui individ care răspunde la

numele Porfirio Wong, alias Chinezu, pe care l-a cunoscut din pură întâmplare în stabilimentul nocturn denumit Mao Mao (strada Pebas, 260), a efectuat o vizită de lucru, noaptea târziu, la localul de petrecere frecventat de femei uşoare şi condus de dona Leonor Curinchila, alias Chuchupe, cunoscut îndeobşte sub numele de Casa Chuchupe şi situat pe şoseaua spre staţiunea balneară Nanay. Susnumita Leonor Curinchila fiind prietenă cu Porfirio Wong, acesta din urmă l-a putut prezenta pe subsemnatul, care, din motivele bine-cunoscute, s-a dat drept negustor (import/export) sau om de afaceri, stabilit de curând la Iquitos şi interesat de chefuri, petreceri cu femei etc. În consecinţă, numita Leonor Curinchila s-a arătat dispusă să coopereze, şi subsemnatul a reuşit – neavând de ales şi trebuind să ciocnească multe pahare cu băutură (chitanţa 8) – să obţină date interesante privind sistemul de lucru şi obiceiurile personalului locantei. Astfel, la Casa Chuchupe îşi desfăşoară activitatea vreo 16 femei care formează ceea ce am putea numi personalul stabil, deoarece mai sunt şi alte 15–20 care lucrează neregulat sau auxiliar, uneori venind, alteori nu, din motive variind de la boli venerice (d. ex. gonoree sau şancru) contractate în exerciţiul funcţiunii, până la legături trecătoare sau contracte de sezon (de ex. cherestegiu pleacă însoţit într-o călătorie de o săptămână la munte) care le îndepărtează momentan de centrul de producţie. Rezumând, personalul complet, fie el stabil sau flotant, al Casei Chuchupe reprezintă circa treizeci de prostituate, deşi lista lor efectivă (dar renovabilă) în fiecare noapte este de jumătate (15–16). Subsemnatul n-a înregistrat, cu ocazia vizitei sale, decât 8 prezenţe, dar dintr-un motiv excepţional: sosirea la Iquitos a menţionatului Frate Francisco. Din cele 8, majoritatea par să fie trecute de douăzeci şi cinci de ani, deşi calculul rămâne incert pentru că în Amazonia femeile îmbătrânesc prematur, adeseori putând fi văzute pe stradă tinere extrem de seducătoare, cu şolduri dezvoltate, busturi semeţe şi mers insinuant, cărora le-ai da, potrivit standardelor zonei de coastă, 20 sau 22 de ani, ele neavând însă mai mult de 13–14; în plus, subsemnatul îşi făcea observaţiile în semiîntuneric, Casa Chuchupe fiind prost luminată, poate din lipsa mijloacelor tehnice, dar mai degrabă din calcul, penumbra fiind mai aţâţătoare decât lumina puternică (dacă superiorii îmi permit o glumă, voi cita aici zicala „noaptea toate pisicile sunt negre”). Majoritatea, aşadar, bat spre treizeci de ani şi aproape toate prezintă garanţii, dacă e să le evaluăm cu un criteriu funcţional şi fără a căuta nod în papură, adică:

trupuri atrăgătoare şi rotunjoare, mai ales pe la şolduri şi sâni, părţi ce tind a fi generoase în acest colţişor al patriei, şi chipuri prezentabile, deşi, văzute mai îndeaproape, lasă de dorit, nu din cauză de urâţenie din naştere, ci dobândită, prin bubiţe, coşuri, vărsat de vânt şi căderea dinţilor, acesta din urmă fiind un accident foarte

răspândit în Amazonia ca urmare a climei debilitante şi a insuficienţelor dietetice. Printre cele opt prezente predominau femeile cu piele albă şi trăsături indigene locale, apoi mulatrele şi în fine cele de tip oriental. Media staturii este mai degrabă joasă decât înaltă, trăsătura distinctivă a personalului fiind vitalitatea şi veselia tipice acestei regiuni tropicale. Subsemnatul a văzut, pe tot timpul şederii sale în local, că atunci când nu aveau prestaţii, fetele de viaţă dansau şi cântau cu entuziasm şi scandal, fără a vădi urme de oboseală sau descurajare, şi recurgeau adesea la glumele fără perdea şi la gesturile neruşinate la care era normal să te aştepţi într-un astfel de stabiliment. Dar, în acelaşi timp, fără harţă sau răutate, deşi, dacă e să ne ghidăm după mici întâmplări culese din gura lui Leonor Curinchila sau a lui Porfirio Wong, uneori au loc răfuieli, accidente sau chiar incidente sângeroase.

Subsemnatul adaugă: CĂ şi-a putut da seama, din discuţia cu menţionata Chuchupe, că tarifele pentru prestaţii sunt variabile şi că numai două treimi îi revin celei ce a prestat serviciul, treimea rămasă fiind comisionul locantei. CĂ diferenţele de tarif decurg din mai atrăgătorul sau mai puţin tentantul fizic al prostituatei, din timpul cât durează prestaţia (clientul care doreşte să o /le repete sau să doarmă cu cea care l-a servit va plăti, desigur, în plus faţă de cel care s-a mulţumit cu o simplă prestaţie expeditivă şi biologică), dar mai ales din gradul de specializare şi toleranţă al fetei respective. Doamna Curinchila i-a explicat subsemnatului că, în totală antiteză cu ceea ce acesta, naiv, bănuia, nu o majoritate ci, dimpotrivă, o minoritate redusă a clienţilor se mulţumeşte cu o prestaţie simplă şi normală (cost: 50 soles; durată: 15–20 minute), ceilalţi (cei mulţi) pretinzând o serie de variante, elaborări, adaosuri, distorsiuni şi complicaţii cuprinse îndeobşte în termenul generic de aberaţii sexuale. Iată cum, în nuanţata gamă a prestaţiilor oferite, se numără „figuri” complexe, mergând de la simpla masturbare efectuată de fete (manuală: 50 soles; bucală sau „la cioc” sau „trâmbiţa”: 200), până la actul sodomit (cunoscut sub termenul vulgar de „uşiţa strâmtă/îngustă” sau „două pe faţă una pe dos”, termen preluat din domeniul împletiturilor: 250), celebrul 69 (200 soles), spectacolul saphic sau „turtiţele” (200 soles fiecare fată), sau cazuri rare, precum acelea cu clienţi care vor să primească sau să dea lovituri de bici, să se mascheze ei sau partenera, să fie adoraţi, ori umiliţi, ori chiar defecaţi, extravaganţe al căror tarif oscilează între 300 şi 600 soles. CĂ, având în vedere etica sexuală dominantă în ţară şi fondurile reduse ale SVGPFA, susnumitul a luat decizia de a limita serviciile cerute colaboratoarelor şi, prin urmare, pretenţiile viitorilor uzufructuari, la *prestaţia simplă şi normală,* excluzând toate deformările enumerate şi altele de-acelaşi fel. CĂ în funcţie de această premisă, Serviciul de Vizitatoare îşi va fixa atât

recrutările, cât şi timpul şi tariful prestaţiilor. Asta însă nu înseamnă că Serviciul, după ce va fi ajuns să satisfacă integral cererea în termeni cantitativi, nu va putea lua în considerare – dacă resursele-i financiare vor spori şi dacă parametrii morali ai ţării se vor destinde – introducerea unui principiu de diversificare calitativă a prestaţiilor, pentru a veni în întâmpinarea unor cazuri, fantezii sau necesităţi particulare (bineînţeles, numai cu aprobarea ierarhiei militare).

CĂ subsemnatul n-a putut stabili, cu precizia cerută de calculul probabilităţilor şi de statistica de piaţă (tehnica sondării pieţei), care este media zilnică de prestaţii înregistrată per prostituată, pentru a-şi face o idee despre venitul lunar al acesteia şi despre capacitatea ei operaţională, dat fiind că, aparent, în respectivul domeniu de activitate domneşte arbitrariul cel mai uluitor. Astfel, o femeie de moravuri uşoare („coardă” sau „paraşută” etc.) poate câştiga într-o săptămână cât, mai apoi, nu adună nici în două luni, situaţia depinzând de multipli factori, dintre care putem aminti chiar şi clima sau planetele (influenţa aştrilor asupra glandelor şi impulsurilor sexuale masculine), oricum prea mulţi pentru a-i determina aici. Dar CĂ, cel puţin, subsemnatul tot a reuşit să afle, prin glume ieftine şi vorbe în doi peri, că damele cele mai atrăgătoare şi eficiente pot efectua, într-o noapte de lucru „plină” (sâmbăta sau în preajma sărbătorilor), circa douăzeci de prestaţii fără a rămâne prea obosite, ceea ce ne autorizează următoarea formulare: un convoi de zece vizitatoare, alese dintre cele cu randament sporit, ar putea realiza 4800 prestaţii simple şi normale pe lună (săptămâna de şase zile) lucrând full time şi fără rateuri (piedici ori obstacole neprevăzute). Prin urmare, pentru a atinge obiectivul maxim ambiţionat de 104 712 prestaţii lunare, ar fi necesară o trupă permanentă de 2115 vizitatoare spărgătoare de normă, care să lucreze non-stop şi să nu prezinte niciodată nici cele mai vagi deficienţe. Natural, o asemenea posibilitate este himerică, în actualele condiţii.

Mai zice susnumitul: CĂ în afară de prostituatele lucrând în stabilimente (Casa Chuchupe nu e singura de acest fel, funcţionează în oraş alte două, dar, pare-se, de o categorie inferioară), există la Iquitos un mare număr de femei, poreclite „spălătorese”, care îşi exercită meseria în mod ambulant, oferindu-şi serviciile la domiciliul clientului, cu precădere la căderea întunericului sau la primele ore ale dimineţii, când slăbeşte supravegherea poliţienească, sau plasându-se în diferite locuri în aşteptarea clienţilor, ca în Piaţa 28 Iulie, ori prin preajma Cimitirului. Aşa stând lucrurile, putem spune că SVGPFA nu va întâmpina nicio dificultate în recrutarea personalului, mâna de lucru locală fiind mai mult decât suficientă pentru modestele-i posibilităţi iniţiale. CĂ atât personalul feminin al Casei Chuchupe, cât şi cel al stabilimentelor de acelaşi fel şi „spălătoresele” care lucrează

pe cont propriu, au protectori masculini (proxeneţi, codoşi sau „peşti”), în general indivizi cu antecedente penale şi unii nu numai certaţi cu justiţia ci urmăriţi chiar în prezent de ea, cărora sunt obligate să le dea (multe o fac de bunăvoie) o parte sau totalitatea câştigului lor. Acest aspect al problemei – existenţa proxenetismului sau codoşlâcului – va trebui luat în seamă de către Serviciul de Vizitatoare în momentul recrutării personalului, fiindcă este cât se poate de sigur că indivizii aceia ne vor da de furcă. Dar subsemnatul ştie bine, din perioada de neuitat a şcolii militare când era simplu cadet, că nu există misiune fără greutăţi şi că nu există greutate care să nu poată fi depăşită prin energie, voinţă şi strădanie.

CĂ administrarea şi buna funcţionare a Casei Chuchupe par să fie asigurate prin grija a numai două persoane, proprietăreasa, Leonor Curinchila, şi, îndeplinind funcţii ce merg de la ospătar până la responsabil cu muzica şi curăţenia, un omuleţ foarte scund, aproape un pitic, de vârstă greu de apreciat şi de rasă metisă, Juan Rivera, poreclit Ciupitu, care glumeşte familiar cu personalul şi este ascultat imediat şi respectuos de acesta, şi care e de asemeni popular printre clienţi. Or, aceasta îl face pe subsemnatul să creadă că şi Serviciul de Vizitatoare, după ce va fi corect structurat, va putea funcţiona, conform exemplului de mai sus, cu un personal administrativ foarte redus, chiar minim. CĂ recunoaşterea aceasta a unui posibil loc de recrutare i-a ajutat subscrisului să-şi facă o idee generală asupra mediului în care în mod necesar îşi va desfăşura activitatea şi să conceapă câteva planuri imediate, pe care, de îndată ce le va aşterne pe hârtie, le va supune celor în drept spre aprobare, îmbunătăţire sau respingere.

7. CĂ în dorinţa-i de a obţine cunoştinţe ştiinţifice mai ample, care să-i permită o mai justă atingere a ţelului urmărit şi a mijloacelor aferente acestuia, subsemnatul a încercat să-şi procure din bibliotecile şi librăriile din Iquitos un stoc de cărţi, broşuri şi reviste centrate pe tema prestaţiilor oferite de SVGPFA, regretând însă că trebuie să comunice autorităţii de drept că sforţările i-au fost aproape inutile, întrucât în cele două biblioteci din Iquitos – Municipală şi cea a Colegiului Părinţilor Augustini – n-a găsit niciun text, general sau particular, dedicat anume subiectului ce îl interesa (sexul şi problematica lui), şi nu numai atât, dar a trecut şi prin momente destul de neplăcute când s-a referit la subiectul în cauză, expunându-se unor răspunsuri tăioase din partea funcţionarilor, sau, la Colegiul Sfântul Augustin, de-a dreptul la replici ireverenţioase (acolo, un călugăr şi-a permis să-l numească „imoral”). Nici la cele trei librării din oraş, Lux, Rodríguez şi Mesia (există şi o a patra, aceea a adventiştilor de ziua a şaptea, unde, fără îndoială, nu merita să încerce), n-a putut găsi subsemnatul materiale de calitate; a obţinut cu

destulă dificultate şi – culmea – la preţuri piperate (v. Chitanţele 9 şi 10) câteva manuale neînsemnate şi comerciale având următoarele titluri: *Cum să sporim potenţa virilă, Afrodiziace şi alte taine ale amorului*, *Totul despre sex în douăzeci de lecţii,* cu care, plin de modestie, a inaugurat biblioteca SVGPFA. Subscrisul îi roagă aşadar pe superiorii ierarhici, dacă sunt de acord cu aceasta, să-i expedieze de la Lima o selecţie de opere specializate în domeniul practic infinit al activităţii sexuale, masculine şi feminine, teoretice şi/sau practice, şi în special o documentaţie serioasă şi la zi despre probleme bazice, precum boli venerice, profilaxie sexuală, perversiuni etc., care – toate – vor putea contribui la mai buna funcţionare a Serviciului de Vizitatoare.

8. În sfârşit, pentru a termina cu o anecdotă personală destul de amuzantă, în scopul de a ne descreţi frunţile după atâta material scabros, subsemnatul îşi ia îngăduinţa să relateze că vizita lui la Casa Chuchupe s-a prelungit până către patru dimineaţa şi i-a provocat un mare rău gastric, ca urmare a copioaselor libaţii pe care a trebuit să le facă şi cu care nu este deloc obişnuit, din cauza nulelor sale pofte bahice, dar şi a unor prescripţii medicale (vizând nişte hemoroizi, din fericire extirpaţi). CĂ s-a vindecat cu chiu cu vai, recurgând la serviciile unui doctor civil, tocmai ca să nu implice Spitalul Militar, conform instrucţiunilor primite (v. Chitanţa 11) şi că şi-a atras fără voie o mulţime de neplăceri domestice decurgând din înapoierea acasă în condiţiile de mai sus şi într-o stare nerecomandabilă. Datoria, însă, mai presus de orice!

Dumnezeu să vă ocrotească.

Semnat:

Căpitan al AP (Armata Peruană) – Intendenţă,
PANTALEÓN PANTOJA

Copii către Dl. General Roger Scavino, comandantul-şef al Regiunii a V-a (Amazonia).

Anexe: 11 chitanţe şi o hartă.

Noaptea de 16 spre 17 august 1956

Sub un soare radios, goarna adunării de dimineaţă inaugurează o nouă zi de pregătire de luptă la cazarma din Chiclayo: un du-te-vino zgomotos prin dormitoare, voioase nechezaturi în grajduri, fum învălătucit pe deasupra coşurilor bucătăriei. Totul s-a trezit în câteva clipe şi domneşte pretutindeni o atmosferă caldă, binefăcătoare, stimulantă, de veselă dispoziţie şi de plenitudine vitală. Dar, minuţios, incoruptibil, punctual, locotenentul Pantoja străbate marţial locul viran – având încă pe cerul gurii şi pe limbă savoarea cafelei cu

caimacul laptelui de capră şi deliciul pâinii prăjite cu dulceaţă de prune *lucumas* – unde exersează orchestra pentru defilarea de Sărbătoarea Naţională. Alături mărşăluiesc, rectilinii şi însufleţite, coloanele unei companii. Dar, rigid, locotenentul Pantoja observă acum repartizarea micului dejun: buzele lui numără fără a face zgomot şi, în mod fatidic, când ajunge pe muteşte la o sută douăzeci, fruntaşul de rând la cazanul trupei serveşte ultimele picături de cafea şi oferă bucata de pâine numărul o sută douăzeci şi portocala o sută douăzeci. Dar acum locotenentul Pantoja supraveghează, băţos ca o statuie, felul cum nişte soldaţi descarcă dintr-un camion sacii cu provizii: degetele lui marchează ritmul descărcării, aidoma unui dirijor care ar marca tactul unei simfonii. În spatele lui, cu o voce puternică, având însă un fond de căldură virilă pe care doar un auz ascuţit ca un bisturiu l-ar putea detecta, colonelul Montes afirmă patern: „Există oare o mâncare mai de soi decât a noastră, din Chiclayo? Nu, domnilor, nu; nici bucătăria chinezească, nici cea franţuzească nu s-ar încumeta să opună ceva celor şaptesprezece feluri diferite de raţă pe orez”. Dar de pe-acum locotenentul Pantoja, gustă cu mare grijă şi fără a-şi clinti un muşchi de pe faţa-i tăiată în piatră, din uriaşele oale de bucătărie. Metisul Chanfaina, sergent-şef peste popotă, stă cu ochii ţintă la ofiţer, iar sudoarea-i de pe frunte şi buzele tremurânde vădesc nelinişte şi teamă. Dar deja locotenentul Pantoja, cu aceleaşi maniere meticuloase şi inexpresive, examinează hainele aduse de la spălătorie, pe care doi răcani le aşază în pungi de plastic. Dar deja locotenentul Pantoja veghează, hieratic, asupra distribuirii ghetelor printre noii recruţi abia sosiţi la bază. Şi deja locotenentul Pantoja, cu o expresie, de data asta, într-adevăr însufleţită şi aproape pasionată, înfige steguleţe în nişte grafice, rectifică pe tabla neagră curbele statistice, adaugă o cifră organigramei de pe un avizier. Orchestra cazărmii interpretează în ritm viu o săltăreaţă *marinera*.

O umedă nostalgie a impregnat aerul, a înceţoşat lumina soarelui, a pus surdină trompetelor, talgerelor şi tobei mari, o senzaţie de apă care se scurge printre degete, de scuipat supt de nisip, de buze fierbinţi care lipindu-se de obraz se cangrenează, un sentiment de balon spart, de film care se sfârşeşte, o tristeţe brusc victorioasă: iată că goarna (de deşteptare? de prânz? de stingere?) sfâşie iar aerul răcoros (al dimineţii? al serii? al nopţii?). Dar în urechea dreaptă a apărut acum o gâdilătură-vibraţie tot mai pronunţată, care cu repeziciune cuprinde tot lobul şi ajunge la gât, îl cuprinde şi pe-acesta şi suie în urechea stângă: a început şi ea să palpite intim – mişcându-şi firicelele invizibile de păr, destupându-şi nenumăraţii pori setoşi, în căutarea a, aşteptând ca… şi nostalgiei recalcitrante, melancoliei feroce le ia acum locul o secretă febră, o difuză nelinişte, o neîncrezătoare teamă tot mai înstăpânită, o corozivă spaimă. Însă pe

chipul locotenentului Pantoja nu se citeşte nimic din ce îl bântuie: îi scrutează, unul câte unul, pe soldaţii care se pregătesc să intre ordonat la magazia cu efecte. Dar ceva stârneşte ilaritate printre uniformele acelea de paradă care supraveghează totul de-acolo, de sus, unde trebuia să fie acoperişul şi e, în schimb, marea tribună din timpul Sărbătorii Naţionale. Se află acolo colonelul Montes? Da. Tigrul Collazos? Da. Generalul Victoria? Da. Colonelul López López? Da. Au început să zâmbească neagresiv, ascunzându-şi gura în spatele mănuşilor cafenii, întorcând puţin capul într-o parte: comentând în taină? Dar locotenentul Pantoja ştie ce-şi spun, de ce, cum. Nu vrea să-i privească pe soldaţii care aşteaptă fluierul ca să intre, să ia efectele şi să-şi predea ţoalele civile, pentru că bănuieşte, ştie sau ghiceşte că atunci când va privi, când se va convinge şi va şti la modul pozitiv, nimic nu le va împiedica nici pe doamna Leonor, nici pe Pochita, să afle ceea ce el a aflat mai demult. Dar ochii lui îşi schimbă deodată expresia; încordat, îşi supraveghează formaţia: ha-ha, ce mai râs, vai ce ruşine. Da, aşa s-a întâmplat. Groasă ca sângele i se strecoară îngrijorarea pe sub piele, în timp ce observă, pradă unei spaime reci, sforţându-se să-şi disimuleze sentimentele, cum se rotunjesc uniformele recruţilor peste piept, pe la umeri, pe la şolduri, peste pulpe, cum de sub chipie încep să izvorască plete, cum se înmoaie, se îndulcesc şi se îmbujorează trăsăturile şi cum privirile masculine devin deodată mângâioase, ironice, ghiduşe. Panicii i-a luat acum locul o senzaţie de ridicol arzătoare, tăioasă. Ia brusca hotărâre să r*işte totul şi,* bombându-şi puţin pieptul, ordonă cu o sudalmă: „Descheiaţi-vă cămăşile, *so carajos*!*”* Şi-acum îi trec pe dinainte, cu nasturii descheiaţi, descopciaţi, cu danteluţe pe sub cămăşi, săltătoarele sfârcuri obraznice ale soldăţeilor, legănaţii şi dalbii sâni plini care se zbat voluptuos în ritmul marşului. Şi-acum locotenentul Pantoja a luat comanda companiei mergând în frunte, cu sabia trasă şi înălţată, cu profilul sever, cu fruntea nobilă, cu ochii limpezi, bătând ferm pasul de gâscă pe asfalt: un-doi, un-doi. Nimeni nu ştie că-şi blestemă zilele. Durerea-i e imensă, umilinţa aşijderea, ruşinea infinită, pentru că în spatele lui, bătând pasul anapoda, fără spirit marţial, blegi, ca iepele în noroi, vin recruţii cei recenţi care n-au ştiut nici măcar să-şi bandajeze strâns ţâţele ca să-şi ascundă sfârcurile bătăioase, n-au ştiut să folosească niscai tertipuri pentru a nu bate la ochi chiar aşa, nu s-au gândit să se tundă mărunţel sau să-şi taie şi pilească unghiile. Le simte venind în spatele lui şi ghiceşte: n-au de gând să mimeze expresii virile, ci fac caz într-un mod agresiv de condiţia lor muierească, îşi arată ţâţele, îşi mlădiază talia, îşi tremură fesele şi-şi scutură lungile plete. (Un fior îl străbate: e gata să facă pipi pe el, pentru că doamna Leonor, călcându-i uniforma, va afla, iar Pochita, cosându-i noul galon, îl va lua în râs). Dar acum trebuie să-şi concentreze gândul doar

la defilare, fiindcă, uite, trec pe dinaintea tribunei. Tigrul Collazos rămâne serios, generalul Victoria ascunde un căscat, colonelul López López încuviinţează înţelegător şi chiar jovial, şi momentul n-ar fi chiar atât de penibil de n-ar fi pe-acolo, într-un ungher, mustrându-l cu tristeţe, cu furie şi dezamăgire, ochii cenuşii ai generalului Scavino.

Dar acum nu-i mai pasă chiar aşa mult: furnicătura din urechi i-a sporit grozav, şi el, *dispus să rişte absolut totul,* ordonă companiei „Pas alergător!” şi dă exemplu. Fuge într-o cadenţă rapidă şi armonioasă, urmat de moii paşi calzi şi îmbietori, simţind cum creşte în el o dogoare asemănătoare aburilor unei tăviţe cu raţă pe orez scoasă din cuptor. Şi-acum locotenentul Pantoja s-a oprit brusc şi, odată cu el, în spatele lui, tulburătoarea companie. Cu o uşoară roşeaţă în obraji, face un gest nu prea clar pe care, însă, toţi îl înţeleg. S-a declanşat un mecanism, dorita ceremonie a început. Defilează prin faţa lui prima secţie şi e neplăcut faptul că sublocotenentul Porfirio Wong poartă în halul ăsta de neglijent uniforma – apucă să gândească: „Va primi mustrare verbală şi indicaţii asupra corectei folosiri a efectelor” –, dar iată c-au început şi soldăţeii, trecându-i pe dinainte – el rămânând imobil şi inexpresiv – să se despoaie iute, să-şi arate sânii focoşi, să întindă mâna ca să-l ciupească excitant de gât, de lobi, de curba superioară a urechii, şi-apoi, împingându-şi capetele cât mai înainte – una după alta, una după alta să-i ronţăie (el le uşurează operaţiunea, înclinându-se) delicios, da, delicios, marginile urechiuşelor. E ceva de vis. O senzaţie de plăcere avidă, de satisfacţie animalică, de bucurie exasperată şi tentaculară şterge frica, nostalgia, ridicolul, în timp ce recruţii ciupesc, mângâie şi ronţăie urechile locotenentului Pantoja. Însă dintre răcani câteva chipuri familiare îngheaţă în rafale fericirea, cu un spin de nelinişte: dezarticulată şi grotescă în uniforma-i vine Leonor Curinchila şi, purtând stindardul, cu banderolă de furier *pe* braţ, vine Ciupitu, iar acum, închizând mărşăluirea ultimei secţiuni – spaima ţâşneşte ca o sondă de petrol şi îneacă trupul şi spiritul locotenentului Pantoja – vine şi un soldat încă destul de şters: dar el ştie – au revenit teama irespirabilă, ridicolul covârşitor, ameţitoarea melancolie – că sub însemne, chipiu, pantaloni lălâi şi cămaşă de dril boţită plânge în hohote dezolata Pochita. Trompeta sună deodată teribil de fals, doamna Leonor îi susură: „E gata raţa ta pe orez, Pantita”.

SVGPFA

Raport nr. 2

TEMA GENERALĂ: Serviciul de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente.

TEMA SPECIFICĂ: Rectificarea estimărilor; prime recrutări

(racolări); semne distinctive ale SVGPFA.

CARACTERISTICI: Confidenţial.

DATA ŞI LOCUL: Iquitos, 22 august 1956.

Subsemnatul, căpitan AP (Armata Peruană, Intendenţă) Pantaleón Pantoja, ofiţer responsabil cu SVGPFA, cu respect se adresează generalului Felipe Collazos, şef al Administraţiei, Intendenţei şi Serviciilor Diverse ale Armatei, îl salută şi îi aduce la cunoştinţă:

1. CĂ în raportul numărul unu, din 12 august, în paragraful referitor la numărul de vizitatoare necesar SVGPFA pentru a face faţă cererii de 104 712 prestaţii lunare la care s-a ajuns *grosso modo* în cadrul unei prime estimări a pieţei (se cere aprobarea forurilor superioare pentru folosirea acestui nume tehnic), subsemnatul a calculat că ar fi obligatoriu *un corp permanent de 2 115 vizitatoare de maximă categorie* (douăzeci prestaţii pe zi), lucrând *full time* şi fără rateuri/piedici/contratimpuri. CĂ această estimare prezintă o gravă eroare de calcul, de care se face vinovat numai subsemnatul, din cauza unei viziuni masculinizante asupra muncii umane, care, într-un mod impardonabil, l-a făcut să uite anumite condiţionări tipice sexului feminin, condiţionări care, în acest caz, impun o categorică corecţie contabilităţii noastre, din păcate în sens negativ pentru SVGPFA. Astfel, subsemnatul a uitat să scadă, din totalul zilelor de lucru ale vizitatoarelor, cele cinci sau şase de indisponibilitate menstruală a femeilor (zilele de ciclu), în cursul cărora, atât dintr-un obicei ancestral al bărbaţilor de a nu avea relaţii carnale cu femeia aflată în situaţia amintită, cât şi ca urmare a mitului, tabuului sau aberaţiei ştiinţifice proliferând în această regiune a patriei, conform cărora contactul intim cu femeia menstruantă provoacă impotenţă, vizitatoarele pot fi considerate inutile din punct de vedere prestaţional. Ceea ce, nemijlocit, infirmă estimările anterioare. CĂ, luând în considerare acest factor şi semnalând, cu oarecare aproximaţie, o medie lunară de 22 zile lucrătoare per vizitatoare (excluzând cele cinci ale ciclului şi numai trei duminici, fiindcă putem presupune că o duminică a fiecărei luni ar putea coincide cu situaţia de indisponibilitate), ajungem la concluzia că SVGPFA va necesita un corp permanent (sau personal lucrător) de 2 271 vizitatoare de cel mai înalt randament, operând din plin şi fără întreruperi, deci cu 156 mai multe decât s-a calculat greşit în raportul precedent.

2. CĂ s-a trecut la recrutarea primilor colaboratori civili în persoanele antemenţionate în raportul numărul unu: Porfirio Wong, (poreclit) Chinezu, Leonor Curinchila, (p.) Chuchupe, şi Juan Rivera, (p.) Ciupitu. CĂ primul dintre cei menţionaţi va primi leafa de bază de 2 000 (două mii) soles lunari şi o bonificaţie/spor de 300 (trei sute) soles pentru muncă pe teren şi va îndeplini funcţiile de racolor/

recrutor, date fiind multiplele-i relaţii în lumea femeilor uşoare, fie ele personal de stabiliment, fie „spălătorese”, şi de şef de convoi însărcinat cu protecţia şi controlul trimiterilor de vizitatoare spre centrele beneficiare. CĂ angajarea lui Leonor Curinchila şi a concubinului ei (căci aceasta e relaţia care o uneşte cu Ciupitu) s-a dovedit mai uşoară decât presupunea subsemnatul când le-a propus o colaborare cu Serviciul de Vizitatoare în momentele de răgaz lăsate de ocupaţiile lor. Astfel, creându-se o cordială atmosferă de confidenţe la a doua vizită efectuată de subsemnatul la Casa Chuchupe, i s-a revelat acestuia de către numita Leonor Curinchila că afacerile mergeau prost, pe pragul falimentului, şi că de un timp încoace patroana se gândea serios la închiderea stabilimentului ei. Nu din lipsă de clientelă, întrucât muşteriii locantei sporesc din zi în zi, ci din cauza obligaţiilor oneroase de diferite feluri care fac ca balanţa afacerilor să încline în favoarea Forţelor Poliţieneşti şi Auxiliare. De exemplu, pentru reînnoirea anuală a permisului de funcţionare care cade în sarcina Comandamentului Jandarmeriei, Leonor Curinchila trebuie să plătească, separat de drepturile legale, mari sume de bani în calitate de daruri făcute şefilor secţiei Bordeluri şi Baruri pentru a-i facilita obţinerea actelor. În plus, membrii Poliţiei de Investigaţii (PIP) din oraş, care sunt peste treizeci, şi un mare număr de ofiţeri ai Jandarmeriei au luat obiceiul să pretindă gratuit serviciile Casei Chuchupe, atât în privinţa băuturilor alcoolice cât şi a prestaţiilor, sub ameninţarea că întocmesc raport acuzând localul de scandal public, motiv de închidere imediată. CĂ, în afară de aceste pierderi economice continue, Leonor Curinchila a trebuit să se resemneze cu mărirea în progresie geometrică a chiriei localului (al cărui proprietar este însuşi prefectul departamentului), altfel putând fi dată afară oricând. Şi, în sfârşit, Leonor Curinchila se simţea extrem de obosită în urma intensei dăruiri şi a ritmului febril şi dezordonat cerute de specificul muncii – nopţi nedormite, atmosferă viciată, ameninţări cu scandaluri, găinării şi şantaje, lipsa vacanţelor şi a odihnii duminicale fără ca toate aceste sacrificii să ducă la nişte câştiguri apreciabile. Drept urmare, ea a primit cu plăcere oferta de a colabora cu Serviciul de Vizitatoare, luând iniţiativa de a propune nu o eventuală colaborare, ci o implicare exclusivă şi permanentă, arătând de altfel deosebit interes şi entuziasm la aflarea ştirii despre natura şi specificul SVGPFA. CĂ Leonor Curinchila, care a ajuns la un acord cu Humberto Sipa, (p.) Mucea, proprietarul unei case de toleranţă din districtul Punchana, ca să-i cedeze acestuia Casa Chuchupe, va lucra în cadrul Serviciului de Vizitatoare în următoarele condiţii: 4 000 (patru mii) soles pe lună leafă, plus 300 (trei sute) soles spor de muncă în aer liber şi dreptul de a încasa un procent nu mai mare de 3, doar un an, din plata vizitatoarelor angajate prin intermediul ei. Funcţiile ei vor fi

cele de şef de personal SVGPFA, răspunzând de recrutarea, stabilirea orariilor, turelor şi componenţei convoaielor, de controlul operaţiunilor şi de supravegherea generală a elementului feminin. CĂ Ciupitu va primi un salariu de bază de 2 000 (două mii) soles, plus 300 (trei sute) soles bonificaţie pentru misiune în aer liber, şi va fi responsabilul cu buna funcţionare a centrului logistic (având doi adjuncţi: Sinforoso Caiguas şi Palomino Rioalto) şi şef de convoi. CĂ aceşti trei colaboratori au intrat în componenţa SVGPFA cu începere de luni, 20 august, ora 8 a.m.

3. CĂ, dorind să dea o fizionomie proprie şi distinctă SVGPFA, dotându-l cu însemne reprezentative care, fără a-i trăda activităţile, să permită totuşi măcar celor care i se dedică să se recunoască între ei/ele, iar celor serviţi de el să poată identifica membrii componenţi, localurile, vehiculele şi alte efecte, subsemnatul a procedat la desemnarea verdelui şi roşului drept culori emblematice ale Serviciului de Vizitatoare, potrivit simbolismului de mai jos:

a) verde, conform exuberantei şi frumoasei naturi a regiunii amazonice unde Serviciul îşi va desfăşura activitatea ce i-o dorim încununată de succes, şi

b) roşu, conform înflăcărării virile a gradaţilor (adică subgradaţi şi grade inferioare) şi soldaţilor noştri, pe care Serviciul se va strădui s-o potolească.

CĂ a dat instrucţiuni ca atât postul de conducere, cât şi echipele de transport ale Serviciului de Vizitatoare să arboreze culorile emblematice şi că a comandat tinichigeriei Paradisul tablei, în schimbul sumei de 185 soles (v. chitanţa anexată), două duzini de mici insigne roşii-verzi (desigur, fără nicio inscripţie pe ele), ce pot fi purtate la cheotoare de către bărbaţi şi agăţate la bluză sau rochie de către vizitatoare, insigne care, neîncălcând normele de discreţie cerute de SVGPFA, vor servi drept uniformă şi legitimaţie celor ce au şi vor avea onoarea de a aparţine acestui Serviciu.

Dumnezeu să vă ocrotească!

Semnat:

Căpitan al AP (Armata Peruană)
PANTALEÓN PANTOJA

Copii către Dl. General Roger Scavino, comandantul-şef al Regiunii a V-a (Amazonia).

Anexă: o chitanţă.

3

Iquitos, 26 august 1956

Dragă Cici,[4]

Iartă-mă că nu ţi-am scris de-atâta timp, probabil eşti mânioasă foc pe surioara ta care te iubeşte nespus şi te-i fi întrebând de ce proasta de Pochi nu-ţi povesteşte cum îi merge pe-acolo, cum e Amazonia. Dar adevărul este, scumpă Cicita, că, deşi de când am ajuns aici m-am tot gândit la tine şi ţi-am dus dorul teribil, n-am avut timp să-ţi scriu şi n-am avut nici chef (să nu te superi, da?), o să-ţi zic de ce. Trebuie să-ţi spun că Iquitos nu s-a purtat frumos cu surioara ta, Cici. Nu-s deloc mulţumită de schimbarea asta, iar lucrurile pe-aici iau o întorsătură neplăcută, ciudată. Nu vreau să spun că oraşul ar fi mai urât decât Chiclayo, nu, dimpotrivă. Deşi mititel, e vesel şi simpatic, iar partea cea mai frumoasă, desigur, e selva cu uriaşul fluviu Amazon, despre care am tot auzit că e enorm, cât marea, că nu i se vede ţărmul opus şi câte şi mai câte, însă în realitate nu-ţi poţi face o idee până nu-l vezi cu ochii tăi: este splendid. Îţi spun că am făcut câteva plimbări cu „lunecătorul” (aşa-s numite pe-aici şalupele sau luntrile cu motor), într-o duminică până la Tamshiyaco, un sătuc din susul fluviului, altădată am ajuns la un alt sătuc cu un nume delicios, San Juan de Munich, iar altă dată până-n Indiana, un sătuc din josul fluviului, întemeiat aproape în întregime de nişte părinţei şi măicuţe din Canada; ce zici, nu-i formidabil? Să vină ei de-atât de departe în căldura şi pustietăţile astea de-aici ca să-i civilizeze pe „purceii” din selvă. (C-aşa li se spune indienilor: „chunchos”, „chunchitos”, adică porci sau purcei). De dus ne-am dus cu soacră-mea, dar nici pomeneală s-o mai luăm cu noi cu „lunecătorul”, fiindcă de cele trei ori a călătorit mai mult moartă de frică, agăţându-se de Panta, jeluindu-se că ne-om răsturna, voi o să vă salvaţi înotând dar eu m-oi îneca şi-oi deveni hrană pentru „piranha” – şi măcar de-ar fi fost adevărat, Cicita, dar aş, de unde, n-am eu norocul ăsta, bieţii „piranha” s-ar otrăvi. Şi-apoi, de-abia ajunşi acasă, dă-i şi plânge-te de pişcături, fiindcă ce-i drept e drept, Cicita, una din chestiile cele mai teribile de-aici îs ţânţarii ăia cu picioare lungi, „los zancudos”, dar mai sunt şi „los izangos” (ăştia-s „zancudos” de pământ, se ascund în iarbă), care te fac să-ţi smulgi pielea de pe tine scărpinându-te, oricâte loţiuni ai folosi. Vezi, scumpo, cât de greu e când ai piele fină şi sânge albastru (ca mine!), e un dezastru fiindcă se dau insectele la tine de te mănâncă de vie (haha!).

Adevărul e că dacă pentru mine venirea la Iquitos n-a fost cine ştie ce, apăi pentru soacră-mea s-a dovedit cumplită. Şi asta pentru că acolo, la Chiclayo, ea era fericită, tu ştii ce-i mai place să-şi facă

prietene şi să se fâţâie de colo-colo cu dărâmatele alea bătrâne din cartierul militar, jucând canasta seară de seară, plângând ca o Maria Magdalena la toate serialele radiofonice şi invitându-şi babetele la ceai; ei bine, toate chestiile astea care o încântau atât de mult încât noi o luam peste picior, zicându-i că duce „o viaţă de gaşcă” *(uy,* Cici, iar mi-aduc aminte de Chiclayo şi mor de ciudă), aici n-o să le mai aibă, aşa că, în schimb sau ca mod de consolare, a dat în doaga religiei, adică de fapt a vrăjitoriei, zău, crede-mă. Dar stai să-ţi explic: ăsta a fost primul duş cu apă rece pe care l-am încasat aici, abia ajunse. Căci, n-o să-ţi vină să crezi dar aşa este: n-o să putem locui în orăşelul militar, auzi? Şi nici n-avem voie să ne cunoaştem cu familiile ălorlalţi ofiţeri. Ce zici de asta? Chestia a făcut-o praf pe doamna Leonor, fiindcă năzuia să se împrietenească la toartă, nici mai mult nici mai puţin, cu nevasta comandantului Regiunii a V-a şi să-şi dea aere ca pe vremuri la Chiclayo când era amica intimă a soţiei colonelului Montes, de-ai fi zis c-o să se şi culce împreună cele două bătrânici (ca să bârfească şi să-şi piardă vremea pe sub cearşafuri, nu de altceva, nu te gândi la prostii). Auzi, ţi-aduci aminte de bancul ăla? Pepita îi zice lui Carlitos: Vrei să facă bunică-mea ca lupul? Da, vreau. Bunico, de când nu te-ai mai zbenguit matale cu bunicuţu’? Uuuuuuu!! Adevărul e că ordinul ăsta ne-a picat cum nu se poate mai nasol, fiindcă singurele căsuţe mai moderne şi mai comode din Iquitos sunt cele din Orăşelul Militar, sau din cel Naval, sau de la Grupul Aeronautic. Cele din oraşul propriu-zis sunt nişte vechituri oribile, foarte-foarte incomode. Noi ne-am aciuat într-o astfel de hardughie, de pe strada Sergent Lores, datând de pe la începutul veacului, când a fost năvala aia mare după cauciuc; în felul lor, sunt şi cele mai pitoreşti, având faţada din *cahle* albăstrii de Portugalia şi balconaşe de lemn. Casa noastră e mare şi, de la o fereastră, se vede fluviul, însă, ce-i drept, nu se compară nici cu cea mai paradită din Orăşelul Militar. Ce mă scoate din minţi de furie e faptul că nu ne putem nici îmbăia la piscina Orăşelului, ba nici la a marinarilor sau a aviatorilor; în rest, la Iquitos nu mai e decât o singură piscină, hidoasă, aia Municipală, unde merg toate ţoapele şi ţopârlanii: m-am dus o dată şi mi-a fost de ajuns, erau acolo peste o mie de persoane, să ţi se întoarcă maţele pe dos nu alta. O grămadă de indivizi aşteptau cu mutre de tigri să intre femeile în apă, iar acolo, sub pretext de înghesuială, îţi dai seama cam ce se întâmpla. Nu mai calc eu pe-acolo, Cici, mai bine fac un duş şi gata. M-apucă toţi dracii când mă gândesc că nevasta oricărui locotenent poate fi chiar acum la piscina Orăşelului Militar, făcând băi de soare, ascultând muzică la radioul ei portativ şi scăldându-se, pe când eu trebuie să stau aici, lipită de ventilator ca să nu mă coc de căldură. Mă jur că i-aş tăia eu generalului Scavino ştii tu ce! (Ha, ha!) Pentru că nu-i numai asta, dar

m-am pomenit că nici cumpărăturile pentru casă nu mi le pot face la Bazarul Armatei, unde iei totul cu jumătate de preţ, ci la pricăjitele de prăvălii de pe stradă, ca o gospodină oarecare. Deci nici de asta măcar n-avem parte, nu, trebuie să trăim ca şi când Panta ar fi civil. I-au dat, ce-i drept, două mii de soles în plus la leafă, ca un fel de primă. Dar asta n-aranjează lucrurile cu nimic, Cici, nu-i mare scofală; şi-n plus, pe bune, dacă-i vorba de bani, Pochita n-are gologani (vezi, mi-a ieşit în rime, bravo, înseamnă că măcar nu mi-am pierdut umorul, nu?)

Închipuie-ţi că pe Pantita mi-l ţin îmbrăcat zi şi noapte numai în ţoale civile, cu uniformele putrezindu-i într-un cufăr, n-are voie să le poarte, auzi, tocmai el care se dădea în vânt după ele. În plus, pe toată lumea trebuie s-o prostim, ţinând-o una şi bună că Panta e un negustor venit să-şi facă afacerile la Iquitos. Amuzant e faptul că soacră-mea şi cu mine o luăm razna uneori şi le spunem vecinilor chestii care nu se potrivesc, adică născocim când una, când alta, ne mai ia gura pe dinainte şi ne mai scapă amintiri cu iz milităresc de pe la Chiclayo. Cred că tipii nu mai înţeleg nimic, şi nu m-ar mira să aflu că prin cartier ne-a mers buhul că suntem o familie bizară şi cam dubioasă. Parcă te văd fâţâindu-te în pat şi întrebându-te ce naiba are proasta asta de nu-mi povesteşte odată de ce tot misterul ăsta. Chestiunea e, dragă Cici, că nu-ţi pot spune nimic, e secret militar, şi încă atât de secret încât dacă s-ar afla că Panta a zis ceva, l-ar judeca pe bietul de el ca trădător de ţară. Află, Cici, că a primit o misiune teribil de importantă la Serviciul de Spionaj, o muncă foarte primejdioasă, şi de-aceea nimeni nu trebuie să ştie că e căpitan. Aoleu, na că ţi-am zis prea multe, şi-acu mi-e parcă lene să rup scrisoarea şi să încep alta nouă. Dar tu să-mi juri, Cicita, că rămâne între noi, că n-o să zici nimic nimănui, pentru că, altfel, te omor, şi-n plus doar n-o să vrei să ţi-l vezi pe dragul tău cumnăţel înfundând temniţa sau murind împuşcat la zid din cauza ta, nu? Aşa că: mucles; e clar? Să nu te prind că fugi să le spui totul caţelor ălora de prietene ale tale din familia Santana. Nu ţi se pare comic să mi-l vezi pe Panta transformat în agent secret? Dona Leonor şi cu mine ne dăm de ceasul morţii de curiozitate încercând că aflăm ce spionează el aici la Iquitos. Ne ţinem de capul lui cu întrebări peste întrebări şi încercăm să-l facem să vorbească, dar nimic, îl cunoşti doar şi ştii că dacă vrea, nu scoate o vorbă, chiar de-l omori. Dar las' că nu-i treaba definitiv închisă, doar mă ştii şi pe mine: surioara asta a ta e şi ea căpoasă ca un catâr, aşa c-om vedea noi care pe care. Dar să nu-ţi faci iluzii: de-oi afla cam cu ce se ocupă Panta, nu ţi-oi spune chiar dacă ai face pipi pe tine de curiozitate.

Acu, ce să spun, o fi grozav de emoţionant însuşi faptul că Armata l-a ales tocmai pe el pentru o asemenea misiune la Serviciul de Spionaj, Cicita, şi poate asta o să-l ajute mult în carieră, dar în ce mă

priveşte, zău, nu-s deloc încântată de daraverile astea. În primul rând, pentru că aproape nu-l mai văd la faţă. Ştii ce obsedat şi ce pedant e Panta în ceea ce priveşte munca lui, face atâta caz de tot ce i se ordonă încât nu doarme, nu mănâncă, nu trăieşte până nu duce totul la bun sfârşit, dar la Chiclayo avea măcar un orar fix şi eu ştiam şi când venea şi când pleca. Dar aici e plecat tot timpul, nu se ştie când se întoarce, nici – ţin'te bine! – în ce stare. Îţi spun că nu mă pot obişnui să-l văd îmbrăcat civil, cu cămăşi tropicale şi cu blugi şi cu şepcuţa de jocheu de care nu se mai desparte, parcă nu mai e acelaşi bărbat, şi nu numai din cauzele de mai sus *(uy,* ce ruşine mi-e, Cici, asta chiar că nu-mi vine să-ţi povestesc). Dacă chestia asta s-ar petrece numai ziua n-ar fi nimic, n-aş zice pâs, aş fi încântată să-l văd muncind. Dar trebuie să plece şi noaptea, uneori până la nişte ore incredibile, şi de trei ori s-a întors beat-mort, a trebuit să-l ajut să se dezbrace, iar a doua zi maică-sa îi punea comprese reci pe frunte şi-i dădea mate. Da, Cici, parcă îţi văd mutra lungă de uimire, ştiu că nu-ţi vine a crede, Panta abstinentul, el care nu bea decât sucuri de când cu criza-i de hemoroizi: el, da, beat-mort, cu limba împleticită. Acum îmi vine să râd, pentru că mi-amintesc cât de haios era să-l vezi ciocnindu-se de lucruri şi să-l auzi plângându-se, dar pe moment m-am înfuriat groaznic, de-mi venea să-i tai şi lui ştii tu ce (dar n-o s-o fac, fiindcă singură mi-aş face rău, cu mâna mea, păi nu? Ha, ha!). El mi se jură pe tot ce vrei că trebuie să-şi petreacă nopţile în oraş din cauza misiunii lui, că trebuie să dea de nişte tipi care îşi petrec toată viaţa prin baruri: cică s-ar întâlni cu ei acolo ca să li se piardă urma şi să nu-i bănuiască nimeni. O fi adevărat (parcă mai poţi să ştii!) doar tot aşa se întâmplă şi prin filmele de spionaj, nu? Însă vin şi eu şi te-ntreb: tu ai fi liniştită, dacă ai şti că soţul tău îşi petrece nopţile prin baruri? Nu, fetiţă, nu-s eu aşa proastă, încât să-mi închipui că nu vede pe-acolo decât bărbaţi. Prin baruri sunt şi femei care se dau pe lângă el, intră-n vorbă cu el, numai Dumnezeu ştie ce se mai petrece. I-am făcut un scandal teribil şi mi-a promis să nu mai plece noaptea de-acasă decât dacă-s chestiuni de viaţă şi moarte. I-am întors buzunarele pe dos şi i le-am scrutat cu lupa, fiindcă, ţi-o zic pe şleau, dacă îl prind c-a fost cu alte muieri, apăi vai şi-amar de capul bietului Panta. Tot e bine că în chestiunile astea maică-sa îmi ia partea şi m-ajută, că e şi ea speriată de hahalera de fi-su: l-a crezut întotdeauna un fel de sfinţişor de sacristie, şi iacă-te deodată că nu-i chiar aşa. Escapadele lui nocturne şi beţiile îngeraşului o scot şi pe ea din minţi *uy,* Cici, te-ai cruci dacă ai şti tot.

Colac peste pupăză, misiunea aia a lui îl face să intre în contact cu nişte oameni de care te-ai îngrozi văzându-i. Fii atentă, că nu mai departe de-acu' câteva zile m-am dus la matineu cu o vecină cu care m-am împrietenit, Alicia, măritată cu un băiat de la Banca Amazonică

– tipa e din Loreto şi e foarte simpatică şi ne-a ajutat mult când ne-am mutat. Am fost la cinema Excelsior să vedem un film cu Rock Hudson (ţine-mă că cad pe spate!), şi după aceea am mai dat şi noi o raită prin cartier, când deodată, trecând pe lângă Camu Camu, îl văd pe Panta, la o măsuţă mai retrasă, cu o pereche – dar, Doamne, ce pereche! Ceva de groază, Cici, femeia era o ţoapă atât de vopsită încât nu i-ar mai fi încăput o picătură de smac nici în urechi, cu nişte ţâţoaie şi un fund ce depăşeau cu mult şi masa şi scaunul, iar tipul era un fel de prichindel ridicol, cu nişte picioruşe ce nu-i ajungeau la podea, dar cu nişte aere de cuceritor, ceva de necrezut. Şi Panta acolo cu ei, discutând însufleţit, de parc-ar fi fost prieteni la toartă de când lumea. I-am zis Aliciei ia te uită, ăla e bărbatu-meu, şi-atunci ea m-a luat repede de braţ, extrem de nervoasă, hai, Pocha, să mergem, ăştia nu-s de tine. Aşa c-am plecat. Dar cine crezi tu că erau ăia doi? Ei bine, tipa e muierea a mai deocheată din tot Iquitos, spaima tuturor nevestelor de pe-aici, care tremură pentru familia lor, e poreclită Chuchupe şi are o casă de curve pe şoseaua spre Nanay, iar piticotul e ibovnicul ei, dă-ţi seama puţin cum trebuie să arate o scenă de amor între ei, poţi să te spargi de râs numai gândindu-te, o, Doamne, ce mai depravaţi! Cum ţi se pare chestia? Apoi i-am spus totul lui Panta, ca să văd ce mutră face, şi el, bineînţeles, s-a speriat aşa de tare încât a început să se bâlbâie. Dar n-a cutezat să mă înfrunte, a recunoscut că ăia doi sunt nişte otrepe, el trebuia să-i caute în interes de serviciu dar dacă-l mai vedem cu ei, nu cumva să ne apropiem, nici eu, nici maică-sa. Eu i-am zis treaba ta cu cine te vezi, eu atâta-ţi spun: dacă aflu că te-ai dus la casa individei, aia dinspre Nanay, atunci pui cruce căsătoriei tale, Panta. Nu zău, fetiţo, dă-ţi seama cum ne va privi lumea de-aici, dacă Panta începe să se dea în spectacol, ziua-n amiaza mare, cu astfel de oameni. O altă cunoştinţă de-a lui e un chinez, şi eu care credeam că toţi chinezii îs rafinaţi, aiurea, ăsta-i Frankenstein. Aliciei i se pare că arată bine, dar astea din Loreto au gusturi dubioase, surioară. L-am surprins cu el într-o zi când m-am dus să vizitez Acvariul Moronacocha, să văd peştii ornamentali (splendizi, zău, numai că mi s-a întâmplat să ating coada unui ţipar electric şi m-a curentat de era să mă doboare din picioare); doamna Leonor l-a văzut şi ea într-o bodegă cu chinezul, iar Alicia i-a văzut plimbându-se prin Piaţa Mare, şi de la ea am aflat despre chinez că-i mare secătură: că trăieşte de pe urma femeilor care se prostituează, că-i un chefliu şi-un vagabond. Închipuieşte-ţi, deci, ce fel de prietenii a legat cumnăţelul tău. I le-am scos pe nas, desigur, ba doamna Leonor încă mai dihai decât mine, pentru că pe ea o îmbolnăvesc mai rău decât pe mine cârdăşiile suspecte ale feciorului ei, şi mai ales acum în urmă, când i-a intrat în cap că se apropie sfârşitul lumii. Panta i-a promis că n-o să se mai dea în spectacol pe stradă nici cu deşucheata, nici cu piticul, nici cu

chinezul, dar pare-se că va trebui totuşi să-i viziteze pe ascuns, întrucât ei fac parte din munca lui bizară. Nu ştiu, zău, unde o să ajungă cu o astfel de misiune şi cu asemenea relaţii, Cicita, cred că-ţi dai seama că-s cu nervii făcuţi praf, extrem de nevricoasă.

În realitate n-ar trebui deloc să fiu aşa, vreau să zic în ce priveşte coarnele şi infidelitatea, fiindcă (să-ţi spun chiar totul, surioaro?) nici nu-ţi poţi imagina cât de mult s-a transformat Panta sub acest aspect, al chestiunilor intime. Îţi aminteşti cât de cuviincios a fost el întotdeauna, de când ne-am căsătorit, încât tu glumeai mereu şi-mi spuneai sunt sigură că Pantita o să te ţină la post, Pocha? Ei bine, n-o să mai poţi glumi niciodată pe socoteala cumnăţelului tău, pe această temă, reao de gură ce eşti, fiindcă de când a pus piciorul în Iquitos a devenit o fiară, nu alta. E cumplit, Cici, uneori m-apucă frica şi mă gândesc să nu fie o boală, pentru că închipuie-ţi că înainte, doar ţi-am povestit, îi venea pofta o dată la zece sau cincisprezece zile (vai, ce ruşine să-ţi vorbesc de aşa ceva, Cici!), pe când acum banditul se aprinde la nici două-trei zile şi trebuie să-l iau cu binişorul şi să-i potolesc avântul, fiindcă nici aşa nu-i normal, nu?, cu căldura şi cu umezeala astea atât de lipicioase. Şi-n plus mă bate gândul că i-ar putea face rău, pare-se că asta afectează creierul – nu zicea toată lumea că bărbatul zăpăcitei de Pulpito Carrasco s-a smintit de-atâta huţa-huţa? Panta zice că de vină e clima, un general i-a atras atenţia încă de la Lima că selva îi aţâţă pe bărbaţi în ultimul hal. Zău că mă umflă râsul să-l văd pe cumnăţelul tău atât de încins, uneori îi vine pofta ziua-n amiaza mare, mai bine zis imediat după masă, sub pretext că-şi face siesta, dar bineînţeles că nu-l las, alteori mă asediază dis-de-dimineaţă cu nebunia asta.

Imaginează-ţi numai că acu' două nopţi l-am surprins cronometrându-se pe când făceam amor, l-am întrebat ce te-a apucat şi s-a fâstâcit de tot. Apoi mi-a mărturisit că avea nevoie să ştie cât durează amorul la o pereche normală: o fi pe cale să devină vicios? Cine să-l creadă că în interes de serviciu trebuie să verifice tot felul de porcării! I-am zis nu te mai recunosc, Panta, erai atât de educat, am impresia că-ţi pun coarne c-un alt Panta. În sfârşit, fetiţo, gata cu scârboşeniile, fiindcă tu eşti încă fată mare şi mă jur că ne certăm pe tot restul vieţii dacă te-apuci să comentezi ce-ţi spun eu cu indiferent cine, dar mai ales cu surorile Santana, nebunele alea.

Pe de altă parte, sigur că mă bucură să-l văd pe Panta atât de apucat în chestiunile amoroase, asta înseamnă că nevastă-sa îi place (hm, hm!) şi că n-are nevoie de aventuri în dreapta şi-n stânga. Nici nu vreau s-aud de aşa ceva, Cici, pentru că trebuie să ştii că aici, la Iquitos, femeile îs o treabă foarte-foarte importantă. Ştii care-i marele pretext pe care l-a găsit cumnăţelul său ca să treacă la atac ziua şi noaptea? Pantita Junior! Da, Cici, e aşa cum îţi spun, în sfârşit s-a

hotărât să avem un bebe. Mi-l promisese pentru când va primi al treilea galon, şi iată că se ţine de cuvânt, dar acum, cu schimbarea asta de temperament, nici nu mai ştiu dacă o face ca să-mi facă mie plăcere, sau pur şi simplu din şmecherie, ca să-şi facă mendrele când îl apucă. Poţi să mori de râs când îl vezi, vine de-afară ca un şoricel mecanic şi începe să-mi tot dea târcoale până mă pomenesc că-mi zice putem să-l fabricăm în noaptea asta pe cadet, Pocha? Ha, ha, aşa-i că-i delicios? Mor după el, Cici (auzi, tu, nu ştiu cum de-ţi povestesc porcărioarele astea ţie, care nu eşti măritată).

Până acum însă nimic, scumpo, în ciuda atâtor zbenguieli, ba chiar ieri mi-a venit normal ciclul, era să crăp de ciudă, că ziceam că luna asta gata, s-a făcut. O să vii să ai grijă de surioara ta când va fi cu burta la nas, Cici? *Uy,* dar-ar Domnul să fie asta chiar mâine, să vii, să mai stăm de vorbă, mor de poftă să te am aici să mai bârfim olecuţă. Însă, ce-i drept, vei fi dezamăgită de loretani, ca să găseşti un flăcău cumsecade trebuie să-l cauţi ca pe un ac într-un car cu fân, o să am eu grijă să-ţi găsesc unul mai acătării, ca să nu te plictiseşti prea tare. (Te-ai prins că scrisoarea asta a mea iese kilometrică? Va trebui să-mi răspunzi la fel, pe tot atâtea pagini, bine?)

Da' dacă n-oi putea face copii, Cici? M-apucă o groază la gândul ăsta, că zi de zi mă rog lui Dumnezeu să mă pedepsească cum o vrea, numai aşa nu, aş muri de inimă rea să nu pot face măcar un băieţel şi o fetiţă. Doctorul spune că-s perfect normală, aşa că sper să se întâmple luna viitoare. Ştiai că atunci când bărbatul se desfată ies din el MILIOANE de spermatozoizi din care unul singur pătrunde în ovulul femeii şi aşa se formează bebeluşul?

Am citit o broşurică pe care mi-a dat-o doctorul, totul era foarte bine explicat, rămâi cu gura căscată dacă citeşti cum vine chestia cu miracolul vieţii. Dacă vrei ţi-o trimit şi ţie, aşa vei fi pregătită pentru când te vei aşeza la casa ta, te vei mărita, îţi vei pierde fecioria şi vei şti şi tu ce-i aia trufandaua, bandito. Sper să nu mă urâţesc prea tare, Cici, că unele devin oribile când rămân grele, se umflă ca nişte cârtiţe, le ies varice, *uy,* ce scârbă! N-o să-i mai plac focosului de cumnăţel al tău, şi-atunci o să-şi găsească vreo fufă de pe stradă – nu ştiu ce-aş fi în stare să-i fac, zău! Îmi închipui că umezeala asta şi căldura sufocantă de-aici fac ca sarcina să fie un chin, mai cu seamă când nu locuieşti în oraşul militar, ci în afara lui, ca băftoşii de noi. Îţi repet că asta-i altă problemă care îmi scoate peri albi: eu aş fi încântată să am bebeul, dar dacă, sub pretext că m-am lăbărţat prea mult, nenorocitul de Panta îşi găseşte vreo loretană, mai ales acum când îl apucă năbădăile şi-n somn? Uite că mor de foame, Cici, îţi tot scriu de ore-n şir şi dona Leonor mă cheamă la masă, îţi dai seama ce încântată e ea de ideea cu nepoţelul, hai că fug, mănânc de prânz şi-apoi îţi mai scriu, aşa că nu te sinucide, nu te-am părăsit încă, pa şi puşi surioaro.

Gata, m-am întors, Cici, am zăbovit nepermis de mult, e aproape şase seara, a trebuit să-mi fac siesta fiindcă am mâncat ca un boa. Află că Alicia ne-a adus plocon o tavă întreagă cu *tacacho,* o mâncare de prin părţile astea, ce drăguţ? Bine că mi-am făcut şi eu o prietenă la Iquitos. Atâta auzisem vorbindu-se de celebrul *tacacho* (se prepară din banane verzi tocate, cu carne de porc) pe care e musai să-l mănânci în Piaţa Belén, la restaurantul Lampa lui Aladin Panduro, unde au un bucătar grozav, încât m-am ţinut de capul lui Panta până când ne-a dus acolo chiar ieri. Devreme de tot, pentru că Piaţa se deschide dis-de-dimineaţă şi se închide destul de repede. Belén e locul ăl mai pitoresc de-aici, o să vezi, un ditamai cartierul de căsuţe de lemn plutind pe fluviu, lumea circulă doar în bărci, e grozav de original, zău, i se spune Veneţia Amazoniei, deşi e de-o sărăcie lucie. Piaţa e nemaipomenită. Dacă vii s-o vizitezi, ai să cumperi fructe, peşte, sau colierele şi brăţările făcute de indienii din triburi, foarte frumoase; însă nu-i de mâncat aici, Cici: era să murim când am intrat la Aladin Panduro, nu-ţi poţi imagina murdăria şi norii de insecte. Farfuriile pe care ni le-au adus erau negre de muşte, le goneai, şi imediat veneau înapoi şi-ţi intrau în ochi şi-n gură. Pe scurt, nici eu nici dona Leonor nu ne-am atins de mâncare, ne era silă, dar păgânul de Panta a înfulecat nu numai tustrele porţiile, ci şi păstrama despre care domnul Aladin spunea sus şi tare că trebuie mâncată zor-nevoie cu *tacacho.* I-am povestit Aliciei cum am rămas noi două cu buzele umflate şi-atunci ea mi-a zis stai liniştită că-ţi prepar eu un *tacacho* cum scrie la carte, ca să vedeţi cât e de bun, şi azi de dimineaţă s-a înfiinţat cu tava. Într-adevăr, surioaro, e ceva să te lingi pe degete, nu alta, seamănă cu *los chifles* din nordul ţării, dar nu prea mult, fiindcă bananele au aici alt gust. Numai că e greu de mistuit, a trebuit să mă întind ca să-mi fac digestia, soacră-mea se zvârcoleşte acum de dureri de burtă şi slobozeşte vânturi, verde de ruşine că nu se poate abţine şi că se uşurează în faţa mea, mai ştii, poate chiar crapă din chestia asta şi se duce odată colo sus în rai. Nu zău, că rea mai sunt, biata *doamnă* Leonor, în fond e bună la suflet, ce mă enervează pe mine e numai că-l tratează pe fi-su de parcă tot puşti ar fi, sau mai ştiu eu ce sfântuleţ, of, că toantă-i bătrânica, păi nu?

Ţi-am povestit că biata de ea a dat în doaga superstiţiei? A făcut din casa mea un grajd, nu alta. Află că nu eram noi de prea multe zile aici, şi tot oraşul a intrat în mare fierbere odată cu sosirea Fratelui Francisco, poate-ai auzit vorbindu-se de el, eu nu până n-am picat aici. În Amazonia e mai celebru decât Marlon Brando, a întemeiat o religie care se numeşte Fraţii Arcei (de la Arcă, asta e biserica lor), merge peste tot numai pe jos şi, când ajunge undeva, ridică o cruce imensă şi mai inaugurează o Arcă. Are o mulţime de adepţi, mai ales printre oamenii de rând, şi se pare că preoţii se oftică grozav că le face

concurenţă, dar până acum n-au scos o vorbă. Bun, şi noi două, soacră-mea cu mine, ne-am dus să-l ascultăm la Moronacocha. Era potop de lume, mai impresionant era că vorbea răstignit, pur şi simplu ca Isus Cristos. Anunţa sfârşitul lumii, le cerea oamenilor să aducă ofrande şi să facă sacrificii în vederea Judecăţii de Apoi. Nu prea se înţelegea ce zice, vorbeşte o spaniolă chinuită. Dar oamenii îl ascultau hipnotizaţi, femeile plângeau şi cădeau în genunchi. Până şi pe mine m-a răzbit emoţia şi-am dat apă la şoareci, ce să mai zic de soacră-mea, că hohotea ca disperata şi n-o mai puteam calma, vrăjitorul i-a căzut cu tronc, Cici. Şi-apoi acasă nu-i mai tăcea gura tot lăudându-l pe Fratele Francisco, şi-a doua zi s-a întors la Arca din Moronacocha şi a stat de vorbă cu „fraţii”: cum-necum, ne-am pomenit că bătrâna s-a făcut şi ea „soră”. Să te cruceşti şi mai multe nu, ea care nu s-a prea dat în vânt după religia adevărată, o să sfârşească bigotă la modul eretic. Închipuieşte-ţi că toată odaia ei e plină de cruciuliţe din lemn, şi de-ar fi numai asta n-ar fi nimic, treaba ei, se mai distrează olecuţă, dar vine şi partea cea scârboasă, căci mania religiei ăsteia e să răstignească animăluţe, şi-asta nu-mi mai place, fiindcă pe cruciuliţele ei găsesc în fiecare dimineaţă gândaci de bucătărie, fluturi, păianjeni, ba deunăzi am dat şi peste-un şobolan, pfui, ce scârbă m-a cuprins. Cum dau de-o porcărie de-asta, cum i-o arunc la gunoi, dar am avut ceva certuri şi scandaluri cu ea. E un circ de nedescris, când porneşte afară vreo furtună, şi pe-aici astea se ţin lanţ, bătrâna se pune pe dârdâit crezând că gata, a venit sfârşitul lumii, şi-n fiecare zi se roagă de Panta să-i facă o ditamai crucea la intrare. Ce zici, câte transformări într-un timp aşa scurt?!

Dar ce-ţi povesteam înainte, când m-am oprit să plec la masă? A, da, despre loretane. *Uy*, Cici, tot ce-auzisem eu era adevărat, şi încă prea puţin faţă de realitate: zi de zi mai descopăr ceva, rămân trăznită şi mă-ntreb ce-i asta? Negreşit, Iquitos e cel ăl mai corupt oraş din Peru. Mai ceva chiar decât Lima. O fi adevărat că şi clima influenţează, nu zic nu, fapt e că femeile de-aici îs teribile, mănâncă foc nu alta, vezi şi tu că Panta nici n-a ajuns bine în selva şi-a devenit un vulcan. Mai rău e că banditele astea-s frumoase de pică, ciudat e că bărbaţii nu fac doi bani. Nu exagerez, Cicita, cred că femeile cele mai frumoase din Peru (cu excepţia celei care îţi scrie şi a surioarei sale, desigur) sunt cele din Iquitos. Toate, şi alea mai răsărite, şi alea din popor; ba chiar aş zice că cele mai frumoase sunt alea mai ţoape. Au nişte forme unduioase, dragă, şi un fel de-a merge grozav de cochet de neruşinat, fâţâindu-şi popoul fără pic de jenă şi trăgându-şi umerii înapoi ca să li se vadă bustul pietros. N-au nicio reţinere, nimic, îşi pun nişte pantalonaşi lipiţi bine pe coapse, şi crezi că se fâstâcesc când bărbaţii le spun porcării? Aş, de unde, îi încurajează şi-i privesc drept în ochi cu o neobrăzare de-ţi vine să le iei de ciuf. A da, trebuie să-ţi

povestesc ce-am auzit ieri, la Record (unde se practică sistemul 3×4, cumperi trei articole şi pe-al patrulea ţi-l fac ei cadou, grozav, nu?) Erau acolo două puştoaice şi una îi spunea celeilalte: „Te-ai sărutat cu vreun militar?” „Nu, de ce mă întrebi?” *„Ăştia pupă terrribil”.* M-a pufnit râsul, fata vorbea cu mlădierea aia loretană, în gura mare, doi bani nu dădea că o aude toată lumea. Zău, Cici, când îţi spun, astea-s nişte neruşinate ce nu s-a mai pomenit. Şi ce, tu crezi că se mulţumesc cu pupăturile? Aiurea, Alicia zice că diavoliţele astea încep să sară rău pârleazul încă din liceu, că învaţă să se ferească de sarcină şi câte şi mai câte, apoi, când se mărită, tartoriţele joacă un teatru fenomenal ca să-şi convingă soţii că-s neîncepute. Unele se duc la *ayahuasqueras* (vrăjitoarele alea care prepară *ayahuasca,* ai auzit de ea, nu? o fiertură care te face să visezi lucruri stranii) ca să le facă la loc fecioare nou-nouţe. Auzi, auzi! Îţi jur că de câte ori merg cu Alicia la cumpărături sau la un film, mă întorc roşie toată de câte aud de la ea. O salută pe vreo prietenă de-a ei, o întreb cine este, şi-mi trânteşte o altă istorie teribilă, păi e cutare care, şi cea mai cuminţică a avut cel puţin câţiva amanţi, toate măritatele au avut de-a face ori c-un infanterist, ori c-un aviator sau un marinar, dar mai ales c-un pifan, ăştia au o trecere nebună pe la fâţe, iubito, tot e bine că pe Panta nu-l lasă să poarte uniforma. Nebunele astea profită de cea mai mică neatenţie a soţului şi, pac, l-au prins. E de groază, dragă! Şi crezi că fac lucrurile ca lumea, în pătuţ, pe sub cearşafuri? Da de unde, Alicia mi-a zis dacă vrei dăm o raită prin Moronacocha şi vei vedea câte maşini stau unele lângă altele şi înăuntru perechile se zbenguie (dar pe bune, înţelegi, nu-n joacă) şi puţin le pasă de ce-i în jur. Închipuie-ţi că pe-o femeie au prins-o cu un locotenent de jandarmi în ultimul rând al cinematografului Bolognesi. Cică s-a rupt filmul, s-au aprins luminile şi i-au văzut. Săracii, îţi dai seama ce spaimă pe ei când s-au pomenit brusc cu luminile aprinse, mai ales ea prin ce-o fi trecut? Profitaseră că acolo erau bănci în loc de scaune, iar ultimul rând era gol. Un scandal oribil, pare-se că nevasta locotenentului era s-o omoare pe femeie, fiindcă un crainic de la Radio Amazon care-i teribil şi dă pe faţă toate secretele a povestit tărăşenia cu toate amănuntele, încât pe locotenent l-au mutat în graba mare din Iquitos. Mie nu-mi venea să cred, dar Alicia mi-a arătat-o pe tipă pe stradă, era o brunetă foarte făţoasă şi cu o mutriţă suavă de mironosiţă. Mă uitam la ea şi-i spuneam Aliciei tu mă minţi, nu se poate, vrei să spui că făceau treaba aia în plin film cu tot disconfortul şi cu frica-n sân c-o să-i prindă? Ei bine, da, pe ea au prins-o fără chiloţei, iar pe locotenent cu puţica în aer. După Paris vine Iquitos, oraş corupt, scumpo. Şi să nu crezi că Alicia e o gaiţă bună de gură, nu, eu îs cea care trag de ea să-mi spună adevărul, din curiozitate dar şi din grija de-a afla şi de-a băga la cap ca să n-o păţesc şi eu cu loretanele astea care-ţi suflă bărbăţelul de

cum ai întors capul: trebuie să ţi-l păzeşti cu patru ochi şi cu opt mâini. Alicia, deşi loretană, e foarte serioasă, dar uneori până şi ea îmi vine cu nişte pantalonaşi din ăia de ţipă pe corp. Numai că nu-i provoacă pe bărbaţi, nu-i priveşte în ochi cu neruşinarea aia a fârtatelor ei.

Apropo de cât de tâlhăroaice-s loretanele, era cât pe ce să uit, proasta de mine, să-ţi povestesc chestia a mai amuzantă şi mai faină (de fapt, a mai urâtă). Nu-ţi poţi imagina ce încurcătura dracului ni s-a întâmplat când abia ne instalaserăm în căsuţa asta a noastră. Tu ai auzit vreodată vorbindu-se de faimoasele „spălătorese” din Iquitos? Toată lumea mi-a zis păi unde-ai trăit, Pocha, de unde-ai picat, că nu-i om care să nu ştie ce-s faimoasele „spălătorese” din Iquitos. Aşa o fi, oi fi eu toantă sau picată din nori, surioaro, dar nici la Chiclayo, nici la Ica, nici la Lima n-am auzit niciodată de „spălătoresele” din Iquitos. Ne mutaserăm, aşadar, doar de câteva zile în căsuţa asta, unde dormitorul nostru e chiar jos, la parter, şi o fereastră dă în stradă. Încă n-aveam fată în casă – acum am una cam zurlie, dar altfel foarte bună – şi când te-aşteptai mai puţin auzeai bătăi în geam şi voci de femeie zicând „Spălătoreasă! Aveţi rufe de spălat?” Iar eu nici măcar nu mă deranjam să deschid fereastra, doar răspundeam nu, mulţumesc. Nici nu mi-a trecut prin gând să mă întreb ce-i asta, de ce-s atâtea spălătorese prin Iquitos, da-n schimb e o problemă să găseşti fată-n casă, că pusesem un anunţ afară cu „Caut servitoare”, dar foarte rar venea vreo candidată. Bun, şi iată că într-o zi, foarte de dimineaţă, când amândoi eram încă în pat, aud bătăile-n geam şi refrenul „Spălătoreasă! Aveţi rufe?” şi mă gândesc eu c-am o grămadă de rufe murdare, fiindcă aici, acuma ştii, e foarte cald şi transpiri oribil, trebuie să te schimbi de două-trei ori pe zi. Şi ce mi-am zis? Straşnic, ia să-mi spele asta rufele, numai să nu ceară prea mult. I-am strigat să aştepte puţin, m-am sculat aşa cum eram în cămaşă de noapte şi m-am dus să-i deschid. Pe loc trebuia să-mi fi dat seama că ceva era-n neregulă, pentru că fata părea a fi orice, numai spălătoreasă nu, dar eu tot toantă, zău, tot cu capu-n nori. O jăvruţă cât se poate de prezentabilă, strânsă-n chingi ca să i se vadă toate curbele, cu unghiile vopsite, foarte aranjată. M-a măsurat de sus până jos, extrem de uimită, şi eu m-am gândit ce naiba are asta, ce-oi fi având de mă măsoară aşa. I-am zis intră, şi ea a intrat în casă şi până să mă dezmeticesc eu bine ea a văzut uşa dormitorului şi pe Panta în pat şi, pac, s-a dus drept la el şi s-a proţăpit în faţa cumnăţelului tău într-o atitudine de m-a lăsat cu gura căscată, şedea cu mâinile în şolduri şi cu picioarele desfăcute ca un cocoşel care sare la atac. Panta a zvâcnit din pat şi s-a aşezat poponeţ, cu nişte ochi ieşiţi din cap de uluire când s-a pomenit cu matracuca. Şi ce crezi c-a făcut tipa înainte ca eu sau Panta s-apucăm să-i zicem aşteaptă afară, ce cauţi în dormitor? A

început să vorbească de tarif, trebuie să-mi plătiţi dublu fiindcă eu nu obişnuiesc să mă ocup şi de femei, arătând adică spre mine, că dacă vă plac chestiile mai deocheate atunci plata înainte şi alte vulgarităţi, şi-atunci deodată mi-am dat seama de situaţie, dragă, şi-au început să-mi tremure mâinile. Da, Cici, da, era o curvă, o curvă!, „spălătoresele” din Iquitos îs prostituatele din Iquitos şi merg din casă în casă şi-şi oferă serviciile sub pretextul cu rufele. Acu zi şi tu e sau nu e Iquitos oraşul cel mai imoral din lume, soro? Panta şi-a dat şi el seama pân’ la urmă şi-a început să strige cară-te de-aci, poamo, ce-i fi crezând despre noi, ia vezi să nu te-arestez. Tipa s-a speriat de moarte, a înţeles toată aiureala şi-a fugit ca din puşcă, lovindu-se de mobile şi de uşă. Te-ai prins ce nebunie, scumpo? A crezut că eram nişte degeneraţi, că eu o chemasem anume ca să ne dăm în bărci toţi trei împreună. Mai ştii păcatul, glumea după aia Panta, poate n-ar fi fost rău să-ncercăm; ţi-am zis doar că s-a schimbat foarte mult.

Acum, c-a trecut, pot să râd şi să mă amuz, dar crede-mă c-a fost un moment oribil pentru mine, toată ziua am fost moartă de ruşine amintindu-mi scena aia. Vezi şi tu cum e părţile astea, surioaro, un oraş unde alea care nu-s târfe încearcă să fie, şi dacă o clipită nu eşti atentă rămâi fără bărbat, dă-ţi seama în ce văgăună am intrat.

Gata, mi-a amorţit mâna, Cici, s-a întunecat afară, o fi deja foarte târziu. Va trebui să-ţi trimit scrisoarea asta într-un cufăr, ca să încapă. Să te văd dacă o să-mi răspunzi iute, foarte pe larg ca mine şi c-o grămadă de bârfe. Tot Roberto e amorezul tău, sau l-ai schimbat? Să-mi povesteşti totul pe şart şi-mi dau cuvântul că pe viitor o să-ţi scriu la fel, neabătut şi neîntârziat.

O mie de pupici, Cici, de la surioara ta care te iubeşte şi-ţi duce dorul.

POCHITA

Noaptea de 29 spre 30 august 1956

Imagini ale umilirii, instantanee ale strepezitei şi inflamatei istorii a mâncărimii chinuitoare: în stricta, fastuoasa formaţie din Ziua Drapelului, în faţa Monumentului lui Francisco Bolognesi, cadetul din ultimul an al Şcolii Militare din Chorrillos, Pantaleón Pantoja, pe când bate cu osârdie şi eleganţă pasul de gâscă, e transportat subit şi cu trupul şi cu sufletul în iad, prin transformarea în viespar a găurii anusului şi tubului său rectal: sute de lanţete îi martirizează rana umedă şi secretă, pe când el, strângând din dinţi până la scrâşnet, umplându-se de picături mari şi îngheţate de sudoare, defilează nepierzând ritmul; în vesela, scânteietoarea petrecere oferită Promoţiei Alfonso Ugarte de colonelul Marcial Gumucio, directorul Şcolii Militare din Chorrillos, tânărul sublocotenent abia înălţat în grad Pantaleón Pantoja simte că deodată îi îngheaţă unghiile degetelor

de la picioare când, în acordurile valsului de-abia început, cu veterana soţie a colonelului Gumucio în braţele sale, la balul de-abia deschis de el cu nevaporoasa-i pereche, o mâncărime incandescentă, o furnicătură şerpuitoare, o tortură sub forma unor gâdilături dese, simultane şi arzătoare îi lărgesc, îi umflă şi-i irită intimitatea rectului şi borta anusului: cu ochii scăldaţi în lacrimi, fără a accentua sau a slăbi presiunea asupra taliei şi mâinii grăsului ale soţiei colonelului Gumucio, sublocotenentul de Intendenţă Pantoja, fără să respire, fără să vorbească, dansează neîntrerupt. În cortul de campanie al Statului Major al Regimentului numărul 17 din Chiclayo, în bubuitul obuzelor, duruitul mitralierelor şi trosnetele seci ale împuşcăturilor campaniilor din avangardă ce îşi încep manevrele de sfârşit de an, locotenentul Pantaleón Pantoja, care, stând drepţi în faţa unei table negre şi a unui panou cu hărţi, le expune superiorilor, cu o voce fermă şi metalică, stocurile existente, disponibilităţile, sistemul de distribuire şi previziunile legate de parcul de maşini şi de aprovizionări, este deodată răpit în mod invizibil de pe pământ şi din realitatea imediată de un curent scurt-circuitant, fierbinte, efervescent, emulsiv şi dogorâtor, care arde, coace, măreşte nelimitat, înmulţeşte, chinuieşte, înnebuneşte culoarul anal şi pragul rectal şi se grăbeşte ca un păianjen între fesele lui, dar el, brusc livid, subit muiat în sudoare, cu fundul îngustat şi strâns şi încreţit în secret cu o încăpăţânare de plantă senzitivă, cu glasul abia-abia voalat de tremurici, continuă să emită numere, să producă formule, adunând şi scăzând. „Trebuie să te operezi, Pantita”, şopteşte matern doamna Leonor. „Operează-te, iubitule”, repetă, încet, Pochita. „Să ţi le scoată odată, măi frate”, grăieşte ca un ecou locotenentul Luis Rengifo Flores, „e mai uşor de operat decât o fimoză şi într-un loc mai puţin periculos pentru virilitate”. Maiorul Antipa Negrón, de la Spitalul Militar, râde cu poftă: „O să-ţi decapitez ăştia trei hemoroizi dintr-o singură tăietură de scalpel, cum ai reteza nişte bulzişori de unt, dragul meu Pantaleón”.

În jurul mesei de operaţie au loc o serie de transformări, de hibridizări şi de altoiuri care îl neliniştesc mult mai mult decât acel du-te-vino tăcut al doctorilor şi infirmierelor cu tenişi albi, sau decât orbitoarele cascade de lumină cu care îl inundă reflectoarele din tavan. „N-o să vă doală, *señol* Pantoja”, îi dă curaj Tigrul Collazos, care are nu numai vocea, ci şi ochii oblici, mâinile vibrante şi zâmbetul mieros ale Chinezului Porfirio. „E mai iute, mai uşor şi mai lipsit de consecinţe decât scoaterea unei măsele, Pantita”, îl asigură o doamnă Leonor ale cărei şolduri, guşi şi ţâţe s-au lăbărţat şi-au dat pe dinafară încât se confundă cu ale Leonorei Curinchila. Însă acolo, aplecate şi ele peste masa de operaţie, unde l-au instalat în poziţie ginecologică – între picioarele lui desfăcute se manipulează bisturie,

tampoane de vată, foarfeci şi recipiente doctorul Antipa Negrón –, sunt două femei la fel de inseparabile şi de antagonice ca unele perechi care acum îi vin în minte şi îi redeşteaptă toată copilăria şi parte din adolescenţă (Stan şi Bran, Mandrake şi Lothar, Tarzan şi Jane): un munte de grăsime învăluit într-o mantilă spaniolă şi o copilă bătrână, în blugi, cu breton şi urme de varicelă pe faţă. Nu ştie ce fac ele acolo, nici cine sunt – totuşi de undeva de foarte departe îi vine senzaţia de a le fi zărit cândva, poate în treacăt, într-o mulţime de oameni –, ceea ce îi provoacă o tulburare extraordinară şi îl face să izbucnească în plâns, fără a se strădui deloc să se oprească: îşi aude propriile gemete adânci şi sonore. „Nu vă speriaţi de ele, îs primele recrute ale Serviciului de Vizitatoare, nu le mai recunoaşteţi pe Ţâţoasa şi pe Sandra? Vi le-am prezentat chiar eu, noaptea trecută, la Casa Chuchupe”, îl linişteşte Juan Rivera, popularul Ciupitu, care s-a micşorat încă şi mai mult şi nu-i decât o maimuţică hâdă cocoţată pe umerii rotunjori, goi, slăbuţi ai tristei Pochita. Simte că-i vine să moară de ruşine, de mânie, de frustrare, de dudă. Ar vrea să urle: „Cum îndrăzneşti să dai în vileag secretul în faţa maică-mii şi a Pochei? Pitic scârbos, fetus ce eşti! Cum de cutezi să vorbeşti de vizitatoare în faţa soţiei mele, a văduvei defunctului meu tată?” Dar nu deschide gura, ci doar asudă şi suferă. Doctorul Negrón şi-a isprăvit treaba şi se îndreaptă din şale cu nişte resturi însângerate atârnându-i în mâinile pe care el nu i le vede decât o clipă, fiindcă reuşeşte să închidă ochii la timp. Clipă de clipă e mai rănit, mai ofensat, mai îngrozit. Tigrul Collazos râde în hohote: „Trebuie să privim realitatea în faţă şi să nu ne mai ascundem pe după degete: soldăţoii trebuie să reguleze, iar dumneata le faci rost de fufe; altminteri, te executăm cu salve de spermă”. „Ne-am pus de acord s-alegem Postul Horcones pentru experienţa-pilot a Serviciului de Vizitatoare, Pantoja”, îl anunţă dezinvolt generalul Victoria şi, deşi el arată cu ochii, cu mâinile, spre doamna Leonor, spre fragila şi lipsita de apărare Pochita, implorând discreţie, rezervă, amânare, uitare, generalul Victoria insistă: „Las’ că ştim noi că, în afară de Sandra şi de Ţâţoasa, le-ai recrutat şi pe Iris şi pe Lalita. Trăiască cele patru muschetare!” El a început din nou să plângă, în culmea neputinţei.

Dar acum, în jurul patului său de convalescent, doamna Leonor şi Pochita îl privesc cu înduioşare şi dragoste, fără pic de maliţie, cu o manifestă, minunată, balsamică neştiinţă reflectată în ochi: ele nu ştiu nimic. Simte o bucurie ironică urcându-i în trup şi îşi râde de sine însuşi: cum să ştie ele ceva despre Serviciul de Vizitatoare dacă încă nu s-a înfiinţat, dacă eu mi-s încă locotenent şi fericit, dacă n-am plecat încă din Chiclayo? Dar tocmai intră doctorul Negrón însoţit de o infirmieră tânără şi zâmbăreaţă (el o recunoaşte şi roşeşte: Alicia, prietena Pochei!) care leagănă în braţe un clistir, ca pe un nou-născut.

Pochita şi doamna Leonor ies din încăpere, adresându-i din prag semne de despărţire solidare, aproape tragice. „Picioarele desfăcute, faţa-n jos, curu-n sus”, ordonă doctorul

Antipa Negrón. Şi explică: „Au trecut douăşpatru de ore şi a venit momentul să-ţi spălăm stomacul. Ăştia doi litri de apă sărată o să-ţi scoată afară toate păcatele mortale şi veniale pe care le-ai făcut în viaţă, locotenente”. Băgarea muştiucului de la irigator în rect, în pofida vaselinei cu care e uns şi a îndemânării de prestidigitator a medicului, îl face să zbiere. Dar acum lichidul îl pătrunde, cu o senzaţie de răcoreală care nu mai e dureroasă, ci dimpotrivă, chiar plăcută. Un minut şi mai bine apa tot intră, bulbucind, clipocind, umflându-i pântecul, timp în care locotenentul Pantoja, cu ochii închişi, se gândeşte metodic: „Serviciul de Vizitatoare? N-o să mă doară, n-o să mă doară”. Scoate încă un strigăt: doctorul Negrón a scos muştiucul şi i-a pus un ghemotoc de vată între picioare. Infirmiera iese cu clistirul gol. „Până acum n-ai simţit nici o durere post-operatorie, aşa-i?”, îl întreabă medicul. „Aşa-i, domnule maior”, răspunde locotenentul Pantoja, răsucindu-se greoi, aşezându-se în fund, apoi ridicându-se în picioare, cu o mână apăsând vata dintre buci şi mergând spre closet, rigid ca o păpuşă mecanică, gol de la talie în jos, dus de braţ de doctorul care îl priveşte cu un amestec de bunăvoinţă şi milă. O uşoară arsură a început să i se insinueze în rect, burta elefantiazică începe să-i bolborosească urât şi să se contracteze pradă crampelor, un fior brusc îi electrizează şira spinării. Medicul îl ajută să se aşeze pe closet, îl bate pe umăr şi-i rezumă astfel filosofia sa: „Mângâie-te cu gândul că, după această experienţă, *orice ţi se va întâmpla în viaţă va fi mai bine”*. Iese, închizând uşor uşa WC-ului. Locotenentul Pantoja şi-a vârât deja prosopul între dinţi şi muşcă din el din răsputeri. Şi-a închis ochii, încrustându-şi mâinile pe genunchi, şi două milioane de pori i s-au deschis ca ferestrele de-a lungul trupului, vărsând sudoare şi fiere. Îşi repetă, cu toată disperarea de care e capabil: „N-o să mă cac vizitatoare, n-o să mă cac vizitatoare”. Însă cei doi litri de apă au început să coboare, să lunece, să cadă, să irumpă, *arzători* şi satanici, pernicioşi, omicizi, trădători, mârşavi, cărând după ei blocuri solide de flăcări, cuţite, dălţi, raşpile, priboaie care incendiază, umflă, ard, orbesc. A lăsat să-i cadă prosopul din gură ca să poată rage ca leul, grohăi ca porcul şi râde ca hiena, totul în acelaşi timp.

Hotărâre confidenţială de afectare a NFP (Nava Flotei Peruane) Pachitea

Contraamiralul Pedro G. Carrillo, şef al Forţei Fluviale a Amazonului,

AVÂND ÎN VEDERE:

1. CĂ a primit o cerere a căpitanului AP (Intendenţă) Pantaleón Pantoja, şef al Serviciului de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente (SVGPFA), de curând creat de Armată în vederea soluţionării unei extinse probleme biologico-psihologice a gradaţilor şi soldaţilor care îşi slujesc ţara în regiuni îndepărtate, ca Forţa Fluvială a Amazonului să-i ofere ajutor şi înlesniri în organizarea sistemului de transport între postul de comandă şi centru logistic al Serviciului de Vizitatoare şi centrele uzufructuare.

2. CĂ menţionata cerere are aprobarea Administraţiei, Intendenţei şi Serviciilor Diverse ale Armatei (general Felipe Collazos) şi a Comandamentului Regiunii a V-a (Amazonia) (general Roger Scavino).

3. CĂ Direcţia de Administraţie a Statului Major al Flotei a dat aviz favorabil cererii, semnalând în acelaşi timp că ar fi bine ca SVGPFA să-şi poată amplifica serviciile şi spre bazele pe care Flota le are în zonele îndepărtate ale Amazoniei, unde corpul marinăresc suferă de aceleaşi necesităţi şi dorinţe ca ale gradaţilor şi soldaţilor din infanterie, care au impus crearea Serviciului de Vizitatoare.

4. CĂ, întrebat în legătură cu această chestiune, căpitanul AP (Intendenţă) Pantaleón Pantoja a răspuns că SVGPFA nu avea de ce să nu aprobe sugestia de mai sus, precizând în acest sens că Forţa Fluvială a Amazonului ar trebui să completeze, în bazele din selva, un *chestionar* conceput de el însuşi, în scopul detectării şi determinării numărului potenţial de uzufructuari FP (Flota Peruană) ai SVGPFA, chestionar care, aplicat de către ofiţerii responsabili, cu promptitudinea şi grija cuvenite, a dat *un număr potenţial de uzufructuari de 327, cu o medie ambiţionată per uzufructuar de 10 prestaţii lunare* şi *un timp mediu ambiţionat de* 35 *minute de prestaţie individuală,*

HOTĂRĂŞTE:

1. SĂ se afecteze provizoriu Serviciului de Vizitatoare, drept mijloc de transport pe râurile bazinului amazonic între centrul său logistic şi centrele sale uzufructuare, fosta navă-dispensar *Pachitea,* cu un echipaj permanent de patru oameni, sub comanda subofiţerului de rang unu

Carlos Rodriguez Saravia.

2. CA NFP (Nava Flotei Peruane) *Pachitea,* înainte de a părăsi baza Santa Clotilde – unde se află de când a fost retrasă după cincizeci de ani neîntrerupţi de navigaţie în serviciul Flotei, activitate începută printr-o merituoasă participare la conflictul cu Columbia din 1910 –, să fie lipsită de orice stemă, drapel sau alt semn distinctiv care o acreditează ca navă a Flotei Peruane şi să fie vopsită în culoarea indicată de căpitanul AP (Intendenţă) Pantaleón Pantoja, cu condiţia ca aceasta să nu fie nici gri-oţel, nici alb-luminos, întrucât sunt culorile navelor FP; totodată, să-i fie înlocuit numele original *Pachitea* la prora şi la puntea de comandă, prin cel de *Eva,* ales de Serviciul de Vizitatoare.

3. CA, înainte de a-şi începe noua misiune, subofiţerul de rang unu Carlos Rodríguez Saravia şi echipajul aflat sub comanda lui să fie bine instruiţi de către superiorii lor în legătură cu caracterul delicat al misiunii încredinţate, cu obligaţia ca în cadrul acestei misiuni să se îmbrace numai civil şi să-şi ascundă calitatea de membri ai Flotei, să păstreze o discreţie maximă asupra tuturor celor văzute şi auzite în cursul deplasărilor şi, în general, să evite a face chiar şi cea mai uşoară confidenţă sau revelaţie în ce priveşte natura Serviciului la care au fost afectaţi.

4. CA tot combustibilul de care va avea nevoie NFP *ex-Pachitea* în noua-i calitate să fie livrat în mod proporţional de Flotă şi de Armată, în funcţie de respectiva utilizare a Serviciului de Vizitatoare, determinată prin numărul de prestaţii acordate lunar fiecărei din aceste două instituţii, sau prin numărul de deplasări la garnizoane militare sau la baze fluviale ale NFP afectate SVGPFA.

5. CA, dat fiind caracterul ei confidenţial, prezenta hotărâre să nu fie nici citată în Ordinul de Zi, nici afişată la baze, ci să fie comunicată exclusiv ofiţerilor însărcinaţi cu aplicarea ei.

Semnat:

Contraamiral PEDRO G. CARRILLO,
şef al Forţei Fluviale a Amazoniei

Baza Santa Clotilde, 16 august 1956.

Copii către: Statul Major al Flotei Peruane, Administraţia, Intendenţa şi Servicii Diverse ale Armatei şi Comandamentul Regiunii a V-a (Amazonia).

Raport nr. 3

SUBIECT GENERAL: Serviciul de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente (SVGPFA).

SUBIECT SPECIFIC: Proprietăţi ale unturii de marsuin, *el chuchuhuasi, el cocobolo, la clabohuasca, la huacapuruna, el ipururo* şi *el viborachado,* efectul lor asupra SVGPFA, experienţe făcute personal de subsemnatul şi sugestii ale sale.

CARACTERISTICI: Confidenţial.

DATA ŞI LOCUL: Iquitos, 8 septembrie 1956.

Subsemnatul, căpitan AP (Intendenţă) Pantaleón Pantoja, şef al SVGPFA, cu respect se prezintă în faţa generalului Felipe Collazos, şef al Administraţiei, Intendenţei şi Serviciilor Diverse ale Armatei, îl salută şi raportează:

1. CĂ în toată Amazonia există credinţa conform căreia varietatea roşcată a marsuinului (specie de delfin din apele amazoniene) este un animal cu o considerabilă potenţă sexuală care îl face, cu ajutorul diavolului sau al duhurilor rele, să răpească orice femeie care îi cade pradă, în scopul de a-şi satisface instinctele, luând pentru aceasta o formă omenească atât de bărbătească şi de chipeşă, încât nicio fiinţă de sex feminin nu-i poate rezista. CĂ din pricina acestui eres s-a generalizat şi un altul care zice: că untura de marsuin înteţeşte pofta bărbătească şi-l face pe mascul irezistibil în ochii femelei, fiind prin urmare un produs extrem de solicitat în magazine şi în pieţe. CĂ subsemnatul s-a hotărât să facă personal o verificare, cu scopul de a determina ce impact ar putea avea respectiva credinţă folclorică, superstiţie sau fapt ştiinţific, asupra problemei care stă la baza existenţei Serviciului de Vizitatoare, şi, trecând la acţiune, le-a rugat pe distinsele sale doamne, mama şi soţia, pretextând o indicaţie medicală, să pregătească, timp de-o săptămână, toate mâncărurile din casă cu untură de marsuin, obţinând rezultatele de mai jos.

2. CĂ încă de-a doua zi, subsemnatul a resimţit o creştere bruscă a apetitului sexual, anomalia accentuându-se în zilele următoare, încât în ultimele două zile ale săptămânii pipăielile şi actul viril au fost singurele lucruri la care s-a gândit atât ziua cât şi noaptea (vise, coşmaruri), toate acestea afectându-i grav puterea de concentrare, sistemul nervos în general, capacitatea de muncă etc. CĂ în consecinţă s-a văzut nevoit să-i ceară soţiei sale şi să obţină de la ea, pe durata săptămânii în chestiune, o medie de două relaţii intime pe zi, cu agasarea şi surprinderea consecutive ale doamnei, întrucât subsemnatul obişnuia să aibă relaţii de intimitate matrimonială într-un ritm de o dată la zece zile înainte de a veni la Iquitos şi de o dată

la trei zile după ce s-a stabilit aici, fiindcă din motive deja cunoscute de superiorii ierarhici (căldura, atmosfera umedă), subsemnatul a observat o sporire a impulsului seminal din chiar ziua când a păşit pe solul amazonic. CĂ, în acelaşi timp, a putut stabili că funcţia afrodiziacă a unturii de marsuin se înregistrează doar la mascul, deşi s-ar putea ca distinsa-i consoartă, afectată de stimulentul susmenţionat, să disimuleze cu multă prezenţă de spirit acţiunea excitantă, dat fiind sentimentul natural de pudoare şi bună creştere al oricărei doamne demne de acest apelativ, cum subsemnatul se mândreşte a declara că este cazul exemplarei sale soţii;

3. CĂ în strădania sa de a nu-şi menaja eforturile în vederea îndeplinirii cât mai corecte a misiunii încredinţate lui de către superiori, şi chiar riscându-şi sănătatea fizică şi stabilitatea familială, subsemnatul a mai decis să încerce pe propria-i piele câteva din reţetele pe care înţelepciunea şi destrăbălarea populare loretane le propun pentru recăpătarea sau consolidarea virilităţii, numite în mod vulgar, şi să-mi fie iertată exprimarea, „alea de scoală şi morţii” sau, mai rău încă, „hopa-puţică”, şi zice numai *câteva,* pentru că în această regiune a Patriei noastre preocuparea pentru tot ce ţine de sex este atât de obsedantă şi de multiplă încât există, literalmente, mii de reţete de acest tip, ceea ce face ca niciun individ izolat, fie el dispus la orice, şi chiar la a-şi sacrifica viaţa pe altarul experienţei să nu poată epuiza întreaga listă. CĂ subscrisul trebuie să recunoască, acesta fiind adevărul, că e vorba de înţelepciune populară şi nu de superstiţie: anumite scoarţe de copac întrebuinţate la prepararea unor decocturi sau fierturi care se beau cu alcool, precum *chuchuhuasi, cocobolo, clabohuasca* şi *huacapuruna,* produc o aprindere virilă instantanee şi interminabilă pe care nimic, cu excepţia actului pur bărbătesc, n-o poate calma. Foarte eficient, prin viteza aproape aeronautică cu care operează asupra centrului procreator, este amestecul de *ipururo* cu rachiu, care, abia înghiţit, a cauzat în subscrisul o fierbinţeală nemaipomenită a organului, cu ruşinea ce se poate uşor închipui, fiindcă din păcate experienţa nu avea loc la domiciliu, ci în centrul nocturn Las Tinieblas din staţiunea balneară Nanay. CĂ încă şi mai rea, de-a dreptul satanică, este băutura numită *viborachado,* rachiu în care s-a macerat o viperă veninoasă, năpârcă mai bine zis, cu efecte mai catastrofale decât anterioarele, întrucât, fiindu-i oferită întâmplător de astă dată autorului acestui raport în alt centru nocturn din Iquitos, la clubul La Selva, i-a comunicat acestuia o excitare şi o băţoşenie a instrumentului luxuriei, de o asemenea ferocitate şi urgenţă, încât, cu un regret care şi acum îl munceşte, a trebuit să recurgă în incomodul closet al localului menţionat la viciul solitar de care se credea dezbărat încă din anii fericitei lui copilării, ca să-şi recapete echilibrul şi pacea.

4. CĂ, urmare a celor expuse mai sus, subsemnatul îşi permite să recomande forurilor superioare să dea instrucţiuni tuturor garnizoanelor, posturilor de frontieră şi aferente, interzicând cu tărie folosirea unturii de marsuin roşcat în prepararea tainului gradaţilor şi soldaţilor, ca şi uzul ei individual de către trupe; de asemenea, să se interzică imediat şi sub ameninţarea celor mai grele pedepse consumul direct sau indirect (în amestecuri solide sau lichide) al următoarelor produse naturale: *chuchuhuasi, cocobolo, clabohuasca, huacapuruna, ipururo* şi *viborachado,* căci altminteri Serviciul de Vizitatoare se va vedea bombardat de o cerere încă şi mai mare decât aceea, oricum excesivă, căreia trebuie să-i facă faţă.

5. CĂ roagă stăruitor să se păstreze cel mai strict secret cu putinţă în legătură cu acest respectuos raport (care, dacă se poate, ar trebui distrus imediat după lectură), pentru că acesta conţine mărturisiri extrem de intime despre viaţa de familie a subsemnatului, pe care cel în cauză s-a resemnat să le facă gândindu-se la complexa misiune încredinţată lui de bine-merituoasa Armată, dar cu o nelinişte şi cu o teamă uşor de înţeles dacă stăm să ne gândim la reaua-voinţă şi la batjocura pe care şi le-ar atrage din partea camarazilor săi, ofiţerii, dacă aceste mărturisiri ar fi divulgate.

Dumnezeu să vă ocrotească.

Semnat:

Căpitan AP (Intendenţă)
PANTALEÓN PANTOJA

Copii către Comandantul General al Regiunii a V-a (Amazonia), general Roger Scavino.

ADNOTARE:

a. *Să devină dispoziţie regulamentară sugestia căpitanului Pantoja şi, ca atare, să se comunice tuturor comandanţilor de cazarmă, tabără şi posturi ale Regiunii a V-a (Amazonia) că începând de astăzi se interzice cu stricteţe folosirea în prepararea tainului regulamentar a ingredientelor, fierturilor şi mirodeniilor enumerate în paginile precedente.*

b. *Conform cererii exprese a căpitanului Pantoja, să fie distrus prin foc acest raport numărul trei al SVGPFA, întrucât conţine revelaţii nedelicate asupra vieţii personale şi familiale a susnumitului raportor.*

General FELIPE COLLAZOS,
şef al Administraţiei, Intendenţei
şi Serviciilor Diverse ale Armatei.

Lima, 18 septembrie 1956

Hotărâre secretă privind FAP (Forţa Aeriană Peruană)
Hidro Catalina Nr. 37, Requena

Colonelul FAP Andrés Sarmiento Segovia, comandant al Grupului Aerian Nr. 42 al Amazoniei,

AVÂND ÎN VEDERE:

1. CĂ dl. Căpitan AP (Intendenţă) Pantaléon Pantoja, cu autorizarea şi sprijinul ierarhiei superioare a Armatei, a cerut ajutorul Grupului Aerian Nr. 42 pentru naveta continuă a personalului Serviciului de Vizitatoare recent creat, de la centrul său logistic, pe malul râului Itaya, spre centrele sale uzufructuare, dintre care multe sunt atât de izolate, mai ales în anotimpul ploilor, încât unicul mijloc funcţional de transport este cel aerian, şi dinspre acele puncte spre centrul logistic.

2. CĂ onor. Comandament de Administraţie şi Cult al Statului Major al Forţei Aeriene Peruane a consimţit să aprobe cererea numai din deferentă faţă de Armată, dar manifestându-şi formal rezervele faţă de specificul Serviciului de Vizitatoare, părându-i-se prea puţin compatibil cu sarcinile naturale şi proprii ale Forţelor Armate şi chiar primejdios pentru renumele şi prestigiul acestora, rezervele fiind o simplă conjunctură şi nicidecum o tentativă de amestec în activităţile instituţiei înrudite,

HOTĂRĂŞTE:

1. SĂ fie detaşat pe lângă SVGPFA, cu statut de împrumut, pentru efectuarea serviciilor de transport indicate, FAP Hidro Catalina Nr. 37, *Requena,* după ce Secţia Tehnică şi Mecanică a Grupului Aerian Nr. 42 al Amazoniei îl va face să fie din nou apt pentru zbor.

2. CA, înainte de a-şi lua zborul de la Baza Aeriană Moronacocha, FAP Hidro Catalina Nr. 37 să fie camuflat cum se cuvine, astfel încât să nu poată fi niciodată recunoscut ca aparţinând Forţei Aeriene Peruane cât timp va fi folosit de către SVGPFA, schimbându-i-se în acest scop culoarea fuselajului şi aripilor (de la albastru la verde cu marginile roşii) şi numele (din *Requena* în *Dalila,* cfm. dorinţei căpitanului Pantoja).

3. SĂ fie detaşat, ca pilot al FAP Hidro Catalina Nr. 37, acel subofiţer al Grupului Aerian Nr. 42 care a întrunit cel mai mare număr de pedepse şi admonestări la dosar, pe anul în curs.

4. CA, ţinându-se cont de starea de deteriorare tehnică în care se află FAP Hidro Catalina Nr. 37, urmare a mulţilor săi ani de serviciu, să fie revizuit săptămânal de un mecanic al Grupului Aerian Nr. 42 al Amazoniei, care, pentru aceasta, se va deplasa în mod discret şi în haine civile la centrul logistic al SVGPFA.

5. CA dl. Căpitan Pantoja să fie rugat stăruitor ca Serviciul de

Vizitatoare să aibă cea mai mare grijă de Hidro Catalina Nr. 37, fiind vorba de o adevărată relicvă istorică a FAP, întrucât cu această nobilă maşinărie, pe data de 3 martie 1929, locotenentul Luis Pedraza Romero a unit pentru întâia oară în zbor direct oraşele Iquitos şi Yurimaguas.

6. CA tot combustibilul şi toate cheltuielile impuse de întreţinerea şi întrebuinţarea FAP Hidro Catalina Nr. 37 să cadă în sarcina exclusivă a SVGPFA.

7. CA această HOTĂRÂRE să fie comunicată doar persoanelor afectate de sau menţionate în ea şi, fiind strict secretă, să fie pedepsit cu şaizeci de zile arest cu pâine şi apă oricine ar divulga sau difuza conţinutul ei altor persoane decât celor menţionate mai sus.

Semnat:

Colonel FAP ANDREA SARMIENTO SEGOVIA
Baza aeriană Moronacocha,
7 august 1956.

Copii către Comandamentul de Administraţie şi Cult al Statului Major al Forţei Aeriene Peruane, Administraţia, Intendenţa şi Serviciile Diverse ale Armatei şi Comandamentul Regiunii a V-a (Amazonia).

Dispoziţie internă a Serviciului Sanitar al Taberei Militare Vargas Guerra

Comandantul AP (Serv. Sanitar) Roberto Quispe Salas, şef al Serviciului Sanitar al Taberei Militare Vargas Guerra, având în vedere instrucţiunile confidenţiale primite de la Comandamentul General al Regiunii a V-a (Amazonia), adoptă directivele următoare:

1. Maiorul AP (Serv. Sanitar) Antipa Negrón Azpilcueta va selecţiona dintre infirmierii şi practicienii sanitari ai secţiei Boli infecto-contagioase acea persoană pe care o consideră cel mai bine pregătită din punct de vedere ştiinţific şi moral pentru îndeplinirea funcţiilor pe care instrucţiunile Comandamentului Regiunii a V-a (Amazonia) le specifică pentru viitorul Asistent Sanitar al Serviciului de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente (SVGPFA).

2. Maiorul Negrón Azpilcueta îi va preda, în cursul acestei săptămâni, infirmierului sau sanitarului ales un curs intensiv sau un antrenament teoretic şi practic accelerat, în vederea sarcinilor cu care se va confrunta la SVGPFA, acestea constând mai ales din depistarea focarelor de lindini, ploşniţe, păduchi, insecte parazite în general, boli venerice şi afecţiuni vulvo-vaginale infecto-contagioase în rândul

vizitatoarelor făcând parte din convoi, imediat înaintea plecării acestuia spre centrele uzufructuare ale SVGPFA.

3. Maiorul Negrón Azpilcueta îl va dota pe Asistentul Sanitar cu o trusă de prim-ajutor, adăugând la conţinutul acesteia o sondă, o spatulă şi un deget de latex pentru explorări vaginale, două halate albe, două perechi de mănuşi din gutapercă şi un număr adecvat de caiete în care, săptămânal, Asistentul desemnat va trebui să raporteze Serviciului Sanitar al Taberei Militare Vargas Guerra mişcările / deplasările / transformările / salturile cantitative şi calitative ale Postului de Asistenţă Sanitară al SVGPFA.

4. Dispoziţia prezentă să fie comunicată doar celui interesat, apoi să fie depusă la arhivă cu menţiunea „Confidenţial”.

Semnat:

Comandantul AP (Serv. Sanitar)
ROBERTO QUISPE SALAS

Tabăra Militară Vargas Guerra,
1 septembrie 1956.

Copii către Comandamentul General al Regiunii a V-a (Amazonia) şi căpitanul AP (Intendenţă) Pantaleón Pantoja, şeful Serviciului de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente (SVGPFA).

Dare de seamă a sublocotenentului Alberto Santana
către Comandamentul general al Regiunii a V-a
(Amazonia), despre operaţiunea-pilot efectuată de
SVGPFA la Postul din Horcones aflat sub comanda sa

Conform instrucţiunilor primite, sublocotenentul Alberto Santana are onoarea de a transmite Comandamentului General al Regiunii a V-a (Amazonia) următoarea relatare a faptelor petrecute la Postul pe care îl comandă, de pe râul Napo:

De îndată ce a fost informat de superiorii ierarhici că Postul din Horcones a fost ales ca sediu al experienţei inaugurale a Serviciului de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente, subsemnatul a fost gata să ofere toate facilităţile pentru ca operaţiunea să aibă deplin succes, drept care l-a întrebat prin radio pe căpitanul Pantaleón Pantoja ce măsuri să ia la Horcones înainte de experienţa-pilot. La aceasta, căpitanul Pantoja i-a răspuns să nu ia niciun fel de măsuri, pentru că el în persoană se va deplasa la râul Napo să supravegheze pregătirile şi desfăşurarea probei.

Efectiv, în ziua de luni 12 septembrie, aproximativ pe la orele 10,30 a.m., a aterizat pe râul Napo, în faţa Postului, un hidroavion de

culoare verde şi cu numele *Dalila* vopsit cu litere roşii pe fuzelaj, pilotat de un individ poreclit Nebunu, şi care-i avea ca pasageri pe căpitanul Pantoja, îmbrăcat civil, şi o doamnă numită Chuchupe, care a trebuit să fie luată pe sus fiindcă era leşinată. Pierderea cunoştinţei doamnei în chestiune era motivată de frica grozavă încercată pe timpul zborului de la râul Itaya la râul Napo, şi aceasta din cauza zgâlţâielilor pricinuite de vânt avionului, la care s-ar adăuga, conform afirmaţiilor respectivei, manevrele pilotului care, cu intenţia de a îngrozi-o şi mai rău, ca să se distreze, ar fi efectuat tot felul de acrobaţii riscante şi inutile la care nervii ei au cedat. De cum şi-a revenit puţin în fire, menţionata doamnă s-a repezit pur şi simplu la pilot, cu un adevărat abuz de cuvinte şi de gesturi obscene, astfel încât dl. Căpitan Pantoja a fost nevoit să intervină ca să înăbuşe în faşă incidentul.

Odată spiritele calmate şi după o gustărică rapidă „la botul calului", căpitanul Pantoja şi colaboratoarea sa au trecut la pregătirile propriu-zise, în vederea realizării experienţei programate pentru a doua zi, marţi 13 septembrie. Acestea au fost de două feluri: stabilirea participanţilor şi a condiţiilor topografice. În privinţa celor dintâi, căpitanul Pantoja, ajutat de subsemnatul, a stabilit *o listă a uzufructuarilor,* luându-i la întrebări, unul câte unul, pe cei douăzeci şi doi de gradaţi inferiori şi de soldaţi ai Postului – subofiţerii au fost excluşi – şi chestionându-i anume dacă vor să beneficieze de Serviciul de Vizitatoare, explicându-le şi natura acestuia. Prima reacţie a trupei a fost de stupefacţie, de neîncredere, şi toţi au răspuns refuzând să participe la experienţă, crezând că e vorba de o stratagemă, ca atunci când li se cere „voluntari pentru mers la Iquitos!" şi cei care ies din rând sunt trimişi să spele latrinele. A fost necesar, prin urmare, ca numita Chuchupe să se prezinte şi să le vorbească celor adunaţi într-un limbaj deocheat; imediat, bănuielilor neîntemeiate le-au luat locul întâi o mare hilaritate şi apoi o excitaţie de asemenea proporţii încât subofiţerii şi subsemnatul s-au văzut obligaţi să acţioneze cu maximă energie ca să-i calmeze. Din cei douăzeci şi doi gradaţi (grade inferioare) şi soldaţi, douăzeci şi unu s-au înscris ca beneficiari-uzufructuari, cu excepţia răcanului Segundo Pachas, care a declarat că se retrage de bună voie fiindcă operaţiunea se va desfăşura marţi 13 şi, fiind superstiţios, era convins că-i va merge rău dacă va participa la ea. La cererea infirmierului din Horcones a fost eliminat de pe lista candidaţilor şi caporalul Urondino Chicote, suferind de o erupţie de râie susceptibilă a se propaga, prin vizitatoarea respectivă, în celelalte unităţi. Aşadar, s-a definitivat o listă de douăzeci uzufructuari siguri, care, consultaţi, au fost de acord să li se deconteze din soldă tariful fixat de SVGPFA, ca retribuţie pentru serviciul prestat.

În ceea ce priveşte condiţiile topografice, acestea au constat mai

ales din pregătirea a patru amplasamente destinate vizitatoarelor din primul convoi al SVGPFA. De aceasta s-a ocupat în mod exclusiv numita Chuchupe, care a indicat ca locurile de acţiune să aibă acoperiş, dat fiind că s-ar putea să plouă, şi, de preferinţă, să nu fie alăturate, spre a nu permite interferenţe auditive sau încurajări de la un adăpost la altul, ceea ce, din nefericire, nu s-a putut realiza prea bine. Au fost trecute în revistă instalaţiile cu acoperiş ale Postului, despre care superiorii mei ierarhici ştiu că sunt puţine, şi s-au ales depozitul de alimente, postul de radio şi infirmeria, ca fiind mai bine dotate. Dată fiind amploarea sa, depozitul de alimente a fost împărţit în două compartimente, bariera dintre ele fiind chiar lăzile cu produse comestibile. Numita Chuchupe a solicitat apoi ca în fiecare amplasament să fie adus câte un pat cu salteaua de paie sau de cauciuc aferentă, sau, în lipsa acestora, câte un hamac cu o muşama impermeabilă, pentru a se evita filtrările şi deteriorarea materialului. Imediat s-a trecut la transportarea în amplasamente a patru paturi (alese prin tragere la sorţi) din dormitorul trupei, cu saltelele respective, dar, întrucât nu s-au găsit muşamalele cerute, acestea au fost înlocuite cu husele din foaie de cort folosite în caz de ploaie pentru acoperirea maşinilor şi armamentului din dotare. De asemenea, după ce saltelele au fost bine garnisite cu foi de cort, s-a trecut la instalarea plaselor de ţânţari, pentru ca insectele, atât de abundente în această perioadă, să nu împiedice actul prestaţiei. Neputându-se dota fiecare amplasament cu oliţa de noapte cerută imperios de doamna Chuchupe, fiindcă Postul nu dispune nici măcar de o singură asemenea ustensilă, s-a procedat la înlocuirea lor cu găleţi pentru nutreţ. Nu am întâmpinat greutăţi în a instala patru lavoare cu respectivele lighenaşe în fiecare sălaş în parte, dotându-le şi cu câte un scaun, ladă sau bancă pentru pusul hainelor pe ele, şi cu câte două suluri de hârtie igienică, drept care subsemnatul îşi roagă deferent superiorii ierarhici să dispună ca Intendenţa să înlocuiască foarte repede stocul astfel consumat, întrucât zisele articole igienice ne sunt extrem de utile şi nu posedăm rezerve satisfăcătoare în această zonă unde ele nu pot fi înlocuite cu nimic altceva (de pildă hârtie de ziar sau de împachetat; cât despre frunze sau brusturi, antecedente nenumărate de urticarie sau alte grave iritaţii cutanate în rândul trupei nu ne permit să le luăm măcar în consideraţie). Totodată, numita Chuchupe a precizat că era indispensabil să se atârne cortine peste adăposturi, care, fără a împiedica lumina să intre, să o atenueze totuşi în mare măsură şi să asigure o anumită penumbră, pentru că, ne-a spus ea, ştie din experienţă că aceasta este ambianţa cea mai propice prestaţiei. Imposibilitatea de a ne dota cu brizbizuri înflorate, aşa cum sugera doamna Chuchupe, n-a prezentat un impediment; sergentul major Esteban Sandora a improvizat cu ingeniozitate o serie

de cortine cu mantalele şi cuverturile trupei, care şi-au îndeplinit destul de bine menirea de a cufunda amplasamentele în clarobscurul necesar. În plus, pentru cazul în care s-ar fi lăsat noaptea înainte de terminarea operaţiunii, doamna Chuchupe a dispus să fie acoperite felinarele amplasamentelor / culcuşurilor / sălaşelor cu cârpe roşii, fiindcă, ne-a asigurat ea, atmosfera colorată este cea mai favorabilă actului. În sfârşit, numita doamnă a insistat ca locaşurile de prestaţie să aibă ceva feminin în ele şi s-a apucat de una singură să confecţioneze bucheţele de flori, frunze şi tulpiniţe silvestre, pe care le-a adunat cu ajutorul a doi soldaţi de trupă şi pe care le-a aşezat cât mai artistic la căpătâiul paturilor din fiecare amplasament. Astfel s-au încheiat pregătirile preliminare şi nu ne-a mai rămas decât să aşteptăm sosirea convoiului.

A doua zi, marţi 13 septembrie, la ora 14 şi un sfert, a tras la debarcaderul Postului din Horcones primul convoi al SVGPFA. De cum s-a arătat nava de transport – proaspăt vopsită în verde şi cu numele *Eva* scris cu litere groase la proră, trupa şi-a întrerupt brusc activităţile cotidiene, a izbucnit în exclamaţii entuziaste şi şi-a aruncat capelele în aer în semn de bun-venit. De îndată, conform instrucţiunilor căpitanului Pantoja, s-a instalat un sistem de pază care să împiedice apropierea de Post a vreunui element civil pe durata desfăşurării experienţei-pilot, pericol prea puţin probabil în realitate, având în vedere că aşezarea umană cea mai apropiată de Horcones este un trib de indieni *quechua*, la două zile de navigaţie în amonte pe Napo. Graţie entuziastei colaborări a soldaţilor de trupă, debarcarea a avut loc în deplină normalitate. Nava de transport *Eva* era comandată de Carlos Rodríguez Saravia (subofiţer de Marină, camuflat în civil), având în dotare patru membri ai echipajului care, la ordinul căpitanului Pantoja, au rămas la bord pe toată durata staţionării *Evei* la Horcones. Convoiul era condus de doi colaboratori civili ai căpitanului Pantoja: Porfirio Wong şi un individ poreclit Ciupitu. Cele patru vizitatoare, a căror apariţie pe scăriţa de debarcare a fost primită cu salve de aplauze de către trupă, erau cunoscute sub următoarele apelative (câteşipatru au refuzat să-şi decline numele şi prenumele): LALITA, IRIS, ŢÂŢOASA şi SANDRA. Ele au fost imediat concentrate de denumiţii Ciupitu şi Chuchupe în magazia cu alimente, ca să se odihnească şi să primească instrucţiuni, uşa rămânând păzită de numitul Porfirio Wong. Având în vedere agitaţia pe care prezenţa vizitatoarelor o stârnise printre oamenii Postului, izolarea lor la depozit până la începerea operaţiunii (ora 17) a fost cât se poate de oportună, dar a generat şi un oarecare neajuns în sânul SVGPFA: zor-nevoie, după încartiruirea din depozit în scopul recuperării de pe urma oboselilor călătoriei, respectivele vizitatoare au ţinut morţiş să abandoneze localul rezervat lor şi să viziteze împrejurimile şi Postul.

Plimbarea fiindu-le refuzată de responsabilii cu acţiunea, numitele s-au dedat la un protest zgomotos, cu ţipete şi măscări, încercând chiar să forţeze ieşirea. Ca să le menţină concentrate în acelaşi local, a trebuit să intre în depozit chiar căpitanul Pantoja şi să le îmbuneze cum s-a priceput mai bine. Ca amănunt anecdotic, menţionăm că soldatul Segundo Pachas, antenumit în prezenta dare de seamă, a solicitat la puţin timp după sosirea convoiului să fie inclus printre uzufructuari, declarând că este gata să înfrunte ghinionul, însă cererea i-a fost respinsă întrucât lista era deja definitivă. La ora 17 fără cinci minute, căpitanul Pantoja a ordonat ca vizitatoarele să-şi ocupe respectivele amplasamente, după ce locurile amenajate au fost trase la sorţi astfel: magazia de alimente, LALITA şi ŢÂŢOASA; postul de radio, SANDRA; infirmeria, IRIS. Controlorii operaţiunii au fost: însuşi căpitanul Pantoja la uşa depozitului de alimente, subsemnatul în faţa postului de radio şi subofiţerul Marcos Maravilla Ramos în faţa infirmeriei, fiecare cu câte un cronometru. La ora 17 fix, adică imediat după încheierea activităţilor şi serviciilor trupei (cu excepţia plantoanelor puse de strajă), cei douăzeci de uzufructuari au fost chemaţi în formaţie şi li s-a cerut să-şi aleagă vizitatoarea preferată, producându-se atunci prima încurcătură serioasă, pentru că optsprezece din cei douăzeci s-au pronunţat cu tărie în favoarea numitei ŢÂŢOASA, iar ceilalţi doi pentru IRIS, ceea ce făcea ca două vizitatoare să rămână fără candidaţi-uzufructuari.

Consultat asupra hotărârii de urmat, căpitanul Pantoja a sugerat şi subsemnatul a pus în practică următoarea soluţie: primii cinci soldaţi cu cea mai bună comportare pe luna în curs, conform fişei fiecăruia, să fie conduşi la amplasamentul denumitei ŢÂŢOASA, iar ultimii cinci, în sensul numărului de pedepse şi admonestări acumulate pe aceeaşi lună, să fie trimişi la numita SANDRA, care avea fizicul cel mai puţin competitiv dintre cele patru (abundente urme de varicelă). Ceilalţi au fost împărţiţi în două grupe şi dirijaţi, prin tragere la sorţi, spre amplasamentele respective ale IRISEI şi LALITEI. După ce s-au aliniat cele patru grupe de câte cinci soldaţi, li s-a explicat pe scurt că nu puteau zăbovi înăuntru mai mult de douăzeci de minute, timp-limită al unei prestaţii normale conform regulamentului SVGPFA, şi li s-a ordonat celor aflaţi în aşteptare să păstreze o tăcere adâncă şi să aibă o comportare decentă, ca să nu-l perturbe pe camaradul în acţiune. O a doua dificultate serioasă s-a înregistrat atunci, fiindcă toţi încercau să fie primii din grupa respectivă, deci primii care să obţină prestaţia fiecărei vizitatoare, ajungându-se la îmbrânceli şi altercaţii verbale. Încă o dată a trebuit să stabilim calmul în trupă şi să trecem la trasul la sorţi, ca să dispunem ordinea de aşezare la rând, ceea ce, cu totul, a însemnat o întârziere de vreo cincisprezece minute.

La orele 17,15 s-a dat ordinul de pornire. Trebuie să anticipăm

spunând că, în mare, operaţiunea-pilot s-a desfăşurat cu deplin succes, încadrându-se mai mult sau mai puţin în limita de timp stabilită şi cu minimum de disfuncţii. În ce priveşte timpul de vizitare a vizitatoarei acordat fiecărui uzufructuar, acesta, deşi căpitanul Pantoja se temuse să nu fie prea scurt pentru obţinerea unei prestaţii satisfăcătoare şi complete, s-a dovedit a fi, dimpotrivă, prea mare, chiar excesiv. Iată, de exemplu, timpii folosiţi de cei cinci uzufructuari din grupa SANDRA, cronometraţi de subsemnatul: primul, 8 minute; al doilea, 12; al treilea, 16; al patrulea, 10; şi al cincilea, record în materie, 3 minute. Timpi asemănători au fost înregistraţi şi la oamenii noştri din celelalte grupe. Oricum, căpitanul Pantoja a ţinut să sublinieze că aceste delimitări ale soroacelor de acţiune intensivă sunt doar relativ valabile ca simptom general, întrucât, din cauza izolării Postului din Horcones, uzufructuarii de aici aveau o asemenea impacienţă virilă acumulată în urma unor perioade prea mari de inacţiune (la unii însumând şi şase luni), încât tindeau să devină anormal de rapizi în actul prestaţiei. Luând în consideraţie că între o prestaţie şi următoarea exista o mică pauză de câteva minute, în cursul cărora denumiţii Ciupitu şi Chuchupe schimbau apa din recipientul fiecărui lăcaş sau amplasament, se poate concluziona că operaţiunea a durat mai puţin de două ore, de la declanşare la încheiere.

Unele incidente au avut loc, e drept, în cursul experienţei-pilot, dar lipsite de gravitate, unele fiind chiar amuzante şi utile, diminuând tensiunea acumulată în soldaţii care stăteau la coadă. Astfel, de exemplu, în urma unei neatenţii din partea operatorului radio al Postului, care în fiecare zi prinde Radio Amazon din Iquitos ca să asculte programul Vocea Mesagerului, pe care îl difuzăm prin megafon, la ora 18 punct vocea acelui crainic a bubuit deodată peste Horcones, fiindcă staţia se conecta automat, ceea ce a produs hohote de râs şi distracţie straşnică printre participanţi, mai ales când i-au văzut ţâşnind afară îmbrăcaţi foarte sumar pe vizitatoarea SANDRA şi pe sergentul major Esteban Sandora care, efectuând prestaţia chiar în postul de radio, s-au alarmat grozav când i-a asurzit zgomotul. Alt scurt incident s-a petrecut atunci când, profitând că în depozitul de alimente operau, în compartimente alăturate, ŢÂŢOASA şi LALITA, soldatul Amelio Sifuentes, aflat la coada de uzufructuari ai celei de-a doua, a încercat cu şiretenie să se strecoare în lăcaşul poreclitei ŢÂŢOASA, cea care, după cum superiorii mei ierarhici desigur şi-au dat seama, a cucerit cele mai multe simpatii la Postul nostru din Horcones. Căpitanul Pantoja a surprins şmecheresca încercare a soldatului Sifuentes şi l-a admonestat cu asprime.

Tot la depozitul de alimente s-a mai înregistrat un act reprobabil, descoperit însă abia după plecarea convoiului SVGPFA. Astfel, în timpul executării prestaţiilor sau înainte, când vizitatoarele erau

concentrate în acel loc, cineva s-a folosit de ocazie ca să deschidă o cutie cu alimente şi să sustragă şapte conserve de ton, patru pachete cu biscuiţi şi două sticluţe cu răcoritoare, fără să putem identifica până acum vinovatul sau vinovaţii. Pe scurt, cu unica excepţie a incidentelor minore de mai sus, la ora 19 operaţiunea se încheiase cu deplin succes şi la Post domnea o atmosferă de mare satisfacţie, de pace şi veselie printre gradele inferioare şi soldaţii răcani. Subsemnatul era cât pe ce să uite a semnala că mai mulţi utilizatori / uzufructuari, terminând prestaţia respectivă, au întrebat dacă puteau face coadă din nou (aceeaşi coadă sau una diferită) ca să obţină o a doua prestaţie, lucru refuzat vehement de căpitanul Pantoja. Acesta a explicat că s-ar putea avea în vedere repetarea prestaţiei doar atunci când SVGPFA îşi va fi atins volumul maxim operaţional.

Imediat după terminarea experienţei-pilot, cele patru vizitatoare şi colaboratorii civili Ciupitu, Chuchupe şi Porfirio Wong s-au îmbarcat pe *Eva,* ca să se întoarcă la centrul logistic de pe râul Itaya, pe când căpitanul Pantoja pleca în zbor cu *Dalila.* Oricât s-a străduit pilotul s-o încredinţeze pe numita Chuchupe că va conduce aparatul cu toată grija şi că nu se vor repeta incidentele din ziua precedentă, doamna n-a dorit în ruptul capului să se întoarcă cu avionul. Înainte de a părăsi Horcones, în aplauzele şi gesturile de recunoştinţă ale gradaţilor inferiori şi ale soldaţilor de rând, căpitanul Pantoja a ţinut să-i mulţumească subsemnatului pentru condiţiile oferite şi pentru contribuţia sa la bunul mers al operaţiunii-pilot a SVGPFA, spunându-i printre altele că această experienţă, atât de fructuoasă în ce-l priveşte, îi va permite să perfecţioneze şi să programeze în cele mai mici amănunte sistemul de lucru, de control şi de deplasare al Serviciului de Vizitatoare.

Îmi rămâne să supun aprobării forurilor superioare, odată cu această dare de seamă care sper să le fie utilă, cererea semnată de cei patru subofiţeri ai Postului din Horcones, ca pe viitor să li se permită şi gradelor intermediare să fie beneficiari ai SVGPFA, cerere care a primit avizul favorabil al subsemnatului, având în vedere bunul efect psihologic şi fizic pe care experimentul s-a dovedit a-l avea în rândul gradelor inferioare şi al soldaţilor.

Dumnezeu să vă ocrotească.
Semnat:

Sublocotenent ALBERTO SANTANA,
şef al Postului din Horcones, pe râul Napo
16 septembrie 1956

ADMINISTRAŢIE, INTENDENŢĂ ŞI SERVICII DIVERSE
ALE ARMATEI

DEPARTAMENTUL CONTABILITATE ŞI FINANŢE

Hotărâre confidenţială Nr. 069

Ofiţerii şefi de Intendenţă sau subofiţerii abilitaţi cu această funcţie în cazărmile, campamentele şi posturile Regiunii a V-a Militare (Amazonia) sunt autorizaţi începând de astăzi 14 septembrie 1956 să deconteze din statele de plată cu soldele şi gratificaţiile soldaţilor şi gradelor inferioare remuneraţia reprezentând prestaţiile oferite de Serviciul de Vizitatoare (SVGPFA). Aceste decontări vor trebui făcute cu stricteţe conform următoarelor dispoziţiuni:

1. Tarifele per prestaţie, stabilite de SVGPFA cu acordul superiorilor ierarhici, vor fi numai de două feluri, indiferent de modalităţi sau împrejurări, şi anume:

Soldaţi în termen: douăzeci (20) soles de prestaţie.

Grade inferioare (de la caporal la sergent major): treizeci (30) soles de prestaţie.

2. Limita maximă de prestaţii lunare admise va fi de 8 (opt), nesemnalându-se limita minimă.

3. Suma decontată va fi vărsată de ofiţerul de Intendenţă sau de subofiţerul abilitat în contul SVGPFA, organism care le va remunera pe vizitatoare lunar, în funcţie de numărul de prestaţii acordat.

4. Verificarea şi controlul sistemului de plată se va face astfel: ofiţerul de Intendenţă sau subofiţerul abilitat va primi odată cu prezenta Hotărâre un număr adecvat de cupoane de carton, de două tipuri, fiecare purtând una din culorile simbolice ale SVGPFA şi fără nicio indicaţie scrisă: cele de culoare roşie destinate soldaţilor şi, în consecinţă, cu o valoare nominală de douăzeci (20) de soles, şi cele de culoare verde pentru gradele inferioare şi, în consecinţă, cu o valoare nominală de treizeci (30) de soles, în data de întâi a fiecărei luni li se va distribui tuturor gradelor inferioare şi soldaţilor din unitate numărul de cupoane echivalent cu maximum de prestaţii la care au drept, adică opt (8). Fiecare uzufructuar va preda un cupon vizitatoarei, ori de câte ori va avea parte de o prestaţie. În ultima zi a lunii, gradul inferior sau soldatul va înapoia Intendenţei cupoanele nefolosite, făcându-se atunci respectiva decontare în funcţie de numărul cupoanelor neînapoiate (în caz de rătăcire sau pierdere a cuponului, prejudiciul va fi al vizitatoarei, nu al SVGPFA).

5. Fiind indispensabilă, din raţiuni de convenienţă şi de morală, păstrarea maximei discreţii asupra naturii acestei operaţiuni contabile, în registrele cazărmii, campamentului sau postului decontările pentru prestaţiile SVGPFA vor figura camuflate prin parole. În acest scop, ofiţerul sau subofiţerul de Intendenţă va putea folosi oricare din formulările următoare:

a) Decontare pentru cheltuieli de uniformă;

b) Decontare pentru deteriorarea armei din dotare;
c) Avans pentru deplasare în interes familial;
d) Decontare pentru activităţi sportive;
e) Decontare pentru supra-alimentaţie.

Această Hotărâre Nr. 069 nu va fi afişată la unităţi şi nu va fi comunicată nici prin rapoarte, nici prin Ordinul de Zi. Ofiţerul sau subofiţerul de Intendenţă va aduce verbal la cunoştinţa soldaţilor şi gradelor inferioare din unitate conţinutul ei, instruindu-i în acelaşi timp să păstreze rezerva cea mai deplină, întrucât este susceptibilă să umbrească întrucâtva, să creioneze negativ instituţia noastră sau chiar să atragă critici răuvoitoare asupra ei.

Semnat:

Colonel EZEQUIEL LÓPEZ LÓPEZ,
şef al Departamentului Contabilitate şi Finanţe.

A se da curs neîntârziat:

General FELIPE COLLAZOS
Lima, 14 septembrie 1956.

Misiva căpitanului (CPM) Avencio P. Rojas,
preot al Unităţii de Cavalerie Nr. 7 Alfonso Ugarte,
din Contamana, adresată Direcţiei Corpului de
Preoţi Militari (CPM) al Regiunii a V-a (Amazonia)

Contamana, 23 noiembrie 1956

Comandantului (CPM)
Godofredo Beltrán Calila
Iquitos, Loreto.

Domnule comandant şi drag prieten,

Îmi fac o datorie din a vă informa că, de două ori la rând în cursul lunii prezente, unitatea mea a primit vizita unui grup de prostituate, originare din Iquitos şi aduse până aici cu un vaporaş, care au debarcat la cazarmă şi au putut avea contacte carnale cu trupa, pe față şi cu deplinul acord al oficialităţilor. Ce am putut eu pricepe este că de ambele dăţi echipa de muieruşti era condusă de un individ scălâmb şi pitic, cunoscut, pare-se, în mediile cele mai dubioase din Iquitos sub numele de Ciupo sau Pupo. Nu vă pot da mai multe detalii despre aceste întâmplări scandaloase, pe care le cunosc doar din auzite, pentru că în ambele cazuri persoana mea a fost îndepărtată în prealabil de către maiorul Zegarra Avalos. Prima oară, şi fără a se ţine cont că sunt convalescent încă în urma hepatitei care mi-a slăbit atât

de mult organismul, după cum ştiţi bine, maiorul m-a trimis cu sfântul maslu la un pescar aşa-zis muribund, furnizor de-al unităţii şi care trăieşte la opt ore de marş pe un şleau plin de mlaştini puturoase. Pe respectivul l-am găsit beat turtă şi cu o rană neînsemnată la braţ, cauzată de muşcătura unei maimuţe *shimbillo*. A doua oară, maiorul m-a trimis năpristan să binecuvântez un cort de campanie, adăpost pentru exploratori, la patrusprezece ore de mers în amonte pe râul Huallaga, misiune absolut zărghită, vă daţi seama, întrucât niciodată, în toată istoria-i glorioasă, Armata n-a binecuvântat asemenea instalaţii cu o existenţă precară. Ambele misiuni, evident, au fost pretexte pentru a se evita să fiu martorul transformării în bordel a Unităţii Nr. 7 de Cavalerie, deşi, vă rog să mă credeţi, oricât de dureros ar fi fost pentru mine spectacolul acela, totuşi nu mi-ar fi prilejuit nici pe departe oboselile fizice şi frustrarea psihologică – singurele roade ale celor două expediţii inutile.

Încă o dată vă rog, drag şi respectat comandant, să interveniţi pentru mine cu toată greutatea influenţei pe care v-aţi câştigat-o doar prin meritele care v-au ridicat la un înalt prestigiu, ca să fiu mutat la o unitate ceva mai comodă, unde să-mi pot exersa cu mai mult beneficiu spiritual misiunea de om al lui Dumnezeu şi de păstor de suflete. Vă repet, chiar cu riscul de a vă plictisi, că nu există pe lumea asta păcătoasă nici tărie morală, nici sistem nervos care să reziste la băşcăliile infinite şi la veşnica luare peste picior la care mă văd supus aici şi din partea ofiţerilor, şi a trupeţilor. Toţi par convinşi că preotul militar este amuzamentul copios şi paiaţa unităţii, încât nu-i zi de la Dumnezeu să nu-mi coacă vreo scârboşenie, unele strigătoare la cer, cum ar fi introducerea unui şobolan în locul ostiilor în artoforul Euharistiei, în plină celebrare a slujbei divine, sau lipirea pe spatele meu a unui desen obscen, fără să-mi dau seama şi stârnind cascade de râs, sau invitarea mea la o halbă de bere care se dovedeşte a fi plină cu urină, şi-atâtea lucruri şi mai umilitoare încă, profund jignitoare şi cauzându-mi la sănătate. Bănuiala mea iniţială, cum că însuşi maiorul Zegarra Avalos pune la cale şi încurajează perfidiile care mi se fac, este de-acum o certitudine.

Vă aduc la cunoştinţă acestea toate, rugându-vă totodată să-mi indicaţi dacă trebuie să semnez eu un denunţ adresat Comandamentului General al Regiunii a V-a, despre venirea curvelor, sau dacă e preferabil ca dumneavoastră înşivă să vă implicaţi în asemenea subiect, sau dacă, în vederea salvgardării unor interese superioare, e mai bine să păstrăm o pioasă tăcere asupra acestei chestiuni.

În aşteptarea inspiratului dvs. sfat şi rugându-mă pentru sănătatea şi tăria dvs. sufletească, vă salută afectuos subordonatul şi prietenul nedezminţit,

Căpitanul (CPM) AVENCIO P. ROJAS,
preot militar al Unităţii de Cavalerie Nr. 7
Alfonso Ugarte, din Contamana
A V-a Regiune
Militară (Amazonia)

Misiva *comandantului (CPM) Godofredo Beltrán Calila, şef al Corpului de Preoţi, Militari al Regiunii a V-a (Amazonia), către căpitanul (CPM) Avencio P. Rojas, preot militar al Unităţii de Cavalerie* Nr. 7 *Alfonso Ugarte, din Contamana*

Iquitos, 2 decembrie 1956

Căpitanului (CPM)
Avencio P. Rojas
Contamana, Loreto.

Domnule căpitan,

Din nou trebuie să regret că trăiţi cu capu-n nori. Delegaţiile feminine care au vizitat Unitatea de Cavalerie Nr. 7 Alfonso Ugarte aparţin Serviciului de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente (SVGPFA), organism creat şi administrat de Armată şi despre care atât dumneavoastră, cât şi toţi ceilalţi preoţi militari aflaţi sub comanda mea aţi fost informaţi de mine personal acum câteva luni prin Circulara (CPM) Nr. 04606. Existenţa SVGPFA nu încântă absolut deloc Corpul de Preoţi Militari şi cu-atât mai puţin pe mine însumi, dar nu trebuie să vă mai amintesc că în instituţia noastră supunerea primează şi, prin urmare, nu ne rămâne decât să închidem ochii şi să-L rugăm pe Dumnezeu să-i deschidă pe-ai superiorilor noştri ca să îndrepte ceea ce, în lumina religiei catolice şi a eticii militare, poate fi considerat o gravă greşeală (menajându-ne termenii).

În privinţa plângerilor care fac obiectul restului scrisorii dvs., trebuie să vă mustru cu severitate. Maiorul Zegarra Avalos vă este superior, şi numai el, nu dumneavoastră, poate judeca dacă misiunile pe care vi le încredinţează sunt utile sau nu. Obligaţia dvs. este de a le executa cu maximă rapiditate şi eficacitate. Cât despre batjocurile a căror ţintă sunteţi şi pe care, desigur, le deplâng, de vină sunt mai degrabă lipsa dvs. de caracter decât instinctele pervertite ale celorlalţi. Trebuie să vă mai amintesc că de dumneavoastră depinde în primul rând să ştiţi a vă face respectat şi încă cu cea mai mare deferentă, în dubla-vă calitate de preot şi de soldat? O singură dată în toată viaţa mea de preot militar, acum vreo cincisprezece ani, am fost luat peste

picior de un nătărău, dar vă asigur că şi-n prezent îndrăzneţul acela îşi freacă obrajii de arsura palmelor. A purta sutană nu înseamnă a purta fustă, domnule căpitan Rojas, şi-n Armată nu-s îngăduiţi preoţii cu smiorcăieli muiereşti. Îmi pare foarte rău că prin prost înţeleasa dvs. blândeţe evanghelică, sau pur şi simplu prin laşitate, contribuiţi la dăinuirea abjectei păreri cum că noi, preoţii, nu suntem bărbaţi în toată regula, în stare să-L imităm pe Cristos care i-a izgonit cu biciul în mână pe negustorii ce întinau Templul.

Mai multă demnitate, mai mult curaj, căpitane Rojas!

Prietenul dumitale,

Comandant
(CPM) GODOFREDO BELTRÁN CALILA
şef al CPM al Regiunii a V-a Militare

— Scoală, Panta – zice Pochita. Pantita, hai că-i şase.

— S-a mişcat cadeţelul? se freacă la ochi Panta. Lasă-mă s-ating bultica.

— Nu vorbi ca un idiot, ce manie-i şi asta pe tine să-i imiţi pe chinezi – face un gest de agasare Pochita. Nu, nu s-a mişcat. Atinge, uite: simţi ceva?

— Cu nebunii ăştia de „fraţi” nu-i de şagă – agită ziarul *El Oriente* Bacacorzo. Aţi văzut ce-au făcut la Moronacocha? Să-i împuşti, nu alta, ptiu, *carajo.* Bine că poliţia îi hăituieşte de le merg fulgii.

— Sus, cadeţel Pantojita – îşi lipeşte urechea de buricul Pochitei Panta. N-ai auzit goalna de dimineaţă? Ce mai aştepţi, dlepţi, tlezeşte-te. Deşteptalea.

— Nu-mi place să vorbeşti aşa; nu vezi că-s nervoasă foc de când cu copilaşul din Mofonacocha? se înfurie Pochita. Nu mă apăsa aşa tare pe pântec, o să-i faci rău micuţului.

— Dar, scumpo, glumesc şi eu – îşi migdalează ochii trăgând de ei cu două degete Panta. M-am molipsit de la felul de-a vorbi al unuia din aghiotanţii mei. Doar n-o să te superi din aşa ceva, hai, dă-mi un pupic.

— Mi-e frică să nu fi murit cadetul – îşi freacă burta Pochita. Noaptea nu s-a mişcat, dimineaţa asta nici atât. E ceva cu el, Panta.

— De când sunt n-am văzut sarcină mai normală – o linişteşte doctorul Arizmendi. Totu-i în perfectă regulă, fiţi fără grijă. Atâta doar: menajaţi-vă nervii. Adică, în primul rând, nu vă mai gândiţi la tragedia din Moronacocha, nu mai vorbiţi de ea, bun?

— Bun, şi-acum hopa sus în picioale şi fă exelciţiile, *señol* Pantoja – sare din pat Panta. Tlezeşte-te, malş!

— Te urăsc, crăpi odată, de ce mă chinui – aruncă o pernă după el Pochita. Nu mai vorbi ca un chinez, Panta!

— Asta-i pentru că-s mulţumit, drăguţo, lucrurile merg bine – îşi desface larg şi îşi strânge braţele, se deşiră şi se lasă pe vine Panta. N-am crezut nicio clipă că voi face să progreseze cât de cât misiunea pe care mi-a încredinţat-o Armata. Când colo, în doar şase luni am progresat atât de mult că nu-mi vine a crede.

— La început te scotea din minţi să fii spion, aveai coşmaruri şi plângeai şi ţipai în somn – îi scoate limba Pochita. Dar în ultimul timp observ că Serviciile Secrete ţi-au căzut cu tronc.

— Da, sigur c-am aflat de grozăvia aceea – dă din cap afirmativ căpitanul Pantoja. Închipuie-ţi că biata maică-mea a fost de faţă la spectacol, Bacacorzo. A leşinat, bineînţeles, când a văzut ce se întâmpla şi a zăcut trei zile la clinică, sub tratament medical, cu nervii făcuţi zob.

— Nu trebuia să pleci la şase jumate, băieţel? bagă capul pe uşă doamna Leonor. Ţi-am pregătit deja micul dejun.

— Mă duşez în glaba male, mămico – face genuflexiuni, boxează cu propria-i umbră, sare coarda Panta. Bună dimineaţa, *señóla* Leonol.

— Ce-are bărbat-tu de-i aşa bine dispus? se miră doamna Leonor. Noi două îngrozite de ce s-a întâmplat în oraşul ăsta, şi el vesel ca un cintezoi.

— Secletul e Blazilianca – murmură Chinezu Porfirio. Mă jul pe ce vlei, Chuchupe. A cunoscut-o noaptea tlecută, la localul lui Aladin Pandulo şi-a lămas tlăznit. Nici măcal nu s-a plefăcut, ci a stat cu ochii bleojdiţi la ea toată noaptea, mă log, cât a lămas acolo. De data asta a păţit-o şi el, Chuchupe, a căzut pe bec.

— Tot aşa drăguţă e, sau s-a mai urâţit niţel? zice Chuchupe. N-am mai văzut-o dinaintea plecării ei la Manaos. Sigur, pe-atunci nu-şi zicea Braziliancă, era Olguita pur şi simplu.

— Pică de glozavă ce-i, şi n-ale numai ochişolii, ţâţicile şi picioluşele alea cale-ntotdeauna au fost de palada modei, ci acu în ulmă ale şi-un cululeţ supelb – fluieră, desenează curbe în aer Chinezu Porfirio. Înţeleg de ce s-au omolăt pentlu ea doi tipi.

— Doi? neagă din cap Chuchupe. Aş, numai americanul ăla misionar, *el gringo,* eu aşa ştiu.

— Şi studentul, *mamay*? se scobeşte în nas Ciupitu. Băiatul Prefectului, ăla de s-a înecat la Moronacocha. Tot pentru ea s-a omorât.

— Nu, ăla a fost un accident – îi scoate degetul din nas şi îi întinde batista Chuchupe. Mucosul se consolase deja, venea la stabilimentul meu şi petrecea cu fetele straşnic.

— Dar în pat le numea pe toate Olguita – îşi suflă nasul şi îi dă înapoi batista Ciupitu. Nu-ţi aminteşti cum îi spionam noi, murind de râs, *mamy*? îngenunchea şi le pupa picioarele, închipuindu-şi că de ea avea parte. Eu îs sigur că s-a omorât din amor.

— Eu ştiu de ce tu nu clezi, muiele de fiel – îşi atinge pieptul Chinezu Porfirio. Pentlu că tu n-ai ce-avem noi plea mult, Ciupón şi cu mine: inimă.

— Săraca de dumneavoastră, doamnă Leonor, vă plâng din toată inima – se cutremură Pochita. Dacă eu, care nu ştiu de crimă decât din citite şi din auzite, am coşmaruri şi mă trezesc crezând că-l răstignesc pe cadeţel, ce trebuie să fie pe dumneavoastră care l-aţi văzut pe copilaş, acolo, în carne şi-n oase, zău! *Ay,* doamnă Leonor, vorbesc despre asta şi mi se face pielea de găină, *ay.*

— Ce ţi-e şi cu Olguita asta, şi-a petrecut viaţa făcând prăpăd în dreapta şi-n stânga – filosofează Chuchupe. Nici nu se-ntoarce bine din Manaos şi mi ţi-o prind făcându-şi mendrele în plin cinema Bolognesi c-un locotenent de jandarmi. Dă-ţi seama ce-o fi făcut în Brazilia!

— Asta odată muiere, cum îmi plac mie – îşi muşcă buzele Ciupitu. Rotunjoară peste tot, înaltă, ba chiar şi deşteaptă, pare-se.

— Vrei să te-nec în râu, băi păduchiosule? îl îmbrânceşte cât colo Chuchupe.

— Era doar o glumă, ca să te fac să turbezi, *mamy* – ţopăie, o sărută, hohoteşte de râs Ciupitu. Inimioara mea numai după tine suspină. La alelalte mă uit doar profesional.

— Şi domnul Pantoja a angajat-o deja? zice Chuchupe. Ce grozav ar fi să-l vedem căzând odată în mreaja vreunei femei: îndrăgostiţii devin mult mai umani. Ce-l strică pe el e băţoşenia, i-ar trebui un şoc din ăsta.

— Al vlea el, dal nu-l ţin băielile pungii, e plea scumpă – cască Chinezu Porfirio. Ah, da' ce somn mi-e; ce nu-mi place la Selviciul ăsta e tlezitul de dimineaţă. Uite că vin fetele, Ciupón.

— Aş fi putut să-mi dau seama de cum am coborât din taxi – clănţăne din dinţi doamna Leonor. Dar nu mi-am dat, Pochita, deşi am observat că Arca era mai plină ca niciodată şi că toată lumea era, cum să zic, aproape isterică. Se rugau, plângeau în hohote, era o electricitate în aer. Şi, pe deasupra, toate tunetele şi fulgerele alea.

— Bună dimineaţa, fericite şi vesele vizitatoare – cântă Ciupitu. Ia aşezaţi-vă voi frumuşel la coadă, pentru vizita medicală. În ordinea venirii şi fără certuri. Ca la cazarmă, cum îi place lui Pan-Pan.

— Ce ochi încelcănaţi ai, Puţico – o ciupeşte de obraz Chinezu Porfirio. Se vede că nu-ţi ajunge Selviciul.

— Dacă mai lucrezi şi pe cont propriu, n-ai să faci mulţi purici aici – îi atrage atenţia Chuchupe. Doar ai auzit de mii de ori ce zice Pan-Pan despre asta.

— Există o incompatibilitate vădită între vizitatoare şi târfe, iertată fie-mi expresia – declară sentenţios domnul Pantoja. Sunteţi funcţionare civile ale Armatei şi nu traficante de sex.

— Dar n-am făcut nimic, Chuchupe – îşi arată gheruţele către Porfirio, se pocneşte singură peste fund şi bate din picior Puţica. Arăt rău pentru c-am gripă şi dorm prost noaptea.

— Nu, nu mai vorbiţi de asta, doamnă Leonor – o îmbrăţişează Pochita. Doctorul v-a recomandat să nu vă mai gândiţi la copilaşul acela, şi la fel mi-a spus şi mie. Doamne Sfinte, bietul prunc! Sunteţi sigură că murise când l-aţi văzut? Sau agoniza încă?

— M-am jurat că n-o să mai fac vizita medicală şi am de gând să mă ţin de cuvânt – îşi propteşte pumnii în şolduri Ţâţoasa. Infirmierul ăsta se ţine doar de pipăială, pe mine nu mai pune el laba.

— Atunci o pun eu – strigă Ciupitu. Tu n-ai citit anunţul ăsta? Ia să te văd, ce zice?

— „Ordinele nu se discută, ci se execută" – citeşte Chuchupe.

— Ial pe ăstălalt nu l-ai citit? strigă Chinezu Porfirio. Că doal zace

aci de mai bine de-o lună.

— „Ordinul poate fi contestat abia după executarea lui” – citeşte Chuchupe.

— Nu le-am citit fiindcă nu ştiu să citesc – râde Ţâţoasa. Şi nu mi-e ruşine s-o spun.

— Ţâţoasa are dreptate, Chuchupe – sare în ajutor şi Păroşica. Ăla-i un abuziv ce nu s-a mai pomenit, vizita medicală e pretextul lui ca să profite. Cică ne caută de boli venerice, şi-atunci îşi bagă mâna-n noi pân’ la cot.

— Data trecută a trebuit să-l pocnesc – se scarpină pe spate Coca. M-a muşcat uite-aici, taman unde am eu cârceii ăia de care v-am spus.

— Ho, la coadă cu voi şi nu protestaţi, c-o fi având şi infirmierul slăbiciunile lui – le bate pe umăr, le zâmbeşte, le adună ca pe o turmă Chuchupe. Nu fiţi nerecunoscătoare, Serviciul vă examinează gratis, vă îngrijeşte, vă ţine bine sănătoase. Ce vreţi mai mult?

— Staţi la coadă şi intraţi pe rând, *chuchupitas*! ordonă Ciupitu. Adică fetiţele lui Chuchupe. Vă place termenul? Pan-Pan doreşte să aibă convoaiele gata de plecare, la sosirea lui.

— Da, cred că murise deja; nu se spune că l-au răstignit de cum s-a pornit furtuna? îi tremură vocea doamnei Leonor. Cel puţin, când eu l-am văzut, nu se mai mişca, nu mai plângea. Şi află că l-am văzut de foarte, foarte aproape.

— I-ai transmis generalului Scavino cererea mea? ocheşte un bâtlan care stă la soare pe o creangă de copac, trage şi nu nimereşte căpitanul Pantoja. Acceptă să mă primească?

— Vă aşteaptă la Comandament la ora zece dimineaţa – se uită după pasărea care se îndepărtează vâslind frenetic din aripi peste coroana pomilor locotenentul Bacacorzo. Dar a acceptat în mare silă, ştiţi doar că Serviciul de Vizitatoare nu s-a bucurat niciodată de aprobarea lui.

— Asta o ştiu prea bine, în şapte luni n-am izbutit să-l văd decât o dată – ridică iar puşca de vânătoare, trage în carapacea goală a unei broaşte ţestoase şi o face să sară şi să se rostogolească de câteva ori în praf căpitanul Pantoja. Crezi că-i drept, Bacacorzo? După ce că-i vorba de o misiune atât de dificilă, Scavino nu mă poate suferi, mă crede un fel de personaj tenebros. De parcă eu am inventat Serviciul.

— Nu l-aţi inventat, dar aţi făcut minuni cu el, domnule căpitan – îşi astupă urechile locotenentul Bacacorzo. Serviciul de Vizitatoare a devenit o realitate cât se poate de palpabilă, iar garnizoanele nu numai că-l aprobă, ci-l şi aclamă. Puteţi fi mulţumit de opera dumneavoastră.

— Nu, nu-s încă, până atunci mai va – căpitanul Pantoja scoate cartuşele goale, se şterge de transpiraţie pe frunte, încarcă din nou puşca şi i-o oferă locotenentului. Nu-ţi dai seama? Situaţia e

dramatică. Făcând pe dracu-n patru, asigurăm 500 prestaţii săptămânale. Cu eforturi inimaginabile, gâfâind. Bun, şi ştii dumneata care-i cererea? E de zece mii, Bacacorzo!

— Să dăm timp timpului – abia de ocheşte un copac, trage şi împuşcă un porumbel locotenentul Bacacorzo. Sunt sigur că, cu tenacitatea şi cu sistemul dumneavoastră de lucru, veţi ajunge la cele zece mii de acuplări, domnule căpitan.

— Zece mii pe săptămână? îşi încreţeşte fruntea generalul Scavino. E o exagerare delirantă, Pantoja.

— Nu, domnule general – se înroşeşte la faţă căpitanul Pantoja. E o statistică ştiinţifică. Priviţi aceste organigrame. E vorba de un calcul scrupulos şi, mai degrabă, conservator. Uitaţi ce scrie aici: zece mii prestaţii săptămânale corespund „necesităţii psiho-biologice primare”. Dacă am încerca să acoperim „plenitudinea virilă” a rangurilor inferioare şi-a soldaţilor, cifra ar fi de 53 200 prestaţii săptămânale.

— E adevărat că bietului îngeraş îi sângerau încă mânuţele şi picioruşele, doamnă? abia îngaimă deschizându-şi mult şi ochii şi gura Pochita. Că toţi „fraţii” şi toate „surorile” se mânjeau cu sângele ce şiroia din corpuşor?

— O să mă lovească damblaua – gâfâie părintele Beltrán. Cine v-a băgat în cap asemenea aberaţie? Cine v-a zis că „plenitudinea virilă” este atinsă doar prin fornicare?

— Cei mai importanţi sexologi, biologi şi psihologi, părinte – priveşte în jos căpitanul Pantoja.

— V-am zis să-mi vorbiţi cu „domnule comandant”, *carajo*! – rage părintele Beltrán.

— Scuzaţi, domnule comandant – îşi ciocneşte călcâiele, se pierde o clipă cu firea, deschide o servietă, scoate un vraf de hârtii căpitanul Pantoja. Mi-am permis să vă aduc aceste rapoarte. Sunt extrase din operele lui Freud, Havelock Ellis, Wilhelm Steckel, din *Reader’s Digest* şi din lucrări ale doctorului Alberto Seguin, compatriotul nostru. Dacă preferaţi să consultaţi cărţile, le avem în rafturile centrului logistic.

— Care centru logistic distribuie nu numai femei, ci şi literatură pornografică prin cazarme – loveşte în masă părintele Beltrán. Sunt la curent, căpitane Pantoja! La garnizoana din Borja, aghiotantul dumneavoastră, piticul, a popularizat următoarele scârboşenii: *Două nopţi de plăcere* şi *Viaţa, pasiunile şi amorurile Mariei „Tarantula”*.

— Asta ca să accelerăm erecţia soldaţilor, câştigând astfel timp, domnule comandant – dă explicaţii căpitanul Pantoja. Acum o facem în mod regulat. Problema e că nu avem destul material. Ediţiile sunt jalnice, se strică la prima răsfoire.

— Avea ochişorii închişi, căpşorul îi căzuse peste inimioară, ai fi zis că e un Hrist mititel – îşi frânge mâinile doamna Leonor. De departe părea o maimuţică, dar trupşorul lui atât de alb mi-a atras atenţia. M-

am tot apropiat, până am ajuns la piciorul crucii, şi-abia atunci mi-am dat seama. *Ay,* Pochita, şi-n clipa morţii o să-l văd pe bietul îngeraş.

— Aşa, deci n-a fost o simplă întâmplare şi nicio iniţiativă a piticului ăluia satanic – gâfâie, asudă, se îneacă părintele Beltrán. Deci chiar Serviciul de Vizitatoare împrăştie asemenea foiletoane printre soldaţi.

— Le împrumutăm doar, n-avem fonduri să le facem cadou – dă lămuriri căpitanul Pantoja. Un convoi de trei până la patru vizitatoare trebuie să rezolve într-o singură zi problemele a cincizeci, şaizeci, optzeci de clienţi. Romanţurile astea de duzină au dat rezultate bune, de-aceea le utilizăm. Răcanul care citeşte broşurica aia la coadă termină prestaţia cu două-trei minute în avans faţă de cel care n-a citit-o. Am explicat totul în rapoartele Serviciului, domnule comandant.

— Am trăit s-o aud şi pe asta, Doamne Sfinte – umblă la cuier, îşi ia chipiul, şi-l pune şi face drepţi părintele Beltrán. N-aş fi crezut niciodată ca Armata Patriei mele să decadă într-atât şi să se bălăcească în mocirlă. Reuniunea asta îmi jigneşte sentimentele. Permiteţi-mi să mă retrag, domnule general.

— Eşti liber, comandante – se înclină deferent generalul Scavino. Vezi şi dumneata în ce stare l-a adus pe Beltrán blestematul ăsta de Serviciu de Vizitatoare, Pantoja. Pe drept cuvânt, ce să mai vorbim. Te rog ca pe viitor să ne scuteşti de detaliile scabroase ale muncii dumitale.

— Vai, ce rău îmi pare de ce-a păţit soacră-ta, Pochita – ia capacul de pe oală, gustă din conţinut cu vârful lingurii, zâmbeşte, stinge focul Alicia. Îmi dau seama ce-a însemnat pentru ea să vadă asemenea chestii. Mai e „soră”, sau s-a răzgândit? N-au persecutat-o poliţiştii? Pare-se că i-au arestat pe toţi ăi din Arcă, în căutarea vinovaţilor.

— Dumneata de ce-ai cerut această audienţă? Ştii doar că nu m-omor cu firea să te văd pe-aici – se uită la ceas generalul Scavino. Cu cât eşti mai clar şi mai concis, cu-atât mai bine.

— Suntem absolut depăşiţi – se frământă căpitanul Pantoja. Facem eforturi supraomeneşti să fim la înălţimea responsabilităţilor noastre. Dar este imposibil. Prin radio, telefon, scrisori, suntem bombardaţi cu solicitări la care nu mai putem face faţă.

— Ce aia mă-sii se-ntâmplă, de trei săptămâni n-am văzut la Borja niciun convoi de vizitatoare – se înfurie, scutură receptorul, strigă colonelul Peter Casahuanqui. Băieţii mei îs melancolici din cauza dumitale, căpitane Pantoja, o să mă plâng superiorilor ierarhici.

— Am cerut un convoi şi mi-aţi trimis o mostră – îşi roade unghia degetului mic, scuipă, se indignează colonelul Máximo Dávila. Chiar crezi că două vizitatoare pot deservi o sută treizeci de soldaţi şi optsprezece subgradaţi?

— Şi ce vrei să fac dacă nu mai am fete disponibile – dă din mâini, stropeşte cu salivă radioemiţătorul Chuchupe. Să scot din mine curve aşa cum scot găinile ouă? Şi-n plus, ţi-am trimis două, dar una era Ţâţoasa, care face cat zece. Şi-n sfârşit, de când mă iei tu cu „dumneavoastră”, măi Crocodilule?

— Mă voi plânge Comandamentului Regiunii a V-a de regimul discriminatoriu şi preferenţial de care daţi dovadă, punct şi-n continuare – dictează colonelul Augusto Valdes. Garnizoana de pe râul Santiago primeşte un convoi pe săptămână, pe când eu, unul pe lună, punct. Dacă credeţi că artileriştii sunt mai puţin bărbaţi decât pifanii, virgulă, sunt dispus să vă dovedesc contrariul, virgulă, căpitane Pantoja.

— Nu, pe soacră-mea n-au molestat-o, dar Panta a trebuit să se ducă la Comisariat şi să le explice că doamna Leonor n-a avut nimic de-a face cu crima. Pochita gustă şi ea din supă şi exclamă ţi-a ieşit grozavă, Alicia. Iar un poliţai s-a prezentat la noi acasă şi a luat-o la întrebări cum că ce-a văzut. Da’ de unde, cum să mai rămână „soră”, aş, nici pomeneală, nu vrea să mai audă vorbindu-se de Arcă, iar pe Fratele Francisco l-ar răstigni cu mâna ei pentru momentele sinistre prin care a trecut.

— Toate astea le ştiu prea bine şi mă întristează – încuviinţează generalul Scavino. Dar nu mă surprind, pentru că dacă te joci cu focul, te arzi. Oamenii mei au devenit vicioşi şi, bineînţeles, vor încă şi încă. Greşeala a fost însuşi faptul de-a începe aşa ceva. Acum nu se mai poate stăvili avalanşa, zi de zi vor fi cereri tot mai mari.

— Şi zi de zi le voi putea satisface tot mai puţin, domnule general – se chinuie căpitanul Pantoja. Colaboratoarele mele sunt la capătul puterilor şi nu le pot cere mai mult, altfel le pierd pe toate. Este absolut obligatoriu ca Serviciul să crească. Vă cer autorizaţia să sporesc unitatea combativă la cincisprezece vizitatoare.

— În ce mă priveşte, cererea e respinsă – se strâmbă, se încruntă, se freacă pe chelie generalul Scavino. Din păcate, însă, ultimul cuvânt îl vor avea strategii din Lima. Voi transmite cererea dumitale, dar cu aviz negativ. Zece prostituate întreţinute de Armată sunt mai mult decât suficiente.

— V-am pregătit aceste rapoarte, dări de seamă, evaluări şi organigrame despre lărgirea cadrului operaţional – scoate grafice şi cartonaşe, le desfăşoară pe birou, se agită şi se epuizează căpitanul Pantoja. E un studiu foarte amănunţit, m-a costat multe nopţi nedormite. Observaţi, domnule general: cu un spor bugetar de 22 am putea dinamiza volumul operaţional cu 60. De la 500, am ajunge la 800 de prestaţii săptămânale.

— Aprobat, Scavino – hotărăşte Tigrul Collazos. Merită investiţia. Treaba se dovedeşte mai ieftină şi mai efectivă decât bromura în

tainul trupei, care n-a dat niciodată rezultate. Rapoartele confirmă: de când cu intrarea în funcţie a SVGPFA, incidentele la sate s-au diminuat spectaculos, iar moralul trupelor este ridicat. Lasă-l să recruteze alte cinci vizitatoare.

— Dar Aviaţia, Tigrule? se foieşte pe scaun, se ridică, se trânteşte la loc generalul Scavino. Tu nu vezi c-avem împotriva noastră toată Forţa Aeriană? Ne-au adus la cunoştinţă de câteva ori că dezaprobă Serviciul de Vizitatoare. Sunt destui ofiţeri de-ai Armatei de Uscat şi de-ai Marinei care gândesc la fel: organismul acesta nu cadrează cu Forţele Armate.

— Biata mea măicuţă s-a ataşat de nebunii aceia din Arcă, domnule comisar – dă din cap ruşinat căpitanul Pantoja. Se ducea din când în când la Moronacocha ca să-i vadă şi să le ducă hăinuţe pentru copiii lor. Ştiţi, mi se pare ciudat, fiindcă niciodată n-a fost din cale-afară de credincioasă. Dar experienţa asta a vindecat-o, pot să vă asigur.

— Dă-i banii ăia, bigotule, şi nu mai cârti atâta – râde Tigrul Collazos. Pantoja lucrează bine şi trebuie ajutat. Şi zi-i ca pe noile recrute să le aleagă pline de nuri, nu uita.

— Dumneata îmi dai un prilej de mare bucurie cu ştirea asta, Bacacorzo – respiră adânc căpitanul Pantoja. Întăririle astea vor scoate Serviciul dintr-un necaz cât toate zilele, eram pe pragul colapsului din exces de muncă.

— Vedeţi şi dumneavoastră, v-aţi făcut cheful, puteţi angaja încă cinci – îi înmânează un comunicat, îl pune să semneze o chitanţă locotenentul Bacacorzo. Ce mai contează că-i aveţi împotrivă pe Scavino şi pe Beltrán, dacă şefii ăi mari de la Lima, Collazos şi Victoria, vă sprijină.

— Fiţi fără grijă, sigur că n-o s-o necăjim pe buna dumneavoastră mămică, domnule căpitan – îl ia de braţ, îl conduce până la uşă, îi dă mâna şi se desparte de el comisarul. Vă mărturisesc c-o să ne fie foarte greu să-i găsim pe cei care l-au răstignit pe micuţ. Am arestat 150 de „surori” şi 76 de „fraţi” şi toţi răspund la fel. Ştii cine l-a pironit pe cruce pe copil? Da. Cine? Eu. Unul pentru toţi şi toţi pentru unul, ca în *Cei trei muşchetari*, filmul acela cu Cantinflas, l-aţi văzut?

— Pe deasupra, hârtiuţa asta îmi va permite să dau o întorsătură calitativă Serviciului – reciteşte decizia, o mângâie cu buricele degetelor, îşi dilată nările căpitanul Pantoja. Până azi îmi alegeam personalul pe criterii funcţionale, tot ce conta era randamentul. Acum, pentru întâia oară, va intra în joc factorul estetico-artistic.

— Drace! aplaudă locotenentul Bacacorzo. Vreţi să spuneţi c-aţi dat peste o Venus din Milo aici, la Iquitos?

— Da, dar cu braţele întregi şi c-o mutriţă de scoală morţii din groapă – tuşeşte, clipeşte des, îşi atinge urechea căpitanul Pantoja. Iartă-mă, dar trebuie să plec. Soţia mea e la ginecolog şi vreau să ştiu

cum a găsit-o. Mai sunt doar două luni până se naşte cadeţelul.

— Şi dacă-n loc de cadeţel vi se naşte o vizitatoare mititică, domnule Pantoja? pufneşte în râs, tace, se sperie de propriile-i cuvinte Chuchupe. Nu vă supăraţi, nu vă uitaţi aşa la mine. Ah, nu se poate glumi cu dumneavoastră, sunteţi prea serios la anii pe care-i aveţi.

— N-ai citit anunţul acesta, tu care trebuie să dai exemplu aici? arată spre perete domnul Pantoja.

— „Nu se admit glume sau distracţii în timpul serviciului”, *mamy* – citeşte Ciupitu.

— De ce nu-i gata de inspecţie unitatea? se uită în dreapta şi în stânga, plescăie din limbă domnul Pantoja. S-a terminat vizita medicală? Ce aşteptaţi de nu vă-încolonaţi şi nu faceţi apelul?

— Încolonarea, vizitatoarelor! strigă cu mâinile pâlnie la gură Ciupitu.

— Iute, zol-nevoie mămicuţelol! repetă ca un ecou Chinezu Porfirio.

— Şi-acum prezentarea şi numărătoarea – tropăie printre vizitatoare Ciupitu. Haideţi, haideţi odată!

— Unu, Rita!

— Doi, Penelopa!

— Trei, Coca!

— Patru, Puţica!

— Cinci, Ţâţoasa!

— Şase, Lalita!

— Şapte, Sandra!

— Opt, Maclovia!

— Nouă, Iris!

— Zece, Păroşica!

— Îs toate-n păl, *señol* Pantoja – se frânge într-o reverenţă Chinezu Porfirio.

— S-a lecuit de superstiţie, dar e pe cale să devină habotnică, Panta – desenează o cruce în aer Pochita. Ştii unde erau escapadele maică-tii care ne intrigau aşa de tare? La biserica Sfântul Augustin.

— Raportul serviciului medical – ordonă Pantaleón Pantoja.

— „În urma examinării, rezultă că toate vizitatoarele sunt apte să ia parte la operaţiuni” – descifrează Ciupitu. „Numita Coca prezintă unele hematoame pe spinare şi pe braţe, care s-ar putea să-i diminueze randamentul în misiune. Semnat: Asistent Sanitar al SVGPFA”.

— Aiurea, degeneratul ăla mă urăşte că l-am pocnit, vrea să se răzbune – trage în jos fermoarul, îşi expune umărul gol, braţul, priveşte cu ură spre Infirmerie Coca. N-am decât nişte zgârieturi de la pisica mea, domnule Pantoja.

— Bun, în orice caz asta-i mai bine, *chola*[5] – se ghemuieşte sub cearşafuri Panta. Dacă tot i-a venit cu vârsta mania religioasă, măcar

să încline spre adevărata credinţă, nu spre cele barbare.

— Un cotoi pe care-l cheamă Juanito Marcano şi seamănă leit cu actorul Jorge Mistral – susură Ţâţoasa la urechea Ritei.

— Pe care tu al naibii ce ţi l-ai dori la pat, fie şi la Sfântu' Aşteaptă – se mlădie iute ca o cobră Coca. Ţâţe de scroafă!

— Zece soles amendă Cocăi şi Ţâţoasei pentru vorbit în formaţie – nu-şi pierde sărita, scoate un creion şi un carneţel domnul Pantoja. Dacă te crezi aptă pentru ieşit în convoi, poţi s-o faci, Coca, din moment ce ai autorizaţia serviciului sanitar, aşa că nu deveni isterică. Şi-acum, planul de muncă al zilei.

— Trei convoaie, două de 48 de ore şi unul care se înapoiază deseară – apare din spatele formaţiei Chuchupe. Am tras deja la sorţi cu paiele scurte, domnule Pantoja. Un convoi de trei fete la campamentul Puerto America, pe râul Morona.

— Cine îl comandă şi care-s componentele? îşi înmoaie în gură vârful creionului şi ia note Pantaleón Pantoja.

— Subsemnatul îl comandă şi merg cu mine Coca, Puţica şi Sandra – indică Ciupitu. Nebunu îi face deja plinu' *Dalilei,* aşa c-am putea pleca în zece minute.

— Spuneţi-i Nebunului să se poarte ca lumea şi să nu-şi mai facă de cap ca de obicei – arată spre hidroavionul care se leagănă pe râu şi spre cel care îl conduce, Sandra. Că, dacă mor, dumneavoastră v-alegeţi cu ponosul. V-am lăsat moştenire fetiţele mele. Şi am şase.

— Zece soles amendă Sandrei, din acelaşi motiv ca pentru celelalte – ridică arătătorul, scrie Pantaleón Pantoja. Du-ţi convoiul la debarcader, Ciupitule. Drum bun şi să munciţi cu temperament şi convingere, fetelor.

— Convoi spre Puerto America, înainte marş! ordonă Ciupitu. Luaţi-vă valijoarele. Şi-acum, direcţia *Dalila,* în graba-mare, *chuchupitas*!

— Convoaiele doi şi trei pleacă cu *Eva* într-o oră – raportează Chuchupe. Doiul e format din Barbara, Păroşica, Penelopa şi Lalita. Îl conduc eu, la garnizoana Bolognesi, pe râul Mazán.

— Şi dacă, cu toată emoţia asta pentru copilaşul răstignit, cadeţelul se naşte monstruos sau mai ştiu eu cum – se smiorcăie Pochita. Tu-ţi dai seama ce tragedie ar fi, Panta?

— Ial al tleilea melge cu mine în susul apei, pân' la Campo Yavali – brăzdează aerul cu mâna Chinezu Porfirio. Ne întoalcem joi la amiază, *señol* Pantoja.

— Bine, îmbarcaţi-vă şi să vă purtaţi cât mai merituos – le face semne de rămas bun vizitatoarelor Pantaleón Pantoja. Iar voi doi poftiţi o clipă în biroul meu, Chinezule şi Chuchupe. Trebuie să vă spun ceva.

— Cinci fete noi? Ce ştire straşnică, domnule Pantoja! îşi freacă

mâinile Chuchupe. Imediat ce mă-ntorc cu convoiul ăsta vă fac rost de ele. N-o să fie greu deloc, plouă cu pretendente. V-am mai spus doar, suntem pe cale să devenim celebri.

— Asta e foarte rău, noi nu trebuie să ieşim din clandestinitate – arată afişul pe care stă scris „în gura închisă nu intră muşte” Pantaleón Pantoja. Aş prefera să-mi aduci vreo zece candidate, ca să aleg eu cinci, dintre cele mai bune. Patru, în realitate, pentru că prima m-am gândit să fie…

— Olguita Blazilianca! sculptează în aer sâni, şolduri, pulpe Chinezu Porfirio. O idee tlăznet, *señol* Pan-Pan. Monumentul ăsta o să ne facă şi mai celebli. Mă-ntolc din călătolie şi fug să v-o aduc.

— Du-te chiar acum şi adă-mi-o deîndată – roşeşte, vorbeşte cu altă voce Pantaleón Pantoja. Înainte ca Mucea s-o înroleze în vreun bordel de-al lui. Doar ai o oră până să pleci, Chinezule.

— *Ay, ay,* că grăbit mai sunteţi, domnule Pantoja – îşi îndulceşte vocea ca pe o peltea Chuchupe. Mi-aţi făcut o poftă nebună s-o revăd pe frumoasa Olguita.

— Linişteşte-te, scumpo, nu te mai gândi la asta – se preocupă, taie un carton, îl scrie grijuliu, îl colorează şi îl anină într-un cui Panta. Din acest moment se interzice categoric să se pomenească în casa mea de copilul răstignit şi de nebunii din Arcă. Uite, mamă, ca să nu uiţi nici tu, am pus aici anunţul ăsta.

— Încântată să vă revăd, domnule Pantoja – mănâncă totul din ochi, se mlădie, parfumează aerul, ciripeşte Brazilianca. Vasăzică acesta e faimosul Pantiland. Atâtea auzisem despre el, dar nu mi-l puteam închipui.

— Faimosul cum? îşi întinde capul, trage un scaun, i-l oferă Pantaleón Pantoja. Ia loc, te rog.

— Pantiland, aşa-i zic locului ăstuia oamenii – îşi desface larg braţele, îşi arată subsuorile depilate, râde Brazilianca. Nu numai aici la Iquitos, ci peste tot. Am auzit vorbindu-se de Pantiland încă din Manaos. Ce nume ciudat, nu? O fi venind de la Disneyland?

— Teamă mi-e că mai degrabă vine de la Panta – o măsoară de sus în jos, de la dreapta la stânga, îi zâmbeşte, redevine serios, zâmbeşte iar, transpiră domnul Pantoja. Dar tu nu eşti braziliancă, ci peruană get-beget, nu? După felu-n care vorbeşti, cel puţin.

— Sigur, aici m-am născut, mi-au zis aşa pentru c-am trăit un timp la Manaos – se aşază, îşi ridică fusta peste genunchi, scoate o pudrieră, îşi pudrează nasul, gropiţele din obraji Brazilianca. Dar, după cum vedeţi, toţi ne întoarcem la locul naşterii, cum zice şi valsul.

— Mai bine scoate afişul ăsta de-aici, băieţel – îşi acoperă ochii doamna Leonor. Păi numai faptul de-a citi tot timpul „Este interzis a se vorbi despre martir”, şi ne face, pe Pochita şi pe mine, să nu vorbim despre altceva toată ziua. Ai nişte idei, Panta…

— Şi ce se zvoneşte despre Pantiland? pianotează pe birou, se leagănă în scaun, nu ştie ce să facă cu mâinile Pantaleón Pantoja. Ce-ai auzit spunându-se?

— Ei, ăştia exagerează mult, nu te poţi lua după ei – stă picior peste picior, îşi încrucişează braţele, face fiţe, aruncă ocheade, îşi umezeşte buzele în timp ce vorbeşte Brazilianca, închipuiţi-vă că la Manaos se zicea că-i vorba de un orăşel întreg, cu multe cartiere şi cu santinele înarmate.

— Bun, să nu te simţi dezamăgită, noi suntem de-abia la început – zâmbeşte, se arată amabil, sociabil, vorbăreţ, volubil Pantaleón Pantoja. Trebuie să-ţi spun că, încă de pe-acum, avem o navă şi un hidroavion. Însă publicitatea aceasta internaţională chiar că nu-mi place deloc.

— Ziceau că e de lucru pentru toată lumea în condiţii fabuloase – îşi înalţă şi coboară umerii, se joacă cu degetele, clipeşte din lungile-i gene, îşi arcuieşte gâtul, îşi unduieşte pletele Brazilianca. De-aceea mi-am făcut iluzii şi am venit cu vaporul. La Manaos mi-am lăsat opt prietene dintr-un stabiliment de lux făcându-şi bagajele să mă urmeze la Pantiland. Or să sufere aceeaşi decepţie ca şi mine.

— Dacă nu te superi, te-aş ruga să numeşti acest loc centru logistic, nu Pantiland – se străduieşte să pară serios, sigur pe sine şi profesionist domnul Pantoja. Ţi-a explicat Porfirio de ce te-am chemat?

— Câte ceva mi-a zis el, dar nu prea mult – îşi încreţeşte nasul, flutură din gene, îşi mijeşte ochii şi îşi aţâţă văpaia ochilor Brazilianca. E adevărat că s-ar găsi de lucru pentru mine?

— Da, vom amplifica şi diversifica Serviciul – se făleşte, contemplă un panou cu grafice Pantaleón Pantoja. Am început cu patru, am sporit numărul la şase, opt, zece, şi-acum vor fi cincisprezece vizitatoare. Cine ştie, poate cândva vom fi chiar ce se spune că suntem.

— Mă bucur mult, fiindcă tocmai îmi umbla prin minte să mă-ntorc la Manaos, aici lucrurile nestând prea roz – îşi muşcă buzele, îşi drege vocea, îşi examinează unghiile, scutură câteva firişoare de pudră de pe fustă Brazilianca. Mi s-a părut că nu v-am făcut o impresie bună atunci când ne-am cunoscut la Lampa lui Aladin Panduro.

— Te înşeli, dimpotrivă, mi-ai făcut o impresie foarte, foarte bună – îndreaptă creioane şi dosare în faţa lui, deschide şi închide sertarele biroului, tuşeşte Pantaleón Pantoja. Te-aş fi angajat numaidecât, dar nu mi-o permitea bugetul.

— Şi-aş putea afla cât e salariul şi care mi-s obligaţiile, domnule Pantoja? îşi întinde gâtul, îşi împleteşte mâinile, scoate triluri Brazilianca.

— Trei convoaie pe săptămână, două pe calea aerului şi unul

fluvial – enumeră Pantaleón Pantoja. Şi minimum zece prestaţii per convoi.

— Convoaiele îs vizitele la cazărmi? se miră, izbucneşte într-un hohot de râs, face glumeţ cu ochiul, se fandoseşte Brazilianca. Iar prestaţiile or fi… ay, *ce* haz aveţi!

— Acu' lasă-mă să-ţi spun ceva, Alicia – sărută poza colorată cu pruncul-martir doamna Leonor. Da, au făptuit o monstruozitate de nespus. Dar, în fond, nu era bestialitate, ci teamă. Erau îngroziţi de cât plouase şi-au crezut că dacă-l sacrifică pe micuţ, Dumnezeu va amâna sfârşitul lumii. Nu voiau să-i facă niciun rău, se gândeau că-l vor trimite direct sus în cer. N-ai văzut că în toate Arcele descoperite între timp de poliţie i-au închinat altare?

— În ce priveşte procentajul, ne revine 50% din ce li se reţine din soldă gradelor inferioare şi soldaţilor – scrie pe o hârtiuţă, i-o întinde, precizează Pantaleón Pantoja. Ceilalţi 50% sunt investiţi în întreţinere. Şi-acum, deşi ştiu că nu-i nevoie cu tine, pentru că ce ai tu, hm, sare-n ochi, nu alta, totuşi trebuie să mă conformez procedeului legal. Scoate-ţi hainele o clipă, te rog.

— Vai, ce păcat – se întristează, se ridică, schiţează câţiva paşi de manechin, face botic Brazilianca. Mi-a venit treaba aia femeiască, domnule Pantoja, de ieri. Nu vă supără să intraţi prin portiţa din spate, de astă dată? În Brazilia, pe tipi îi încântată, ba chiar o preferă.

— Vreau doar să te văd, să aprob achiziţia – rămâne rigid, păleşte, se încruntă, articulează cu greu Pantaleón Pantoja. Este examinarea preliminară, la care sunt supuse toate. Ai imaginaţia cam prea vie.

— A, bun, că tocmai mă gândeam: unde naiba s-o petrece daravera, când aici nu-i nici măcar un covor pe jos – loveşte jucăuş cu piciorul în podea, zâmbeşte uşurată, se dezbracă, îşi împăturește hainele, pozează Brazilianca. Vă plac? Sunt puţin slăbuţă, dar nu-i nimic, într-o săptămână îmi recuperez greutatea ideală. Credeţi că voi avea succes la soldăţei?

— Asta-i absolut sigur – priveşte, încuviinţează, se înfioară tot, îşi drege vocea Pantaleón Pantoja. Succes garantat, mai mult decât Ţâţoasa, care-i vedeta noastră. Bun, e-n regulă, ai trecut cu brio, poţi să te îmbraci.

— Dar nu-i numai asta, doamnă Leonor – priveşte poza, îşi face semnul crucii Alicia. Închipuiţi-vă c-au apărut nu numai poze colorate şi rugăciuni cu copilaşul-martir, ci şi statuete. Şi se spune că, în loc să dispară, acum „fraţii" Arcei sunt mai mulţi ca înainte.

— Ce căutaţi aici? sare de pe scaun, merge cu paşi de uriaş spre scăriţă, acţionează furios Pantaleón Pantoja. Cine v-a dat voie? Nu ştiţi c-atunci când examinez este interzisă cu străşnicie orice apropiere de postul de comandă?

— Vă caută un domn pe nume Mesagerul, domnule Pantoja – se

bâlbâie, rămâne cu gura căscată Sinforoso Caiguas.

— Cică-i urgent şi foarte important, dom' Panta – cască ochii hipnotizat Palomino Rioalto.

— Marş afară amândoi – îi împiedică să privească făcând scut din propriu-i trup, bate cu pumnul în balustradă, întinde braţul Pantaleón Pantoja. Individul să aştepte. Afară, am spus! E interzis privitul.

— Vax, nu vă înfuriaţi, mie nu-mi pasă, holbatul nu costă nimic – îşi pune combinezonul, bluza, fusta Brazilianca. Vasăzică vi se spune Panta. Acu' înţeleg de unde vine Pantiland. Ah, câte mai inventează şi oamenii ăştia!

— Numele meu de botez este Pantaleón, ca al tatălui şi bunicului meu, doi militari iluştri – se emoţionează, se apropie de Brazilianca, întinde două degete spre nasturii bluzei domnul Pantoja. Stai, lasă-mă să te ajut.

— N-ai putea să-mi măreşti procentul la 70%? toarce felin, se lipeşte de el, îi respiră în faţă, caută cu mâna şi strânge Brazilianca. Stabilimentul tău face o achiziţie bună, ţi-o voi dovedi când mi-o trece mica mizerie lunară. Fii înţelegător, Panta, n-o să-ţi pară rău.

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul, nu m-apuca de-acolo – tresare iute, se aprinde, se ruşinează, se irită Pantaleón Pantoja. Trebuie să-ţi mai atrag atenţia asupra a două lucruri: n-ai voie să mă tutuieşti, să-mi spui dumneavoastră, ca toate vizitatoarele. Şi să nu-ţi mai iei libertăţile astea cu mine.

— Păi dacă aveaţi şliţul umflat, am vrut să vă fac o favoare, nu să vă necăjesc – regretă, dă înapoi, se sperie Brazilianca. Iertaţi-mă, domnule Pantoja, mă jur că n-o să se mai întâmple.

— Fac cu tine o excepţie ieşită din comun şi-ţi voi da 60%, considerând că eşti o achiziţie specială pentru Serviciu – îşi regretă asprimea, se calmează, o conduce spre scăriţă Pantaleón Pantoja. Asta şi pentru că ai venit de-atât de departe. Dar să nu spui nimănui, altfel aş avea încurcături teribile cu colegele tate.

— Mucles, domnule Pantoja, va fi micul nostru secret, mii de mulţumiri – îşi regăseşte râsul, graţiile, cochetăriile, coboară pe trepte Brazilianca. Acum plec, văd c-aveţi o vizită. Când nu ne-aude nimeni, pot să vă spun domnul Pantita? E mai drăguţ decât Pantaleón, sau Pantoja. Pa, pe curând!

— Sigur că mi se pare oribil ce i-au făcut, Pochita – ridică pliciul de muşte, aşteaptă câteva clipe, loveşte şi vede căzând pe jos gâza doamna Leonor. Dar dacă i-ai cunoaşte ca mine, ţi-ai da seama că nu-s răi de la natură. Ignoranţi da, însă nu perverşi. Eu i-am vizitat acasă, am stat de vorbă cu ei: cizmari, dulgheri, zidari. În majoritate, nici nu ştiu să citească. După ce devin „fraţi", nu se mai îmbată, nu-şi mai înşală nevestele, nu mai mănâncă nici carne, nici orez.

— Încântat de cunoştinţă, am plăcerea, iată mâna mea întinsă – se

înclină ca un japonez, traversează postul de comandă ca un împărat, trage din havană şi leapădă fumul Mesagerul. Sunt la dispoziţia dumneavoastră, cereţi-mi orice şi fac.

— Bună ziua – adulmecă atmosfera, nu ştie ce să creadă, are un acces de tuse Pantaleón Pantoja. Luaţi loc. Cu ce vă pot fi de folos?

— Femeia aceea fenomenală cu care m-am încrucişat la intrare m-a zăpăcit de tot – arată spre scăriţă, fluieră, se entuziasmează, trage din trabuc Mesagerul. *Caramba,* mi-am zis, aflasem eu că Pantilandul e paradisul femeilor, şi iată că-i adevărat. Ce flori frumoase cresc în grădina dumneavoastră, domnule Pantoja!

— Am mult de lucru şi nu pot zăbovi la taifas, aşa că fiţi bun şi treceţi la subiect – opune rezistenţă, apucă o mapă de pe birou, încearcă să împrăştie fumul care îl asaltează Pantaleón Pantoja. Cât despre chestia asta cu Pantilandul, vă previn că nu-mi face plăcere. N-am simţul umorului.

— Numele nu l-am inventat eu, ci fantezia populară – îşi desface larg braţele şi perorează ca în faţa unei mulţimi fremătânde Mesagerul imaginaţia asta loretană, întotdeauna atât de ingenioasă, de tăioasă, de înţeleaptă. N-o luaţi în nume de rău, domnule Pantoja, trebuie să fii înţelegător faţă de creaţiile populare spontane.

— Mă faceţi să mă tem, doamnă Leonor – îşi atinge pântecul Pochita. Deşi aţi părăsit Arca, aţi rămas în fond „soră”, că prea duios vorbiţi de oamenii aceia. Sper să nu vă treacă prin cap să mi-l răstigniţi pe cadeţel.

— Nu aveţi dumneavoastră un program special la Radio Amazon? tuşeşte, se sufocă, îşi şterge ochii înlăcrimaţi Pantaleón Pantoja. La şase după-masa?

— Sigur, eu sunt acela, aveţi în faţa dumneavoastră celebra emisiune Vocea Mesagerului, în persoană – îşi amplifică vocea, apucă un microfon invizibil, declamă Mesagerul. Teroarea autorităţilor corupte, biciul judecătorilor venali, crunta pedeapsă a oricărei nedreptăţi, glasul ce captează şi retransmite pe calea undelor freamătul poporului.

— Da, mi s-a întâmplat să v-ascult programul; e destul de popular, nu? se ridică, se mişcă în căutare de aer curat, respiră cu putere Pantaleón Pantoja. Mă onorează vizita dumneavoastră. Dar ce doriţi?

— Sunt un om al vremurilor mele, fără prejudecăţi, progresist în vederi, de-aceea vin să vă dau o mână de ajutor – se scoală şi el, îl urmăreşte, îl învăluie-n fum, îi întinde nişte degete flasce Mesagerul. Şi-n plus, îmi sunteţi simpatic domnule Pantoja, ştiu c-am putea deveni buni prieteni. Eu cred în amiciţia de la prima vedere, mirosul meu nu mă-nşeală. Vreau să vă fiu de ajutor.

— Foarte mulţumesc – se lasă scuturat, bătut pe umăr, se resemnează să se întoarcă la biroul său, să tuşească în continuare

Pantaleón Pantoja. Dar, drept să vă spun, n-am nevoie de serviciile dumneavoastră. Pe moment, cel puţin.

— Asta o credeţi dumneavoastră acuma, om candid şi inocent – cuprinde tot spaţiul dintr-o mişcare, e scandalizat pe jumătate în serios, pe jumătate în glumă Mesagerul. În această enclavă erotică, trăiţi departe de vâltoarea lumii şi, pesemne, nu sunteţi la curent cu ce se-ntâmplă. Nu ştiţi ce se vorbeşte pe stradă, n-aveţi habar de primejdiile care vă pasc.

— Am prea puţin timp liber la dispoziţie, domnule – se uită la ceas, se impacientează Pantaleón Pantoja. Ori îmi spuneţi pe şleau ce doriţi, ori aveţi bunătatea de-a pleca şi de-a mă lăsa în pace.

— Dacă nu-i spui să-şi ceară scuze, eu una nu mai pun picioru-n casa asta – plânge, se încuie în camera ei, refuză mâncarea, ameninţă doamna Leonor. Auzi, să-mi răstignesc eu nepoţelul! Crezi că-i voi permite o asemenea necuviinţă, numai fiindcă-i nervoasă cu sarcina?

— Sunt supus unor presiuni irezistibile – storcoşeşte trabucul în scrumieră, îl fărâmiţează între degete, se arată sincer depăşit de evenimente Mesagerul. Gospodine respectabile, capi de familie, colegii, instituţii culturale, biserici de toate confesiunile, ba până şi ghicitoare, vrăjitoare, vraci care prepară *ayahuasca.* Eu nu-s decât un om, rezistența mea are limite.

— Ce aiureală e şi asta? Despre ce-mi vorbiţi? zâmbeşte privind cum se destramă ultimul norişor de fum Pantaleón Pantoja. Nu înţeleg o iotă, vă rog fiţi mai explicit şi treceţi odată la subiectul vizitei.

— Oraşul doreşte să-l scap de Pantiland, loc al ruşinii, şi să vă desfiinţez pe dumneavoastră în emisiunile mele – sintetizează binedispus Mesagerul. Nu ştiaţi că Iquitos este un oraş cu inima coruptă, dar cu faţadă puritană? Serviciul de Vizitatoare este un scandal pe care doar un tip progresist şi modern ca mine îl poate tolera. Restul oraşului e îngrozit de afacerea asta şi, spunând lucrurilor pe nume, vrea să vă zdrobesc.

— Să mă zdrobiţi? devine foarte serios Pantaleón Pantoja. Pe mine? Să zdrobiţi Serviciul de Vizitatoare?

— Nu există absolut nimic atât de solid în toată Amazonia încât Vocea Mesagerului să nu-l poată dărâma – dă un bobârnac în aer, răsuflă adânc, se făleşte Mesagerul. Lăsând modestia la o parte, dacă eu îmi aţintesc bateriile asupra lui, Serviciul de Vizitatoare nu mai durează nicio săptămână, iar dumneavoastră va trebui s-o ştergeţi rapid şi cu tinichele de coadă din Iquitos. Asta-i trista realitate, prietene.

— Prin urmare aţi venit să mă ameninţaţi – se îndreaptă băţos din spate Pantaleón Pantoja.

— Nici pomeneală, dimpotrivă – goneşte fantasme din faţa lui, îşi duce mâna la inimă ca un tenor, numără bancnote invizibile

Mesagerul. Până acum am făcut faţă presiunilor din spirit combativ şi dintr-o chestiune de principiu. Dar de-acum încolo, întrucât trebuie şi eu să trăiesc şi aerul nu hrăneşte, voi continua să rezist în schimbul unei minime compensaţii. Nu vi se pare corect?

— Deci aţi venit să mă şantajaţi – sare în picioare, se schimbă la faţă, răstoarnă coşul de hârtii, se năpusteşte spre scăriţă Pantaleón Pantoja.

— Să v-ajut, dom'le, întrebaţi şi veţi afla ce forţă de ciclon are emisiunea mea – îşi arată bicepşii, se ridică, se plimbă, gesticulează Mesagerul. Dărâmă judecători, subprefecţi, căsnicii, tot ce-atacă se descompune. În schimbul unor amărâţi de soles sunt dispus să apăr radiofonic Serviciul de Vizitatoare şi mintea care l-a conceput. Să intru în bătălie pentru dumneavoastră, domnule Pantoja.

— Ba mie să-mi ceară scuze bătrâna vrăjitoare care nu ştie de glumă – sparge ceşti, se aruncă pe burtă în pat, îl zgârie pe Panta, boceşte Pochita. Tu şi cu ea mă veţi face să pierd bebeluşul, de-atâta supărări. Crezi că i-am vorbit serios atunci, năucule? A fost aşa, în şagă, am glumit şi eu oleacă.

— Sinforoso! Palomino! bate tare din palme, strigă Pantaleón Pantoja. Sanitarule!

— Ce v-a apucat? Nu vă enervaţi, calmaţi-vă – se linişteşte brusc, îşi îndulceşte glasul, se uită speriat în jur Mesagerul. Nu vă cer răspunsul imediat. Gândiţi-vă bine, interesaţi-vă cine sunt eu şi ce pot, şi discutăm săptămâna viitoare.

— Scoateţi-mi gunoiul ăsta de-aici şi aruncaţi-l în râu – le ordonă oamenilor care apar în graba mare la piciorul scării Pantaleón Pantoja. Niciodată să nu-l mai lăsaţi să intre în centrul logistic.

— Hei, fiţi atent, nu vă sinucideţi, nu fiţi inconştient, eu sunt un superman în Iquitos – se zbate, dă ghionţi, se apără, alunecă, e îndepărtat, e hăituit, e înmuiat din cap până în picioare Mesagerul. Daţi-mi drumul, ce-nseamnă asta, o să regretaţi amarnic, domnule Pantoja, eu venisem să v-ajut. Eu vi-s prieeeee…

— Da, e un pungaş ordinar şi-un ticălos fără pereche, dar programul lui îl ascultă până şi pietrele – răsfoieşte printr-o revistă lăsată pe o masă din Lucho's Bar locotenentul Bacacorzo. Deie sfântul ca baia aceea în Itaya să nu v-atragă neplăceri, domnule căpitan.

— Prefer neplăcerile, decât să cedez unui şantaj murdar – un titlu care zice „Ştiţi cine este şi ce face Yacuruna?" îl intrigă pe căpitanul Pantoja. I-am raportat totul Tigrului Collazos şi sunt sigur că mă va înţelege şi sprijini. Altceva mă preocupă mai mult, dragă Bacacorzo.

— Cele zece mii de prestaţii, domnule căpitan? – „Un duh sau un demon al apelor care provoacă vârtejurile primejdioase, bulboanele sau adâncăturile din râuri" se desluşeşte printre degetele locotenentului Bacacorzo. Au sporit la cincisprezece mii odată cu

căldurile verii?

— Sporovăielile, bârfele – „Călăreşte pe spinarea caimanilor sau în cârca uriaşilor şerpi boa din râu” zice o ilustraţie peste care s-a aplecat căpitanul Pantoja. E chiar adevărat că se meliţează aşa mult, aici, la Iquitos? Despre serviciu, despre mine?

— Azi-noapte am visat acelaşi lucru, Panta – îşi atinge tâmpla Pochita. Tu şi eu eram răstigniţi pe o singură cruce, de o parte şi de alta. Şi doamna Leonor venea şi băga o suliţă în noi, mie în pântec şi ţie în puţulică. Ce vis trăsnit, nu, scumpule?

— Aţi devenit omul cel mai cunoscut din tot oraşul, aşa-i – „E încălţat cu carapace de broaşte ţestoase” dă asigurări o frază întreruptă de cotul locotenentului Bacacorzo. Cel mai duşmănit de femei, cel mai invidiat de bărbaţi. Iar Pantilandul este, nu vă fie cu supărare, centrul tuturor conversaţiilor. Dar din moment ce nu vă vedeţi cu nimeni şi nu trăiţi decât pentru Serviciul de Vizitatoare, ce vă pasă?

— Nu pentru mine îmi pasă şi-mi fac griji, ci pentru familie – „Iar noaptea doarme sub un baldachin din aripioare de fluturi” reuşeşte să citească în fine căpitanul Pantoja. Soţia mea e foarte sensibilă şi, în starea în care este, dacă ar afla de-aşa ceva, ar primi o lovitură cumplită. Ca să nu mai vorbesc de maică-mea.

— Apropo de bârfe şi clevetiri – aruncă revista pe jos, se întoarce, îşi aminteşte locotenentul Bacacorzo. Trebuie să vă povestesc ceva foarte amuzant. Scavino a primit o delegaţie a notabilităţilor din Nauta, în frunte cu primarul. Veniseră cu o petiţie, hahaha.

— Considerăm un privilegiu abuziv faptul că Serviciul de Vizitatoare este o exclusivitate a cazărmilor şi a bazelor navale – îşi pune ochelarii, îşi priveşte însoţitorii, adoptă o atitudine solemnă şi citeşte primarul Paiva Runhuí. Cerem ca locuitorii masculini adulţi şi cu livret militar ai neglijatelor sate amazoniene să aibă dreptul de a folosi acest Serviciu în aceleaşi condiţii de tarif redus ca şi soldaţii.

— Un asemenea Serviciu nu există decât în minţile voastre plecate cu sorcova, dragi prieteni – îl întrerupe, le zâmbeşte, îi priveşte binevoitor, cu părintească afecţiune generalul Scavino. Cum de v-a trecut prin cap să cereţi audienţă pentru o năzbâtie ca asta? Dacă presa aude ceva de petiţia voastră, n-o să mai faceţi mulţi purici pe post de primar, domnule Paiva Runhuí.

— Dăm cel mai rău exemplu civililor, aducând ispite în sate care vieţuiau într-o neprihănire biblică – se schimbă la faţă părintele Beltrán. Sper să le crape obrazul de ruşine strategilor de la Lima când vor citi petiţia asta.

— Ascultă’ncoa ce-ţi voi citi şi vezi să nu cazi pe spate, Tigrule – strânge din răsputeri receptorul telefonului, citeşte cererea cu furie crescândă generalul Scavino. Ştirea s-a răspândit pretutindeni, auzi ce

pot să ceară tipii din Nauta. Ne paşte scandalul ăla groaznic despre care ţi-am tot vorbit.

— Ce număraţi pe degete? ridică un copănel de pui şi muşcă din el locotenentul Bacacorzo. Cum zice Scavino, voi ăştia de la Indendenţă faceţi ce faceţi şi terminaţi tot cu nebunia matematică.

— Auzi ce dilii, înainte protestau că trupa le încăleca muierile şi-acu' se plâng că n-au muieri pe care să le-ncalece – se joacă cu o sugativă Tigrul Collazos. Ăştia nu ştiu ce vor, n-ai cum să-i mulţumeşti, le place doar să protesteze. Zvârle-i în stradă cu şuturi în cur şi nu le mai primi cererile zărghite, Scavino.

— Ar fi oroarea ororilor – îşi prinde şervetul la gât, condimentează salata cu untdelemn şi oţet, ia furculiţa şi începe să mănânce căpitanul Pantoja. Dacă Serviciul ar fi pus şi la dispoziţia civililor, ţinând seama de populaţia masculină amazoniană, cererea ar sări de la zece mii la un milion de prestaţii lunare, cel puţin.

— Aţi fi nevoit să importaţi vizitatoare din străinătate – devorează ultimele resturi de carne, lasă osul strălucitor de curat, trage o duşcă bună de bere, se şterge pe gură şi pe mâini şi fabulează locotenentul Bacacorzo. Toată selva ar deveni un uriaş bordel, iar dumneavoastră, în micuţul birou de pe malul Itayei, aţi măsura timpul potopului de regulări, cu un milion de cronometre. Recunoaşteţi c-aţi fi încântat domnule căpitan.

— Nu-ţi poţi închipui ce-am văzut cu ochii mei, Pochita – pune coşuleţul de cumpărături în bufet, scoate un pachet şi i-l întinde Alicia. La brutăria lui Abdón Laguna, care e „frate", au început să coacă pâini de-ale martirului din Moronacocha. Le-au botezat pâini-prunci şi lumea se bate pe ele. Ţi-am adus una, uite.

— Ţi-am cerut zece şi tu îmi vii cu douăzeci – observă de sus, din pragul uşii, capetele brune, roşcate, castanii, cu păr neted sau creţ Pantaleón Pantoja. Crezi c-o să-mi petrec întreaga zi examinându-le pe candidate, Chuchupe?

— Nu-i vina mea – coboară scăriţa cu mâna pe balustradă Chuchupe. S-a răspândit zvonul c-avem patru locuri libere şi-au început femeile să iasă ca muştele, din toate cartierele. Au venit până şi din San Juan de Munich şi din Tamshiyaco. Ce vreţi, domnule Pantoja, tuturor fetelor din Iquitos le-ar place să lucreze cu noi.

— Adevărul e că nu pricep – coboară după ea privind durduliile crupe, gelatinoasele buci, protuberantele pulpe Pantaleón Pantoja. Aici câştigă puţin şi muncesc pe brânci. Care-i delicatesa care le-atrage aşa de mult? Chipeşul de Porfirio?

— Siguranţa, domnule Pantoja – arată cu capul spre rochiile multicolore, spre grupurile ce zumzăie ca roiurile de albine Chuchupe. Făcând trotuarul, n-ai parte de-aşa ceva: „spălătoresele" au o zi bună şi trei rele, nu tu concediu, nu tu odihnă duminicală.

— Iar Mucea e tartorul, stăpânul de sclave al bordelurilor – le face să tacă şuierând şi face semne că se pot apropia Ciupitu. Le flămânzeşte, le bruschează şi, la prima infecţie venerică, marş acasă. Nu ştie ce-i aia puţin respect ori omenie.

— Aici e cu totul altceva – se îndulceşte, se înduioşează, îşi atinge buzunarele Chuchupe. Clienţi berechet, ziua de lucru e de opt ore, iar dumneavoastră aveţi totul atât de bine organizat încât chiar că-i o plăcere pentru ele. N-aţi văzut că până şi amenzile le-ndură fără să crâcnească?

— Ca să spun drept, în prima zi m-am uitat la ea cam chiorâş – taie o felie, întinde unt, marmeladă, ia o îmbucătură şi mestecă doamna Leonor, dar ce să-i faci, pâinea-prunc e cea mai bună din Iquitos. Nu ţi se pare la fel, băieţel?

— Bun, trecem la selecţionarea ălora patru – hotărăşte Pantaleón Pantoja. Ce mai aştepţi? Încolonarea, Chinezule.

— Sepalaţi-vă puţin, fetelol, să vi se vadă mai bine folmele – apucă braţe, împinge dosuri, aduce mai în faţă, trimite mai în spate, aşază, măsoară Chinezu Porfirio. Piticuţele în faţă şi uliaşele înapoi.

— Iată-le, domnule Pantoja – le aliniază, sare dintr-o parte în alta, face şşşt, dă exemplu de seriozitate Ciupitu. Drăguţe şi cuminţele. Să vă văd, fetelor, la dreap-ta! Aşa, foarte bine. Şi-acu la stân-ga! Arătaţi-vă frumosul profil.

— Să ulce una câte una la biloul dumneavoastlă pentlu examinale, goale-goluţe, *señol* – se apropie şi îi susură la ureche Chinezu Porfirio.

— Imposibil, mi-ar mânca toată dimineaţa – îşi consultă ceasul, se gândeşte, se însufleţeşte brusc, face un pas înainte şi le apare în faţă Pantaleón Pantoja. Voi face o trecere în revistă colectivă, ca să câştigăm timp. Ascultaţi-mă cu atenţie, toate: dacă vreuna dintre voi se ruşinează să se dezbrace în public, să iasă din rând şi o voi vedea pe urmă. Niciuna? Cu-atât mai bine.

— Bărbaţii afară! deschide poarta debarcaderului, îi goneşte, le dă ghionți să iasă, se întoarce Chuchupe. Mai iute, blegilor, n-aţi auzit? Sinforoso, Polomino, infirmierule, Chinezule. Şi tu, Ciupón. Închide poarta aia, Puţico.

— Jos fustele, bluzele, sutienele, vă rog – cu mâinile la spate, merge foarte grav, cercetând, cântărind, comparând Pantaleón Pantoja. Puteţi rămâne cu chiloţii pe voi, cele care aveţi. Acum, jumate de întoarcere pe loc. Aşa. Bun, ia să vedem. O roşcată, tu. O brună, tu. O orientală, tu. O mulatră, tu. Gata, am completat locurile vacante. Restul, lăsaţi-vă adresa la Chuchupe, cine ştie, s-ar putea ivi altă ocazie curând. Vă mulţumesc şi la bună revedere.

— Selecţionatele, mâine la nouă punct dimineaţa vă prezentaţi aici pentru vizita medicală – notează străzi şi numere, le conduce spre ieşire, îşi ia la revedere Chuchupe. Îmbăiate proaspăt, fetelor.

— Hai, hai, bea-l fierbinte că altfel nu-i aşa bun – împarte farfuriile cu supă aburindă doamna Leonor. Faimosul *timbuche* loretan, pân' la urmă tot l-am preparat, deşi nu credeam să mă pricep. Ei, cum mi-a ieşit, Pocha? Tare, cum scrie la carte?

— Ce bun gust aţi avut când le-aţi ales, domnule Pan-Pan! zâmbeşte maliţios, priveşte cu sclipiri în ochi, vorbeşte cântător Brazilianca. De toate culorile şi savorile. Dar pot să vă-ntreb ceva? Nu vă e teamă că, tot văzându-le şi preţăluindu-le în pielea goală, într-o zi o să vă obişnuiţi atât de mult, încât femeile n-or să vă mai spună nimic? Cică aşa păţesc unii doctori.

— E delicios, doamnă Leonor – încearcă fierbinţeala cu vârful limbii, soarbe o lingură Pochita. Seamănă mult cu ce numim noi, cei de pe coasta oceanului, *chilcano*.

— Mă cam iei peste picior, Brazilianco – se încruntă Pantaleón Pantoja. Îţi atrag atenţia că a fi serios nu-i totuna cu a fi fraier, nu încurca borcanele.

— Diferenţa e că toţi peştişorii din supa asta sunt din Amazon, nu din Pacific – umple încă o dată farfuriile doamna Leonor –, şi se numesc *paiche, palometa*, *gamitana.* Ah, că bună-i!

— Ba dumneavoastră le-ncurcaţi, fiindcă nu vă luam deloc peste picior, ci glumeam – flutură din gene, îşi arcuieşte şoldurile, îşi tremură sânii, modulează Brazilianca. De ce nu mă lăsaţi să vă fiu prietenă? De cum vă vorbesc, vă arătaţi ghimpii, domnule Pan-Pan. Atenţie, că eu îs ca racii şi crabii, mă-ncântă să înot împotriva curentului. Dacă daţi cu mine de pământ, o să mă-ndrăgostesc de dumneavoastră.

— Uf, cald mai e! îşi face vânt cu şerveţelul, îşi ia pulsul Pochita. Dă-mi ventilatorul ăla, Panta. Mă sufoc.

— Căldurica asta nu-ţi vine de la *timbuche,* ci de la cadeţel – îi atinge pântecul, o mângâie pe obraz Panta. Probabil cască şi el, se întinde. Poate că-n noaptea asta se întâmplă evenimentul, *chola*. O zi bună: 14 martie.

— Nu, sper să nu fie până duminică – se uită la calendar Pochita. Întâi să vină Cici, vreau să fie aici la naştere.

— Am făcut şi eu calculele, cred că mai ai – transpiră, îşi apropie faţa congestionată de paletele bâzâitoare doamna Leonor. Cel puţin o săptămână.

— Aşa-i, mamă, n-ai văzut organigrama din camera mea? Cadeţelul o să pice între ziua de azi şi duminică – suge oscioarele de peşte, şterge farfuria cu o bucată de pâine, bea apă Panta. Ai ascultat ce-ţi spune doctorul, ai mers puţin pe jos azi? Cu inseparabila ta Alicia?

— Da, ne-am plimbat până la Favorita să luăm o îngheţată – răsuflă din greu Pochita. Auzi, tu ştii ce-i aia Pantilandul, iubiţel?

— Ceee? încremenesc pe rând mâinile, ochii, chipul lui Pantita.

Cum ai zis, scumpo?

— Cred că-i ceva porcos, aşa am impresia – se expune suspinând aerului ventilatorului Pochita. Nişte tipi şugubeţi făceau bancuri deocheate la Favorita despre femeile din – auzi ce amuzant – Pantiland: de parc-ar veni de la Panta!

— Hapciu, hmmm, pşşşt – se îneacă, strănută, hârâie, tuşeşte Pantita.

— Bea o gură de apă – îl ţine de frunte, îi dă o batistă, îi ridică braţele doamna Leonor. Aşa păţeşti când mănânci prea repede, mereu îţi spun. Hai, eu te bat bine pe spinărică şi tu mai bei o înghiţitură de apică.

SVGPFA

Instrucţiuni pentru centrele uzufructuare

Serviciul de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente îşi ia permisiunea să vă trimită prezentele Instrucţiuni care, strict aplicate, vor permite unităţii dvs. să se bucure în mod raţional şi rodnic de serviciile SVGPFA, iar acestui organism să-şi îndeplinească misiunea prompt şi eficace:

1. Imediat ce SVGPFA îi va anunţa sosirea convoiului, şeful unităţii va dispune amplasamentele vizitatoarelor, acestea trebuind să reunească următoarele caracteristici: să aibă acoperiş, să nu fie plasate unul lângă altul, să fie dotate cu perdele care să le ferească de priviri indiscrete şi să asigure o lumină blândă sau penumbră, şi cu lămpi prevăzute cu abajururi roşii, sau acoperite cu cârpe sau hârtie de aceeaşi culoare, dacă prestaţiile sunt nocturne. Fiecare amplasament / locaş / sălaş va fi echipat cu: pat cu saltea de paie sau gonflabilă, acoperită cu muşama sau prelată impermeabilă şi cearşaf; scaun, bancă sau cui în perete pentru haine; lighenaş, oliţă sau alt recipient de acelaşi fel, de exemplu găleată sau cutie mare de tinichea; lavoar cu respectivul depozit de apă curată; un săpun; un prosop; un sul de hârtie igienică; un irigator cu ţeava maţ şi mic tub cu robinet la capăt. Se sugerează adăugarea unui element estetic feminin, precum buchet de flori, desen sau gravură artistică, în scopul creării unei atmosfere atrăgătoare. Deşi ar fi preferabil ca unitatea să aibă deja toate amplasamentele pregătite la sosirea vizitatoarelor, totuşi, pentru aranjarea acestora, ofiţerul responsabil se poate sfătui cu şeful de convoi, care îi va oferi tot ajutorul necesar.

2. Ofiţerul responsabil va lua măsuri ca respectivul convoi să rămână în unitate doar pe durata de timp strict suficientă îndeplinirii funcţiilor sale şi nu o va prelungi fără rost. De la venire până la plecare, membrii convoiului va trebui să rămână în incinta unităţii, nefiindu-le permis în niciun caz contactul cu elementul civil din localităţile din jur, dar nici frecventarea în cadrul unităţii a gradelor inferioare sau a soldaţilor decât în perioada prestaţiei, înaintea acesteia şi după, vizitatoarele vor rămâne încartiruite în amplasamentele lor şi nu vor putea să mănânce cu trupa, să pălăvrăgească cu soldaţii sau să viziteze instalaţiile locului. Pentru ca prezenţa convoiului să nu atragă atenţia elementului civil din împrejurimi, se sugerează să fie interzis accesul în unitate al persoanelor din afară, pe toată durata prezenţei acolo a vizitatoarelor. Unitatea are obligaţia să ofere gratuit adăpost şi trei mese pe zi (micul dejun, prânzul şi masa de seară) tuturor membrilor convoiului.

3. Sfătuim să nu fie anunţaţi dinainte gradele inferioare şi soldaţii de sosirea convoiului; cel mai bine este s-o afle chiar atunci când acesta apare: experienţa ne-a demonstrat că dacă ştirea se propagă dinainte, trupa este cuprinsă de o nervozitate şi o nerăbdare specifice, care o prejudiciază notabil în însăşi îndeplinirea obligaţiilor sale. Îndată după sosirea convoiului, şeful unităţii va stabili o listă a beneficiarilor / uzufructuarilor, numai dintre gradele inferioare şi soldaţii de rând, autorizându-i pe toţi aceştia, în scopul de mai sus, să îşi prezinte candidaturile. Odată acestea cunoscute, autoritatea îi va şterge de pe listă pe cei care prezintă vreo boală infecto-contagioasă, în special de tip veneric (gonoree, şancru), şi pe cei dovediţi a avea ploşniţe, purici, păduchi, lindini, căpuşe şi alte varietăţi de acarieni. Este mai mult decât indicat să li se facă o vizită medicală candidaţilor.

4. Odată stabilită lista beneficiarilor, li se vor prezenta acestora vizitatoarele venite şi vor fi invitaţi să îşi manifeste preferinţele. Întrucât ştim din experienţă că alegerea spontană nu permite niciodată o distribuţie echitativă de uzufructuari per vizitatoare, şeful unităţii va fi liber să folosească metoda cea mai adecvată (tragere la sorţi, premiere sau pedepsire în funcţie de comportarea subiectului) spre a-i împărţi pe aceştia în grupuri egale per vizitatoare, avându-se în vedere că fiecare dintre acestea are obligaţia de a asigura un minim de zece prestaţii la o unitate. În mod excepţional, dacă numărul beneficiarilor depăşeşte această cifră, se va încălca principiul de echitate şi simetrie, atribuindu-i-se un număr mai mare de solicitanţi vizitatoarei celei mai râvnite sau mai puţin obosite din convoi.

5. După ce grupurile au fost stabilite, se va trage la sorţi ordinea de intrare a fiecărui uzufructuar în amplasamente şi se vor posta controlori la uşa acestora. Timpul maxim admis de prestaţie este de douăzeci de minute. În mod excepţional, la unităţile unde numărul beneficiarilor nu acoperă cifra laborală minimă a vizitatoarelor (zece) se va putea extinde timpul prestaţiei la treizeci de minute, dar nu mai mult, indiferent de motiv. La instrucţiunile preliminare, uzufructuarii vor fi avertizaţi că prestaţia este de tipul considerat normal, vizitatoarea nefiind obligată să satisfacă nicio cerere cu caracter insolit sau aberant, înţelegând prin aceasta tot felul de fantezii contra naturii, perversităţi şi capricii fetişiste. Nu i se va permite nici unui beneficiar repetarea prestaţiei, nici cu aceeaşi vizitatoare, nici cu alta.

6. În scopul distragerii şi pregătirii intensive a uzufructuarilor care îşi aşteaptă rândul să intre în amplasament, şeful convoiului le va distribui materiale tipărite, adecvate, cu caracter fotografic sau literar, care vor fi predate controlorilor la intrarea beneficiarului la vizitatoare, în aceeaşi stare în care le-a primit. Distrugerea sau deteriorarea desenelor şi textelor vor fi sancţionate cu amenzi şi cu privare de viitoarele prestaţii ale SVGPFA.

7. SVGPFA va face tot ce îi stă în putinţă să trimită convoaiele spre centrele uzufructuare în aşa fel încât prestaţiile să se poată efectua la cele mai potrivite ore (seara sau noaptea), adică după terminarea programului de peste zi al trupelor, însă, dacă aceasta nu se va putea din motive obiective de timp sau de distanţă, şeful unităţii va permite desfăşurarea prestaţiilor pe timpul zilei şi nu va reţine convoiul pentru a aştepta căderea serii.

8. La terminarea prestaţiilor, şeful unităţii va expedia Serviciului nostru un raport statistic, verificat cu atenţie şi spirit de răspundere, cuprinzând următoarele date: (a) numărul exact al beneficiarilor serviţi de fiecare vizitatoare; (b) numele şi prenumele fiecărui uzufructuar, cu numărul său matricol şi al borderoului de decontare din solda legală; (c) o scurtă informare despre comportarea membrilor convoiului (şef, vizitatoare, personal de transport) pe timpul staţionării lor la unitate, şi (d) critică constructivă şi sugestii pentru o cât mai bună funcţionare a SVGPFA.

Semnat:

Căpitan AP (Intendenţă)
PANTALEÓN PANTOJA

Aprobat: General AP FELIPE COLLAZOS,
şeful Administraţiei, Intendenţei şi Serviciilor Diverse ale Armatei.

Raport statistic

Lagunas, 2 septembrie 1957

Căpitanul AP Alberto J. Mendoza R. are plăcerea de a expedia Serviciului de Vizitatoare SVGPFA următorul raport asupra trecerii convoiului nr. 16 pe la campamentul Lagunas (râul Huallaga) pe care îl conduce:

Convoiul nr. 16 a ajuns la campamentul Lagunas joi 1 septembrie, la orele 15, venind de la Iquitos cu transportul fluvial *Eva,* şi a plecat la orele 19 ale aceleaşi zile în direcţia campamentului Puerto Arturo (pe malul aceluiaşi râu Huallaga). Convoiul era condus de doamna Leonor Curinchila, Chuchupe, şi era format din vizitatoarele Dulce Maria, Luniţa, Puţica, Bárbara, Penelopa şi Rita. Conform instrucţiunilor, cei 83 de uzufructuari au fost împărţiţi în şase grupe (cinci de patrusprezece oameni şi unul de treisprezece) care au fost servite de menţionatele vizitatoare în cadrul termenelor regulamentare şi spre satisfacţia deplină a beneficiarilor. Întrucât cea mai puţin solicitată de trupă a fost vizitatoarea Dulce Maria, i s-a distribuit grupul format din numai treisprezece oameni. Anexez lista

celor 83 uzufructuari, cu nume, prenume, foaie matricolă şi decontare din soldă. Comportamentul convoiului pe durata staţionării la Lagunas a fost corect. Nu s-a înregistrat decât un incident, la sosirea ambarcaţiunii, când soldatul Reinaldino Chumbe Quisqui a recunoscut-o printre vizitatoare pe o soră a sa dinspre partea mamei (taţii fiind diferiţi), pe denumita Luniţa, trecând la insulte şi la pedeapsa corporală, din fericire fără mari consecinţe, fiind oprit de paza taberei. Soldatul Chumbe Quisqui a fost privat de prestaţie şi încarcerat pe şase zile de arest sever numai cu pâine şi apă, pentru comportament inadecvat şi brutal, dar apoi a fost amnistiat de această a doua parte a pedepsei la stăruinţele sus-numitei Luniţa şi ale celorlalte vizitatoare. Subsemnatul îşi permite să sugereze SVGPFA, organism bine-meritoriu şi extrem de favorabil apreciat de subgradaţi şi de soldaţii de rând, să studieze posibilitatea de a-şi lărgi sfera serviciilor incluzându-i şi pe subofiţeri, întrucât aceştia şi-au manifestat deseori respectiva dorinţă, şi să creeze o brigadă specială de vizitatoare de înalt nivel pentru ofiţerii burlaci sau cu familie foarte îndepărtată de regiunea unde ei servesc Patria.

Cu cea mai aleasă consideraţie.

Semnat:

Căpitan AP ALBERTO J. MENDOZA R.

SVGPFA

Raport nr. 15

SUBIECT GENERAL: Serviciul de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente.
SUBIECT SPECIFIC: Sărbătorirea, bilanţul primei aniversări şi Imnul Vizitatoarelor.
CARACTERISTICI: Confidenţial.
DATA ŞI LOCUL: Iquitos, 16 august 1957.

Subsemnatul, căpitan AP (Intendenţă) Pantaleón Pantoja, şef al Serviciului de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente, cu respect se adresează generalului Felipe Collazos, şef al Administraţiei, Intendenţei şi Serviciilor Diverse ale Armatei, îl salută şi raportează:

1. CĂ, dată fiind prima aniversare (în data de 4 a lunii în curs) a SVGPFA, subsemnatul şi-a permis să ofere personalului masculin şi feminin al acestei organizaţii o simplă masă camaraderească, la sediul de pe râul Itaya, care, ca să nu greveze prea mult modestele fonduri ale Serviciului, a fost pregătită de un grup voluntar de vizitatoare sub

comanda şefei noastre de personal, doamna Leonor Curinchila (zisă) Chuchupe. CĂ, pe toată durata agapei, nu numai că s-a fraternizat plăcut, cu veselie şi umor, degustându-se deliciile bucătăriei amazoniene – meniul a constat din celebra supă de arahide din regiune, numită *el Inchic Capi*, *juane* de orez cu carne de găină, îngheţată de fructe *cocona* şi, ca băutură, bere –, ci s-a ales anume acest moment comemorativ ca să se tragă concluzii şi învăţăminte din activitatea Serviciului în primul său an de viaţă. Aşadar s-a procedat la un larg schimb de păreri, s-au făcut sugestii şi critici pozitive, totul ţintind la ameliorarea randamentului şi la îndeplinirea superioară a ţelurilor încredinţate nouă de Armată.

2. CĂ, rezumând, bilanţul acestui prim an al SVGPFA – sintetizat de subsemnatul în faţa colaboratorilor săi, într-o scurtă cuvântare la sfârşitul agapei – contabilizează un total de 62 160 de prestaţii oferite de Serviciu gradelor inferioare şi soldaţilor din unităţile noastre de frontieră şi marinarilor de la bazele navale amazoniene, cifră care, deşi mult inferioară cererii, constituie totuşi un succes modest al Serviciului: ea demonstrează că, în orice moment şi în permanenţă, SVGPFA *şi-a utilizat întreaga capacitate operaţională la maximum de randament* – or aceasta este ambiţia supremă a oricărei întreprinderi productive –, cum reiese din descompunerea totalului de 62 160 de prestaţii în părţile-i componente. CĂ, într-adevăr, în primele două luni, când SVGPFA abia de avea patru vizitatoare, volumul prestaţiilor a atins cifra de 4 320, ceea ce indică o medie de 540 prestaţii lunare per vizitatoare, adică 20 pe zi, barem care (îi rog pe superiorii mei ierarhici să-şi amintească raportul numărul unu trimis de subsemnatul) le caracterizează pe vizitatoarele de maxim randament. CĂ, în lunile a patra şi a cincea, când echipa de vizitatoare număra şase membri, prestaţiile au atins cota de 6 480, ceea ce indică, de asemenea, o medie cam de 20 de prestaţii zilnice per unitate lucrătoare. CĂ lunile a cincea, a şasea şi a şaptea reprezintă 13 560 prestaţii, adică tot o medie zilnică de 20 pentru fiecare din cele opt vizitatoare ce constituiau personalul SVGPFA. CĂ în lunile a opta, a noua şi a zecea, ritmul s-a menţinut neschimbat – la nivel maxim de eficienţă –, deoarece cele 16 200 prestaţii ale acelui trimestru conduc de asemenea la media de 20 a celor zece vizitatoare ale SVGPFA, pe când, în ultimele două luni, cele 21 600 prestaţii realizate indică din nou că cele douăzeci de vizitatoare pe care le avem în prezent s-au priceput să menţină această înaltă medie, fără rabat calitativ. CĂ subsemnatul şi-a permis că conchidă în alocuţiunea sa comemorativă, felicitând călduros personalul SVGPFA pentru frumoasele-i realizări şi exemplara-i regularitate a muncii şi îndemnându-l la dublarea strădaniilor pentru atingerea în viitor a unui randament superior, atât cantitativ, cât şi calitativ.

3. CĂ, făcând un gest plin de simpatie, după ultimul toast în onoarea SVGPFA, vizitatoarele au cântat în faţa subsemnatului o mică lucrare muzicală compusă în secret de ele pentru acea ocazie şi pe care au propus-o ca Imn al Serviciului nostru. Subscrisul a aprobat această solicitare, după ce Imnul a fost interpretat de câteva ori, cu mult entuziasm, de toate vizitatoarele, hotărâre pe care speră s-o vadă ratificată de ierarhia superioară, ţinându-se seama de oportunitatea de a stimula iniţiative care, precum cea în speţă, denotă interes şi dragoste din partea personalului faţă de organizaţia din care fac parte, încurajează spiritul frăţesc indispensabil realizării sarcinilor colective şi evidenţiază un moral puternic, un spirit tineresc şi chiar uşor pişicher, care, în doze mici, desigur, nu sunt deloc de lepădat când este vorba să se condimenteze munca realizată cu niţică sare şi piper.

4. CĂ trimite alăturat textul compoziţiei, indicând că aceasta trebuie intonată pe muzica deja celebrei şi universal cunoscutei melodii *La Raspa* („Cocota”):

Servim, servim, servim
Armata naţională,
Servim, servim, servim
Cu sârg şi opinteală.

Să-i fericim pe soldăţei
— Hai, zor-nevoie, *chuchupitas*! –
Pe grădăţei, pe recruţei,
Şi nu de mântuială.

Servim, servim, servim
Armata naţională,
Servim, servim, servim
Cu sârg şi opinteală.

De-aceea mergem fericite
în convoaiele de Serviciu
– fără păruială, fără viciu –
Cu şefa noastră loială.

Servim, servim, servim
Armata naţională,
Servim, servim, servim
Cu sârg şi opinteală.

Pe jos, în hamace, pe iarbă,
La cazărmi şi în campamente
Dăm sărutări şi servicii aferente
La ordin, nu cu tocmeală.

Servim, servim, servim
Armata naţională,
Servim, servim, servim
Cu sârg şi opinteală.

Străbatem selve, traversăm râuri,
De pume sau de tigri nu ni-e teamă
Căci patriotismul ne îndeamnă
Să facem dragoste pasională.

Servim, servim, servim
Armata naţională,
Servim, servim, servim
Cu sârg şi opinteală.

Şi-acum, fetelor, gura!
La muncă trebuie să plecăm,
Pe *Dalila* şi *Eva* să ne-mbarcăm,
Căci noi ţinem la tăvăleală.

Rămâneţi, rămâneţi cu bine
Chinezule, Chuchupe, Ciupon,
Rămâneţi, rămâneţi cu bine
Domnule Pantaleón.

Dumnezeu să vă ocrotească.

Semnat:

Căpitan AP (Intendenţă)
PANTALEÓN PANTOJA

Copii către generalul Roger Scavino, comandant-şef al Regiunii a V-a (Amazonia).

ADNOTARE:
Să i se comunice căpitanului Pantoja că Administraţia, Intendenţa şi Serviciile Diverse ale Armatei ratifică doar cu caracter provizoriu hotărârea sa de a recunoaşte Imnul Vizitatoarelor conceput de personalul feminin al SVGPFA, deoarece ar fi de preferat ca textul trimis să fie interpretat pe muzica vreunui cântec din bogata noastră tradiţie folclorică, neutilizându-se pentru aceasta o melodie străină de tradiţiile populare ale Patriei, cum este La Raspa, *sugestie de care va trebui să se ţină seama pe viitor.*

Semnat:

General FELIPE COLLAZOS
Şeful Administraţiei, Intendenţei
şi Serviciilor Diverse ale Armatei

Mesaj radiofonic cifrat al sublocotenentului AP Alberto Santana, şef al Postului din Horcones (pe râul Napo), receptat la Campamentul Militar Vargas Guerra din Iquitos şi transmis destinatarului (copii către Comandamentul Regiunii a V-a, Amazonia)

Rog să i se comunice domnului căpitan AP (Intendenţă) Pantaleón Pantoja, şeful Serviciului de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente, următorul mesaj:

1. În numele meu şi al subofiţerilor, gradelor inferioare şi soldaţilor de trupă ai Postului din Horcones, vă transmit cele mai sincere felicitări pentru naşterea fetiţei dvs. Gladys şi toate urările noastre de bine, de fericire şi de succes în viaţă adresate proaspetei moştenitoare; cauza întârzierii felicitărilor noastre este că am aflat fericita veste abia ieri, când la Horcones a sosit convoiul SVGPFA nr. 11.

2. Totodată, în numele meu şi al tuturor soldaţilor de sub comanda mea, îmi declar solidaritatea frăţească cu dvs. și repulsia mergând până la condamnare făţişă faţă de perfidele insinuări şi sugestiile înveninate lansate de un timp încoace împotriva Serviciului de Vizitatoare de programul Vocea Mesagerului, de la Radio Amazon, post care, ca urmare a indignării ce ne-a cuprins, nu va mai fi ascultat niciodată la Horcones, acum trupa primind prin difuzoare doar emisiunea Muzică şi cântece de mai ieri, a Radioului Naţional.

Cu recunoştinţă,

Sublocotenent
AP ALBERTO SANTANA,
şef al Postului din Horcones (pe râul Napo)

Biroul Şefului Garnizoanei din Borja colonelul AP Peter Casahuanqui, către Serviciul de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente

Borja, 1 octombrie 1957

Colonelul AP Peter Casahuanqui, şef al Garnizoanei din Borja, regretă că trebuie să-i comunice SVGPFA că, pe durata şederii la unitatea noastră a convoiului nr. 25, condus de individul poreclit Ciupitu şi format din vizitatoarele Coca, Păroşica, Fior şi Maclovia, şedere ce s-a prelungit opt zile din cauza timpului nefavorabil care a

împiedicat decolarea hidroavionului *Dalila* de pe apele Maranónului, s-au înregistrat incidentele de mai jos:

1. În scopul de a preveni ca, după efectuarea prestaţiilor (desfăşurate normal în ziua sosirii convoiului), vizitatoarele să aibă contacte neregulamentare cu trupa, ele au fost încartiruite în sala subofiţerilor, amenajată special pentru aceasta. În urma unui denunţ oportun, superiorii au fost informaţi că pilotul *Dalilei,* alias Nebunu, pregătea un comerţ ilicit, propunându-le subofiţerilor din Borja prestaţii ale susnumitelor vizitatoare, contra cost. Surprinşi în plină operaţiune pe timp de noapte, trei subofiţeri ai unităţii au fost pedepsiţi cu severitate, individul poreclit Nebunu pus la arest până la plecarea convoiului, iar vizitatoarele au primit mustrări.

2. În a treia zi de şedere a convoiului la Garnizoana din Borja, în pofida strictei supravegheri dimprejurul amplasamentului unde acesta era concentrat, s-a înregistrat fuga simultană a vizitatoarei Maclovia şi a şefului gărzii însărcinate cu paza convoiului, sergentul de rang întâi Teófilo Gualino. Imediat s-au luat măsurile cuvenite pentru urmărirea şi prinderea fugarilor care, s-a descoperit apoi, fugiseră însuşindu-şi ilegal o barcă cu motor a Garnizoanei.

După două zile de cercetări intense, fugarii au fost găsiţi în localitatea Santa María de Nieva, unde găsiseră adăpost şi protecţie într-un refugiu clandestin al Fraţilor Arcei, după ce au străbătut în mod aproape miraculos, ţinând seama de starea vremii şi de nahlapii fluviului (în urma ajutorului pruncului-martir din Moronacocha, conform credinţei naive a perechii), vâltorile de la Cheile Maranónului. Refugiul fanaticilor Arcei a fost descoperit de Garda Civilă în urma unui denunţ: s-a procedat la efectuarea unei razii-fulger, din păcate fără rezultat, căci „fraţii” şi „surorile” au izbutit să se refugieze în selvă. În schimb, dezertorii de la Borja au fost capturaţi, încercând la început să opună rezistenţă, dar grupul care îi vâna, în frunte cu sublocotenentul Camilo Bohórquez Rojas, i-a făcut repede inofensivi. S-a descoperit cu acest prilej, din documentele găsite asupra vinovaţilor, că în chiar acea zi, dis-de-dimineaţă, se căsătoriseră civil în faţa locotenentului-guvernator din Santa María de Nieva şi religios în faţa preotului Misiunii. Sergentul prim Teófilo Gualindo a fost deposedat de toate atribuţiile şi degradat la condiţia de simplu soldat, a fost pus la arest sever în carceră cu pâine şi apă pe o durată de una sută douăzeci de zile, iar fapta-i reprobabilă i-a fost consemnată la dosar cu calificativul „greşeală de o gravitate extremă”. În ce o priveşte pe vizitatoarea Maclovia, ea este returnată centrului logistic, pentru ca SVGPFA s-o pedepsească aşa cum crede de cuviinţă.

Dumnezeu să vă ocrotească.

Semnat:

Colonel AP PETER CASAHUANQUI,
şeful Garnizoanei din Borja (pe râul Maranón)

Iquitos, 12 octombrie 1957

Amice Pantoja,

Răbdarea, ca tot ce e omenesc, îşi are şi ea limitele ei. Nu vreau să insinuez că dumneavoastră abuzaţi de a mea, dar orice observator imparţial ar zice că mi-o călcaţi în picioare, pentru că, altfel, cum se poate califica tăcerea aceea pietrificată cu care aţi întâmpinat toate mesajele verbale şi prietenoase ce vi le-am trimis în săptămânile din urmă, prin amploaiaţii dvs. Ciupitu, Chuchupe şi Chinezu Porfirio? Treaba e foarte simplă, îmi pare rău să v-o spun, dar trebuie să pricepeţi odată şi să faceţi distincţie între cei ce vă sunt prieteni şi cei ce se dau doar drept amicii dvs.; de nu, iertaţi-mă domnule Pantoja, înfloritoarea dvs. afacere se va duce naibii. Tot oraşul îmi cere să vă atac, punând capăt la ceea ce persoanele decente din Iquitos consideră că e un scandal nemaivăzut, nemaiauzit şi de neiertat. Ştiţi deja că-s omul timpurilor mele, descuiat la minte, gata să văd, să fac şi să cunosc totul înainte de-a muri, şi capabil să accept, în folosul progresului, ca în acest frumos ţinut loretan unde am văzut lumina zilei să propăşească o întreprindere ca a dvs. Dar chiar şi eu, cu toată largheţea de spirit ce mă caracterizează, nu pot să nu-i înţeleg pe cei care se îngrozesc, se crucesc şi îşi ridică glasul cu mare dârzenie. La început nu erau decât patru, păcătoasele, dar acum, amice Pantoja, câte-s? Douăzeci, treizeci, patruzeci? Iar domnia-ta le duci peste tot, pe sus prin aer sau pe jos pe apele Amazonului. Aflaţi că poporul ţine morţiş ca afacerea asta a dvs. să înceteze. Familiile nu mai pot dormi liniştite, ştiind că la o aruncătură de băţ de casele lor, sub privirea inocentă a fetiţelor lor, există un asemenea buboi purulent de destrăbălare şi viciu, iar dvs. veţi fi observat totuşi că distracţia de căpetenie a tuturor puştilor din Iquitos e să vină pe malurile Itayei ca să vadă cum pleacă şi sosesc vaporaşul şi hidroavionul cu încărcătura lor pitoresc-pestriţă. Chiar ieri mi-a vorbit de aceasta, cu lacrimi în ochi, directorul Colegiului Sfântul Augustin, bătrânelul acela pe cât de sfânt, pe-atât de savant, Părintele José María.

Priviţi realitatea în faţă: viaţa sau moartea afacerii dvs. de milioane se află în mâinile mele. Până acum am rezistat presiunilor şi m-am limitat, din când în când, ca să mai domolesc întrucâtva mânia concetăţenilor, să lansez discrete avertismente, dar dacă perseveraţi în neînţelegerea şi încăpăţânarea dvs., şi dacă înainte de sfârşitul lunii nu primesc ce mi se cuvine, nu va mai exista pentru întreprinderea dvs., ca şi pentru creierul şi administratorul ei, decât un război pe viaţă şi moarte, nemilos şi total, şi veţi suferi fatalele-i consecinţe.

Despre aceasta şi multe alte lucruri mi-ar fi plăcut să tăifăsuim prieteneşte, domnule Pantoja. Dar mi-e teamă de caracterul dvs., de impetuozitatea dvs., de comportamentul urât de care daţi dovadă şi, în plus, cu un zâmbet pe buze, lăsaţi-mă să vă spun că două băi forţate în apele murdare ale Itayei sunt maximum ce-l poate suporta şi ierta servitorul dvs. Ce se iscăleşte mai jos; la o a treia vă voi răspunde ca un bărbat, deşi mie nu-mi place violenţa.

Ieri v-am văzut, amice Pantoja, pe înserat, plimbându-vă pe bulevardul González Vigil, chiar pe lângă Azilul de bătrâni. Cât pe ce am fost să vă salut, dar v-am văzut într-o companie atât de plăcută şi trăind un moment atât de tandru, încât m-am abţinut, fiindcă ştiu să fiu discret şi înţelegător. M-a încântat s-o recunosc pe frumoasa damicelă pe care o ţineaţi pe după talie şi care vă ronţăia uşor şi mângâios urechiuşa. Ia te uită, mi-am zis, nu e simpatica sa soţioară, ci perla aceea de femeie importată din Manaos de întreprinzătorul nostru, de managerul cu idei de milioane, e tipa trăsnet cu un trecut atât de glorios. Aveţi un gust grozav, domnule Pantoja, aflaţi că noi, bărbaţii din oraş, vă invidiem, pentru că Brazilianca e a mai prima din câte fâşneţe s-au perindat prin Iquitos, ferice de dvs. și de soldăţei. Mergeaţi oare să admiraţi înserarea pe frumosul lac Morona, să vă juraţi amor etern pe faleza unde a fost răstignit pruncul-martir, cum e la modă acum printre perechile de amorezi ai ţinuturilor noastre?

O cordială strângere de mână din partea celui pe care îl ştiţi prea bine,

XXX

SVGPFA

Raport nr. 18

SUBIECT GENERAL: Serviciul de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente.

SUBIECT SPECIFIC: Incidente survenite convoiului nr. 25, la Borja, între 22 şi 30 septembrie 1957.

CARACTERISTICI: confidenţial.

DATA ŞI LOCUL: Iquitos, 6 octombrie 1957.

Subsemnatul, căpitan AP (Intendenţă) Pantaleón Pantoja, şef al Serviciului de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente, cu respect se adresează generalului Felipe Collazos, şef al Administraţiei, Intendenţei şi Serviciilor Diverse ale Armatei, îl salută şi raportează:

1. CĂ, în legătură cu gravele evenimente petrecute la Garnizoana din Borja, la care se referă informarea alăturată a colonelului AP Peter Casahuanqui, SVGPFA a efectuat o minuţioasă cercetare ce i-a permis

să stabilească următoarele fapte:

a) Pe toată durata celor opt zile cât a staţionat convoiul nr. 25 la Borja (între 22 şi 30 septembrie curent), timpul, în toată regiunea în cauză, n-a lăsat deloc de dorit, soarele a strălucit puternic, n-a plouat nici măcar o singură dată, iar apele râului Maranón erau cât se poate de liniştite, după cum reiese şi din buletinele meteorologice ale Forţei Aeriene Peruane şi ale Flotei Peruane, trimise alăturat.

b) Declaraţiile tuturor membrilor convoiului nr. 25 coincid, afirmând categoric că rămânerea lor la Borja s-a datorat în exclusivitate demontării de către mâini anonime a elicei *Dalilei,* în scopul împiedicării plecării hidroavionului şi al reţinerii convoiului la Borja, deoarece în a opta zi elicea a reapărut montată pe aparat în aceleaşi condiţii misterioase.

c) Totodată, membrii convoiului nr. 25 coincid şi în afirmaţia că, de-a lungul celor opt zile de staţionare forţată la Borja, vizitatoarele Coca, Păroşica, Fior şi Maclovia (aceasta din urmă doar cât a stat la Garnizoană, desigur) au fost determinate să ofere prestaţii zilnice şi repetate tuturor ofiţerilor şi subofiţerilor unităţii, în pofida regulamentului SVGPFA care nu le permite gradelor mari şi mijlocii să beneficieze de serviciile sale, şi fără ca amintitele prestaţii să fie retribuite material.

d) Pilotul *Dalilei* afirmă că motivul arestului său la Borja a fost pur şi simplu încercarea neizbutită de a le împiedica pe vizitatoarele menţionate mai sus să ofere prestaţiile neregulamentare şi *adhonorem* ce li se solicitau, acestea atingând, conform calculelor aproximative făcute de ele însele, ridicata cifră de 247.

e) Subsemnatul doreşte să sublinieze că nu comunică rezultatele cercetărilor sale pentru a contrazice mărturiile colonelului AP Peter Casahuanqui, distins militar pe care îl stimează în mod deosebit, ci ca pe o simplă colaborare menită să completeze datele furnizate de şeful Garnizoanei şi să scoată la lumină adevărul gol-goluţ.

2. Pe de altă parte, subsemnatul are onoarea de a vă aduce la cunoştinţă că investigaţiile făcute de SVGPFA asupra fugii şi căsătoriei ulterioare ale vizitatoarei Maclovia cu ex-sergentul de rang întâi Teófilo Gualino coincid întrutotul cu versiunea din informarea colonelului AP Peter Casahuanqui, respectiva vizitatoare susţinând că ex-sergentul Gualino şi cu ea au luat o barcă cu motor de-a Garnizoanei doar cu titlu de împrumut, nicidecum de furt, deoarece râul era unica modalitate de a fugi din Borja: ambii nutreau cea mai vie dorinţă de a înapoia barca la prima ocazie. Vizitatoarea Maclovia a fost dată afară din SVGPFA, fără îndemnizaţii şi fără recomandare scrisă, din cauza comportării ei iresponsabile.

3. Subsemnatul îşi ia permisiunea să indice forurilor superioare că la baza acestor incidente, ca şi a multor altora care s-au înregistrat în

ciuda tuturor strădaniilor SVGPFA şi ale ofiţerilor responsabili ai centrelor uzufructuare, stă dramatica lipsă de efective a acestui Serviciu. Echipa de douăzeci (20) vizitatoare (nouăsprezece acum, întrucât numita Maclovia nu a fost încă înlocuită), cu tot devotamentul şi sârgul în îndeplinirea sarcinilor ce le revin colaboratorilor SVGPFA, este total insuficientă pentru acoperirea absorbantei cereri a centrelor beneficiare, pe care nu le putem servi aşa cum ne-am dori, ci, iertată fie-mi expresia, cu pipeta, cu ţârâita, iar raţionalizarea aceasta duce la tulburări, la sentimente de frustrare şi, câteodată, chiar la acte precipitate şi lamentabile. O dată în plus, subsemnatul îşi ia libertatea de a ruga forul competent şi pe superiorul său ierarhic să facă încă un pas hotărât şi îndrăzneţ şi să consimtă ca SVGPFA să-şi sporească echipa operaţională de la douăzeci (20) la treizeci (30) de vizitatoare, ceea ce ar însemna un important progres spre încă îndepărtata acoperire a acelei cereri numite de ştiinţă „plenitudinea virilă” a bravilor noştri soldaţi din Amazonia.

Dumnezeu să vă ocrotească.

Semnat:

Căpitan AP (Intendenţă)
PANTALEÓN PANTOJA

Anexe: Informarea colonelului AP Peter Casahuanqui,
şef al Garnizoanei din Borja (pe râul Maranón)
şi două (2) buletine meteorologice ale FAP şi FP.

NOTĂ:

Să fie trimis acest raport al căpitanului Pantoja domnului general Roger Scavino, comandant-şef al Regiunii a V-a, cu următoarele instrucţiuni:

1. Să se efectueze o cercetare imediată şi amănunţită asupra faptelor petrecute la Garnizoana din Borja, între 22–30 septembrie curent, când acolo s-a aflat convoiul nr. 25 al SVGPFA, şi să fie sever pedepsiţi cei vinovaţi.

2. Să se dea curs favorabil cererii căpitanului Pantoja şi să fie puse la dispoziţia SVGPFA fondurile necesare măririi echipei operaţionale, de la douăzeci la treizeci de vizitatoare.

Semnat:

General FELIPE COLLAZOS,
şef al Administraţiei, Intendenţei
şi Serviciilor Diverse ale Armatei.

Lima, 10 octombrie 1957

Adresă oficială din partea contraamiralului FP Pedro G. *Carrillo, şeful Forţei Fluviale a Amazonului, către generalul AP Roger Scavino, comandant-şef al Regiunii a V-a (Amazonia).*

Baza din Santa Clotilde, 2 octombrie 1957

Stimate coleg,

Am onoarea de a vă înştiinţa că mi-au parvenit, de la diversele baze pe care Flota le are în Amazonia, manifestări de uimire şi de nemulţumire, atât din partea marinarilor, cât şi a cadrelor de conducere, în legătură cu Imnul Serviciului de Vizitatoare. Bărbaţii care poartă uniforma imaculată a Forţelor Navale deploră faptul că autorul textului acestui Imn nu a crezut necesar să menţioneze nici măcar o singură dată Flota Peruană şi corpul marinăresc, de parcă aceştia din urmă nu ar patrona şi ei respectivul Serviciu, la care (mai este nevoie să amintim?) contribuim cu o navă de transport cu echipaj cu tot, şi cu un procent echitabil din cheltuielile de întreţinere, cotizând până acum cu o punctualitate nedezminţită onorariile ce ne-au fost fixate pentru prestaţiile cerute.

Convins fiind că această omisiune este de atribuit numai şi numai neatenţiei şi întâmplării, şi nicidecum vreunei intenţii de a ofensa Flota, nici de a băga zâzanie între marinari şi colegii lor din Armata Peruană, vă trimit această scurtă comunicare, cu salutul meu şi cu rugămintea de a remedia, dacă vă stă în puteri şi dacă de dvs. depinde, deficienţa de mai sus, pentru că, deşi minoră şi banală, ar putea totuşi stârni suspiciuni şi chiar resentimente virile ce nu ar trebui să tulbure niciodată relaţiile dintre instituţiile noastre frăţeşti.

Dumnezeu să vă ocrotească.

Semnat:

Contraamiral FP PEDRO G. CARRILLO,
şef al Forţei Fluviale a Amazonului.

Să se aducă la cunoştinţă căpitanului Pantoja conţinutul acestei adrese, să fie mustrat pentru inexcuzabila lipsă de tact de care a dat dovadă SVGPFA în respectiva situaţie şi să i se comunice ordinul de a da satisfacţie deplină şi imediată contraamiralului Pedro G. *Carrillo şi camarazilor din Flota Naţională.*

Semnat:

General ROGER SCAVINO,
comandant-şef al Regiunii a V-a (Amazonia)

Iquitios, 4 octombrie 195

Requena, doăjdoi octobrie omie957.

Curajosule Messajer,

Dăi drumu emisiuni tale care biciuieşte nedreptăţili la „Radio Amason" ce noitoţi o ascultăm şi te-aplaudăm, că marinali dela Basa din Santa Ysabelita şi-aduc ici-şa târvuliţe de la iquitos, cu un bampor uite-atâta pe nume *Efa* şişi fac mendre-le cu ele aci printre noi da' noi navem parte deele cănu nedau voie şi noi, tineretu ăla progresistu din Requena nule cordim şinoi. Păi dreptui asta, Cur ajosule Messajer? Neam şi dus noi toţi din sat înfrunte cu primarele Teofilo Morey săi facem gură Şefului Basei din Santa Ysabelita, da' laşu ăla na recunoscut nimic zicând că cum osă le dau eu voie tipilor din Requena săse dean bărci cu Fisitatoarele dacă Fizitatoare nus peaici nici pomeneală, jurânduse şi pe pruncu-martir, auzi ce păgân! Deparcă nam avea ochi şi urechi, Messajerule, ce zici tu deasta? Dece marinali da şi noi nu? Ce, navem sulică? Zi şi deasta în emiziunile Tale, Cur ajosule Messajer, făi să dârdâie de fiică şi dă cuei de pământ.

Ascultători tăi

ARTIDORO SOMA
NEPOMUCENO QUILCA
CAIFÁS SANSHO

Cu sclisorica asta îţ trimitem cadou un Papagal deal nostru care e un Plisc de Aur ca tine Messajerule.

SVGPFA

Raport nr. 26

SUBIECT GENERAL: Serviciul de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente.

SUBIECT SPECIFIC: Explicarea intenţiilor şi modificarea textului la Imnul Vizitatoarelor.

CARACTERISTICI: Confidenţial.

DATA ŞI LOCUL: Iquitos, 16 octombrie 1957.

Subsemnatul, căpitan AP (Intendenţă) Pantaleón Pantoja, şef al Serviciului de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente, cu respect se adresează contraamiralului FP Pedro G. Carrillo, şef al Forţei Fluviale a Amazonului, îl salută şi raportează:

1. CĂ deplânge din suflet neatenţia impardonabilă prin care textul *Imnului Vizitatoarelor* nu se referă explicit la glorioasa Flotă Naţională

şi la merituosul corp marinăresc din care ea este formată. CĂ, nu în chip de îndreptăţire, ci ca simplu element informativ, doreşte să se ştie că imnul acesta nu a fost executat la comanda expresă a conducerii SVGPFA, ci doar ca o creaţie spontană a personalului şi că a fost adoptat în mod nepremeditat şi oarecum uşuratic, nefiind supus unei prealabile critici a formei şi a conţinutului. CĂ, în orice caz, dacă nu în text, atunci în spirit, la fel ca în mintea şi inima noastră, ale tuturor celor ce ne străduim pentru mai buna funcţionare a SVGPFA, se află întotdeauna prezente bazele Flotei cu corpul lor marinăresc, faţă de care întreg Serviciul nutreşte cele mai profunde sentimente de dragoste şi înalt respect.

2. CĂ s-a trecut la îmbunătăţirea Imnului, aducându-i-se următoarele modificări:

a) Corul, sau refrenul, care se cântă de cinci ori intercalat între strofe, se va cânta acum de trei ori (după prima, a treia şi a cincea strofă) exact aşa cum a fost conceput, adică:

Servim, servim, servim
Armata naţională,
Servim, servim, servim
Cu sârg şi opinteală.

După strofele a doua şi a patra, însă, corul sau refrenul se va cânta în versiune modificată, înlocuindu-se astfel versul secund:

Servim, servim, servim
Flota naţională,
Servim, servim, servim
Cu sârg şi opinteală.

b) Prima strofă a Imnului se modifică acum definitiv, anulându-se al treilea vers care era „Pe grădăţei, pe recruţei” şi înlocuindu-l astfel:

Să-i fericim pe soldăţei
— Hai, zor-nevoie, *chuchupitas*! –
Pe marinari, *dragii de ei,*
Şi nu de mântuială.

Dumnezeu să vă ocrotească.

Semnat:

Căpitan AP (Intendenţă)
PANTALEÓN PANTOJA

Copii către generalul Felipe Collazos, şef al Administraţiei,

Intendeţei şi Serviciilor Diverse ale Armatei, şi generalului Roger Scavino, comandant-şef al Regiunii a V-a (Amazonia).

Raport statistic

Colonelul Máximo Dávila are plăcerea de a transmite SVGPFA următoarea informare sintetică privind vizita efectuată de convoiul nr. 32 al Serviciului sus-menţionat la Garnizoana din Barranca (pe râul Maranón):

Data vizitei convoiului nr. 32: 3 noiembrie 1957.

Mijloc de transport şi personal: Nava *Eva.* Şeful convoiului: Chinezu Porfirio. Vizitatoare: Coca, Ţâţoasa, Lalita, Sandra, Iris, Juana, Loreta, Brazilianca, Roberta şi Edviga.

Timpul petrecut la Garnizoană: şase (6) ore, de la 14 la 20h.

Numărul uzufructuarilor şi desfăşurarea prestaţiilor: Una sută nouăzeci şi doi (192) uzufructuari / beneficiari, împărţiţi şi serviţi în felul următor: un număr de zece (10) bărbaţi, consemnat vizitatoarei Brazilianca (deşi aceasta era cea mai râvnită de oamenii regimentului, a fost urmată dispoziţiunea SVGPFA prin care i se atribuia respectivei vizitatoare numai numărul regulamentar minim de beneficiari); un grup de douăzeci şi doi (22) bărbaţi, consemnaţi vizitatoarei Ţâţoasa (a doua în ordinea popularităţii la regiment) şi opt grupuri a câte douăzeci (20) bărbaţi, consemnaţi restului vizitatoarelor. Această repartizare s-a efectuat după rezolvarea incidentului la care ne vom referi mai jos. Deoarece *Eva* trebuia să ridice ancora înainte de căderea întunericului din cauza curenţilor acvatici nocturni, care în această perioadă se formează în dreptul Barrancăi, s-a procedat la scurtarea timpului maxim de staţionare a beneficiarului în amplasament, de la douăzeci la cincisprezece minute, astfel ca întreaga operaţiune să ia sfârşit înainte de apusul soarelui, ceea ce, din fericire, s-a şi întâmplat.

Apreciere: Prestaţiile au fost pe deplin savurate de uzufructuari, unii dintre aceştia regretând doar reducerea timpului din motivul sus-menţionat; comportamentul convoiului nr. 32 nu a lăsat deloc de dorit, dimpotrivă, a fost foarte corect, aşa cum s-a întâmplat cu toate convoaiele SVGPFA pe care am avut plăcerea să le primim la Garnizoana din Barranca.

Incidente: Asistenţa Medicală a unităţii noastre a descoperit, călătorind în convoiul nr. 32 şi înşelător îmbrăcat femeieşte, un călător clandestin care, predat Pazei şi interogat, s-a dovedit a fi individul Adrián Antúnez, (poreclit) Mii-de-moace, în speţă protectorul sau peştele vizitatoarei denumite Ţâţoasa. Pasagerul clandestin a recunoscut că a fost introdus pe vasul *Eva* de protejata sa şi că a obţinut, folosindu-se de ameninţări, consimţământul şefului de

convoi şi tăcerea celorlalte vizitatoare, pentru a-şi duce la îndeplinire deşucheata-i tentativă. Echipajul vasului a fost înşelat de aparenţa hainelor femeieşti, acesta fiind prezentat drept o nouă vizitatoare pe nume Adriana, iar înşelăciunea a fost descoperită abia când, sosită la Barranca, aşa-zisa Adriana a inventat o boală în faţa primului ei client, soldatul Rogelio Simonsa, ca să nu-i ofere prestaţia prin locul cuvenit, propunându-i în schimb realizarea acesteia la modul sodomit sau contra naturii. Soldatul Simonsa, intrând la bănuieli, a declarat cele întâmplate, şi falsa Adriana a fost examinată cu forţa de infirmierul de serviciu, descoperindu-i-se astfel adevăratul sex. Pasagerul clandestin a dat la început asigurări că ar fi regizat toată această pantomimă ca să controleze mai îndeaproape veniturile vizitatoarei Ţâţoasa (de la care primeşte 75%), întrucât o suspecta de declaraţii false asupra câştigului, pentru a-i reduce lui procentul de beneficiu. Dar mai apoi, pus în faţa vigilenţei anchetatorilor, a mărturisit că, fiind homosexual pasiv de mai mulţi ani, adevărata lui intenţie a fost să-şi practice viciul cu trupa, ca să-şi dovedească sieşi că putea înlocui pe deplin o femeie în funcţiile-i de vizitatoare. Cele de mai sus au fost confirmate de concubina lui (consoartă? convieţuitoare? ţiitoare?), Ţâţoasa. Unitatea noastră neavând nicio competenţă în materie, individul Adrián Antúnez, (poreclit) Mii-de-moace, este returnat centrului logistic, cu cătuşe la mâini şi sub pază pe nava *Eva,* pentru ca superiorii SVGPFA să ia măsurile ce se impun.

Sugestie: Rugăm a se studia posibilitatea de a se trimite convoaiele SVGPFA la centrele beneficiare cu o frecvenţă sporită, dat fiind efectul excelent al prestaţiilor asupra trupei.

Semnat:

Colonel AP MÁXIMO DÁVILA,
şef al Garnizoanei din Barranca
(pe râul Maranón)

Anexă: Lista uzufructuarilor, cu nume şi prenume, număr de înmatriculare şi chitanţă de decont, plus pasagerul clandestin Adrián Antúnez, (p.) Mii-de-moace.

Iquitos, 1 noiembrie 1957

Respectabilă doamnă Pantoja,

De zeci de ori am ajuns până la uşa dvs. gata să bat în ea, dar de fiecare dată m-am întors spăşită acasă la verişoara mea Rosita, plângând şi suspinând, pentru că nu degeaba ne-a ameninţat mereu soţul tău zicându-ne iadul vă paşte dacă veţi cuteza să vă apropiaţi de căminul meu şi-alor mei. Da-s deja disperată şi-n chinurile iadului,

doamnă, fie-vă milă de mine azi, când e ziua morţilor noştri dragi. Chiar acu m-oi duce la biserica din Punchana să mă rog pentru toţi morţii tăi, doamnă Pantoja, fii bună la suflet, eu ştiu că eşti, am văzut câtu-i de drăgălaşă fetiţa dvs. cu feţişoara ei tot atât de sfântă ca a pruncului-martir din Moronacocha. O să vă povestesc că-n ziua când s-a născut fetiţa ta ne-am bucurat toate grozav la Pantiland, l-am sărbătorit pe soţul tău şi l-am îmbătat ca să fie şi mai fericit c-are o bebiţă, precis că-i ca un îngeraş cu sufleţelul alb ca lăpticu, ne ziceam noi una alteia acolo. Aşa-i că-i aşa? Ştiu eu ce ştiu, aşa-mi zice inima din mine. Dvs. mă cunoaşteţi, m-ai văzut acu un an, un an şi ceva, eram „spălătoreasă” pe care aţi poftit-o în casă din greşeală, chiar credeai că spăl rufe. Da, doamnă, aia-s eu. Ajutaţi-mă, fii bună cu biata Maclovia, mor de foame, şi pe nenorocitu ăla al meu de Teófilo mi-l ţin la bulău la Borja, doar cu pâine şi apă, c-aşa mi-a scris într-un răvaş trimis printr-un prieten, săracu de el, păcatul lui e că mă iubeşte, faceţi ceva pentru mine, c-o să-ţi mulţumesc pân-oi închide ochii. Cu ce să mai trăiesc, doamnă, dacă soţul dvs. m-a izgonit din Pantiland? Zicând că m-am purtat urât colo la Borja, că eu l-am îmbiat pe Teófilo să fugă cu mine. Da’ nu eu i-am zis, ci el mie, cică haidem să fugim la Nieva, te iert că eşti curvă, mă văzuse de cum ajunsesem la Borja şi inima i-a ticăit şi i-a zis „uite-o pe femeia vieţii tale”.

Dacă am un acoperiş deasupra capului e numai din bunătatea inimii verişoarei mele Rosita, dar şi ea e săracă şi nu poate să mă întreţină, domniţo, ea stă şi-ţi scrie acum scrisoarea asta în locul meu, că eu nu ştiu. Fie-vă milă şi Dumnezeu ţi-o răsplăti în ceruri şi ţie, şi fetiţei, am văzut-o pe stradă făcând primii paşi şi m-am gândit, uite pruncul divin, vai ce ochişori are. Trebuie să mă întorc la Pantiland, asta-i musai, zi-i bărbatului tău să mă ierte şi să mă angajeze iarăşi. Nu i-am lucrat eu cu avânt? Cu dăruire? Ce necaz i-am adus eu domnului Pantoja de când muncesc pentru el? Niciunul, păi da, numai ăla, unu’ntr-un an nu-i mult. N-am şi eu dreptul să iubesc un bărbat? Ce, lui nu-i curg balele când Brazilianca se gudură pe lângă el? Ai grijă, doamnă, femeia aia e rea a naibii, ştie la chestii de-ţi stă mintea, a trăit prin Manaos şi curvele de-acolo-s teribile, precis l-a deocheat pe bărbată-tu şi-l ţine vrăjit la cheremul ei. Vezi că s-au omorât deja pentru ea doi bărbaţi, un puşti american cică sfânt şi un altul, un student. Păi, nu obţine ea tot ce vrea de la domnul Pan-Pan, nu ţi-l joacă pe degete? Ba da, d-aia vă spun să te fereşti că ţi-l poate sufla oricând, şi-atunci ce-ai să mai suferi, coniţă. Dar las’ c-o să mă rog eu să nu ţi se-ntâmple.

Vorbiţi cu el, rugaţi-l, doamnă Pantoja. Pe Teófilo al meu or să mi-l ţină la carceră încă multe luni şi eu vreau să mă duc să-l văd că mi-i dor de el, plâng şi noaptea-n somn gândindu-mă la el. Mi-e bărbat înaintea Domnului, doamnă, că ne-a căsătorit un preoţel bătrânel, colo

la Nieva. Şi în Arca de-acolo am răstignit şi noi o găină în semn de-amor şi de fidelitate. El nu era frate, dar eu eram, încă de când a venit la Iquitos Fratele Francisco, Domnul să-l binecuvânteze, l-am auzit şi m-am şi convertit. Şi-apoi eu l-am convertit pe Teófilo şi el s-a făcut frate văzând cum ne-au ajutat fraţii din Nieva. Păi da, săracii, numai fiindcă ne-au dat de mâncare şi un hamac au trebuit să se-ascundă în munţi, lăsându-şi casă, animale din ogradă şi tot ce mai aveau. Dreptu-i oare să fie prigonită aşa lumea bună care crede în Dumnezeu şi face binele?

Şi eu cum să merg să-l văd pe Teófilo dacă n-am bani de vapor? Şi unde să merg să lucrez, că Mucea e răzbunător, nu mai vrea să mă primească, că l-am lăsat pentru Pantiland. Să fiu iar „spălătoreasă” nu mai vreau, că munca te omoară şi ai pe cap şi poliţia care-ţi umflă tot ce-ai agonisit. N-am unde să mă duc, doamnă. Pupă-l bine şi dă-te pe lângă el aşa cum ştim s-o facem noi, femeile, fă-l să mă ierte şi-oi veni în genunchi să-ţi pup picioarele. Mă gândesc la nenorocitu ăla al meu de Teófilo singur la Borja, şi-mi vine să m-omor băgându-mi un spin lung de *chambira* în inimă, cum fac indienii din triburi, şi pac, totul s-a sfârşit, dar verişoara mea Rosita nu mă lasă şi-apăi ştiu că nici Dumnezeu din cer şi nici Fratele Francisco, vătaful Lui de pe pământ, nu m-or ierta vreodată, că ei iubesc toate fiinţele la fel, până şi pe-o târfă ca mine tot o iubesc. Fie-vă milă de mine şi să mă angajeze din nou, n-o să-l mai supăr niciodată, mă jur pe fetiţa ta, o să mă rog pentru ea până la răguşeală, zău, coniţă. Eu mă numesc Maclovia, mă ştie el.

Vă mulţumesc din suflet, doamnă Pantoja, Domnul să vă răsplătească, vă pup picioarele şi dumneavoastră, şi fetiţei tale, cu tot devotamentul,

MACLOVIA

Cerere de demisie din Armată a comandantului (CPM) Godofredo Beltrán Calila, şef al Corpului de Preoţi Militari al Regiunii a V-a (Amazonia).

Iquitos, 4 decembrie 1957

Domnului General de Brigadă Roger Scavino, comandant-şef al Regiunii a V-a (Amazonia). Loco.

Domnule General,

Sunt nevoit să solicit prin intermediul dumneavoastră demisia mea imediată din Armata Peruană, în rândurile căreia am onoarea de a servi de optsprezece ani, din chiar clipa când am fost hirotonisit preot, ajungând, vreau să cred că prin meritele mele, la gradul de

comandant. De asemenea, mă supun extrem de tristului imperativ moral de a înapoia Armatei, tot prin dumneavoastră, şeful meu ierarhic, cele trei decoraţii şi cele patru diplome de merit prin care, de-a lungul anilor mei de serviciu în sacrificatul şi veşnic neglijatul Corp de Preoţi Militari (CPM), Forţele Armate au ţinut să-mi răsplătească eforturile şi să-mi îndreptăţească şi mai mult recunoştinţa.

Simt obligaţia să subliniez cu toată tăria că motivul abandonării de către mine a Instituţiei în cauză şi a medaliilor şi diplomelor este ruşinoasa existenţă, ca organism semiclandestin al Armatei noastre, a aşa-zisului Serviciu de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente, nume eufemistic care desemnează, în realitate, un activ şi tot mai mare trafic de femei uşoare între Iquitos şi campamentele militare şi bazele navale din Amazonia. Nu pot permite, nici ca preot, nici ca soldat, ca armata glorioasă a lui Bolognesi şi a lui Alfonso Ugarte, care a constelat istoria Peruului cu acţiuni nobile şi eroi faimoşi, să se scoboare până într-atât încât să ia în braţe şi să legene la sân amorul mercenar, subvenţionându-l din bugetul ei şi punându-i la dispoziţie logistica proprie şi corpu-i de Intendenţi. Vreau doar să amintesc paradoxul, prin contrast, ce există între faptul că eu nu am reuşit, în toţi cei optsprezece ani de rugăminţi insistente şi de încercări de toate felurile, să conving Armata să creeze o singură secţie mobilă de preoţi care să le ducă soldaţilor din garnizoanele îndepărtate, unde nu sunt capelani în funcţie (şi acestea constituie majoritatea), sfintele taine ale spovedaniei şi împărtăşaniei, şi faptul că menţionatul Serviciu de Vizitatoare dispune acum, la doar un an şi jumătate de la înfiinţarea sa, de un hidroavion, o navă, o camionetă şi o ultramodernă instalaţie de radiocomunicaţii, ca să răspândească pe toată vasta întindere a selvei păcatul, luxura şi, negreşit, sifilisul.

Aş dori să mai arăt, în sfârşit, că acest straniu Serviciu apare şi prosperă exact acum când, în toată Amazonia, credinţa catolică, religia oficială a Peruului şi a Forţelor sale Armate, este ameninţată de o ciumă superstiţioasă care, sub numele de Frăţia Arcei, face ravagii prin sate şi cătune, câştigă zi de zi noi adepţi printre oamenii cei mai ignoranţi şi mai naivi, cultul ei grotesc închinat pruncului sacrificat bestial la Moronacocha extinzându-se pretutindeni ca un pojar, incluzând, după cum s-a dovedit, până şi cazarmele selvei. Nu trebuie să vă amintesc tocmai dumneavoastră, domnule general, că acum nici două luni, la Postul din San Bartolomé, pe râul Ucayali, un grup de recruţi fanatici, organizaţi clandestin într-o Arcă, au încercat să răstignească de viu un indian *piro* ca să abată o mare furtună; ofiţerii acelei unităţi au împiedicat sinistra faptă făcând uz de armele de foc. Şi taman acum, când Corpul de Preoţi Militari luptă mai cu osârdie

împotriva acestui flagel blasfematoriu şi ucigaş, cuibărit în rândurile regimentelor amazoniene, conducerea superioară crede că sunt oportune autorizarea şi funcţionarea din plin a unui Serviciu care adoarme moralul şi viciază moravurile trupei. Faptul însuşi că Armata noastră încurajează prostituţia şi îşi asumă din proprie iniţiativă degradanta meserie de codoaşă este un simptom de disoluţie mult prea grav ca să rămân nepăsător. Dacă descompunerea etică se înstăpâneşte pe coloana vertebrală a ţării noastre, care este Armata Naţională, atunci, în orice clipă, cangrena se poate extinde la întregul organism sacrosanct al Patriei. În ce mă priveşte, ca modest preot-soldat al ţării mele dragi, nu vreau să devin complicele, nici prin acţiune, nici prin omisiune, al unui proces atât de înspăimântător.

Vă salută milităreşte,

Comandantul (CPM)
GODOFREDO BELTRÁN CALILA,
şef al Corpului de Preoţi Militari al Regiunii a V-a
(Amazonia).

NOTĂ:

Prezenta cerere să fie înaintată Ministerului de Război şi Statului-Major al Armatei, cu următoarele recomandări:

1. A se da curs cererii de demisie a comandantului (CPM) Beltrán Calila, dat fiind caracterul irevocabil al hotărârii sale;

2. A fi mustrat cu îngăduinţă petentul, întrucât şi-a fondat cererea pe nişte termeni cam prea tari, şi

3. *A i se mulţumi pentru serviciile sale.*

Semnat:

General ROGER SCAVINO,
comandant-şef al Regiunii a V-a (Amazonia).

7

Emisiunea Vocea Mesagerului din 9 februarie 1958,
la Radio Amazon

Şi întrucât sunt orele optsprezece fix pe cadranul ceasului Movado care împodobeşte peretele studioului nostru, Radio Amazon are plăcerea de a le prezenta stimaţilor săi ascultători programul care se bucură de cea mai largă audienţă:

Câteva măsuri din valsul La Contamanina;
mai tare, mai încet, apoi rămân ca fundal sonor.

VOCEA MESAGERULUI!

Câteva măsuri din valsul La Contamanina;
mai tare, mai încet, apoi rămân ca fundal sonor.

O jumătate de oră de comentarii, critici, glume, informaţii, toate în slujba adevărului şi dreptăţii. Vocea care adună şi redistribuie pe calea undelor palpitul popular al Amazoniei Peruane. Un program viu, simplu şi uman, conceput şi radiodifuzat de cunoscutul ziarist Germán Láudano Rosales, *El Sinchi,* Mesagerul.

Câteva măsuri din valsul La Contamanina;
mai tare, mai încet, apoi dispar complet.

Bună seara, dragi şi stimaţi ascultători. Iacătă-mă din nou călătorind spre voi pe undele postului Radio Amazon, cea mai importantă dintre radiodifuziunile estului peruan, ca să ofer bărbatului din urbea cosmopolită şi femeii din îndepărtatul trib care abia de-şi schiţează primii paşi pe drumul civilizaţiei, negustorului prosper şi umilului plugar din singuratica *tahuampa,* adică tuturor celor ce luptă şi muncesc pentru progresul semeţei şi nesupusei noastre Amazonii, treizeci de minute de prietenie, de divertisment, de revelaţii confidenţiale şi de subtile dezbateri, reportaje care produc senzaţie şi ştiri care fac istoria, din Iquitos, far al peruanităţii încastrat în uriaşa pată verde desenată pe hartă de selva noastră. Dar, înainte de a continua, dragi ascultători, câteva sfaturi comerciale:

Anunţuri imprimate pe disc şi pe bandă: 60 secunde.

Iar acum să începem, ca în fiecare zi, cu secţiunea noastră: UN PIC DE CULTURĂ. Niciodată nu vom obosi să repetăm, dragi ascultători: trebuie să ne ridicăm nivelul intelectual şi spiritual, să ne aprofundăm cunoştinţele, mai cu seamă cele privitoare la mediul care ne

înconjoară, la locul de baştină, la oraşul ce ne adăposteşte. Să le cunoaştem secretele, tradiţia şi legendele care le înfrumuseţează străzile, să aflăm viaţa şi realizările celor ce şi-au legat numele de-al lor, istoria caselor în care stăm, multe dintre ele fiind poate leagănul unor mari personalităţi, sau scenariul unor episoade esenţiale, cu care se făleşte acum regiunea noastră. Să aflăm acestea toate, pentru că astfel, adâncindu-ne puţin în sătucul nostru, în oraşul nostru, vom învăţa să ne îndrăgim şi mai mult Patria, compatrioţii. Astăzi vă voi depăna povestea uneia din cele mai faimoase clădiri din Iquitos. Mă refer desigur, aşa cum mulţi aţi şi ghicit, la celebra Casă de Fier, cum i se spune îndeobşte, care se înalţă, atât de originală, de deosebită, de mândră, în Piaţa Centrală, şi unde în prezent funcţionează seniorialul şi distinsul Club Social Iquitos. Mesagerul vă întreabă: câţi loretani de-ai noştri ştiu cine a construit această Casă de Fier care îi uimeşte şi îi încântă pe străinii ce calcă pentru întâia oară pământul generos al urbei Iquitos? Câţi ştiau că acea frumoasă casă de metal a fost proiectată de unul din cei mai faimoşi arhitecţi şi constructori din Europa şi din lume? Câţi ştiau, înainte de seara aceasta, că edificiul a ţâşnit din creierul creator al genialului francez care la începutul secolului a înălţat în oraşul-lumină, Paris, turnul celebru pe plan mondial care îi poartă numele? Turnul Eiffel! Da, scumpii mei ascultători, aţi auzit bine: Casa de Fier din Piaţa Centrală este opera îndrăzneţului şi mai mult decât renumitului inventator francez Eiffel, adică un monument istoric de primă mărime în ţara noastră şi în oricare parte a lumii. Asta vrea să însemne oare că faimosul Eiffel a locuit cândva în încinsul Iquitos? Nu, el n-a trecut niciodată pe aici. Atunci, cum se explică magnifica-i operă care străluceşte în mijlocul admirabilului nostru oraş? Ei bine, tocmai asta vă va revela Mesagerul, în această seară, în cadrul secţiunii UN PIC DE CULTURĂ a programului său…

Scurte arpegii.

Erau anii îmbogăţirii cu cauciuc, iar marii pionieri loretani, care străbăteau de la nord la sud şi de la est la vest luxurianta vegetaţie amazonică în căutarea latexului atât de râvnit, se întreceau cu sportivitate, în beneficiul oraşului nostru, să-şi construiască locuinţele cu materialele cele mai artistice şi mai scumpe ale acelei epoci. Aşa au văzut lumina zilei toate aceste rezidenţe de marmoră, cu pavimentul şi faţadele din cahle de faianţă, cu balcoane sculptate sau forjate, care înfrumuseţează străzile din Iquitos şi ne reamintesc de anii auriţi-poleiţi ai Amazoniei, demonstrându-ne câtă dreptate avea vechiul poet Jorge Manrique, al Patriei-Mume Spania, când zicea „mai bun a fost trecutul în orice clipă-a lui”. Ei bine, unul din acei pioneri, mari seniori ai cauciucului şi aventurii, a fost milionarul şi marele loretan

Anselmo del Águila, care, ca mai toţi egalii lui, obişnuia să călătorească prin Europa ca să-şi hrănească spiritul neliniştit şi râvnitor de cultură.

Şi iacătă-l pe fârtatul nostru, don Anselmo del Águila, într-o cruntă iarnă europeană – ce-o mai fi dârdâit bietul loretan, nu? –, sosind într-un oraş german şi trăgând la un han care i-a atras nespus de mult atenţia şi l-a încântat prin marele-i confort, prin cutezanţa liniilor sale şi prin frumuseţea-i atât de originală, căci era construit cu totul şi cu totul din fier. Bun, şi ce credeţi c-a făcut atunci fârtatul nostru del Águila? Ascuţit la minte cum îl ştim, iute la treabă şi la luatul hotărârilor şi plin de devotamentul acesta faţă de regiunea-i de baştină, care ne caracterizează pe noi toţi loretanii, şi-a zis: această mare operă arhitectonică ar trebui să fie în oraşul meu, Iquitos o merită cu prisosinţă, să se mândrească cu ea şi să-şi sporească prestanţa. Zis şi făcut, fără a mai sta pe gânduri, loretanul nostru mână-spartă a şi cumpărat micul han german construit de marele Eiffel, plătind tot ce i s-a cerut până la ultima centimă. A pus să fie demontat piesă cu piesă, să fie îmbarcat şi adus până la Iquitos, cu şuruburi şi şaibe cu tot. Prima casă prefabricată de care are ştire istoria, dragi ascultători!

Aici, construcţia a fost montată din nou, cu tot dichisul şi cu multă grijă, sub conducerea iubitoare a lui del Águila în persoană. Acum ştiţi cum de-a ajuns la Iquitos ciudata şi inegalabila operă artistică.

Să mai adăugăm, ca pe un amănunt miezos, că, plin cum era de bune-intenţii şi de dorinţa de a îmbogăţi zestrea urbanistică a regiunii lui natale, don Anselmo del Águila a comis şi o imprudenţă, nedându-şi seama la timp că materialul casei cumpărate se potrivea cât se poate de bine cu frigul polar al cultei Europe, dar câtuşi de puţin cu fierbintele Iquitos, unde o clădire din metal, la temperaturile pe care le ştiţi, putea deveni o problemă serioasă. Şi chiar aşa s-a întâmplat, fatalmente. Casa cea mai scumpă din Iquitos era de nelocuit, fiindcă soarele o transforma într-un ceaun înroşit şi nu-i puteai atinge pereţii fără să faci băşici la mâini. Aşa că del Águila n-a avut încotro, şi-a vândut casa unui prieten, angrosistul în cauciuc Ambrosio Morales, care s-a crezut în stare să reziste în infernala atmosferă a Casei de Fier, dar s-a lăsat curând păgubaş. Astfel şi-a schimbat celebra clădire proprietarii an după an, până când s-a găsit soluţia ideală: a devenit Clubul Social Iquitos, instituţie nelocuită pe timpul zilei, când Casa de Fier aruncă pălălăi, dar împodobită de prezenţa celor mai cochete cuconiţe de-ale noastre şi a celor mai distinşi domnişori, seara şi noaptea, la orele înaintate când răcoarea o face primitoare. Chiar şi-aşa însă, Mesagerul crede că, avându-se în vedere cine a fost ilustru-i progenitor, Casa de Fier ar trebui să fie expropriată de Municipalitate şi transformată într-un muzeu, sau ceva de felul acesta, închinat anilor

de apogeu ai urbei Iquitos şi goanei după cauciuc, când acest aur negru atât de râvnit a făcut din Loreto capitala economică a ţării. Şi cu asta, stimaţi ascultători, punem punct primei noastre secţiuni: UN PIC DE CULTURĂ!

Scurte arpegii. Anunţuri imprimate pe disc şi pe bandă: 60 secunde. Scurte arpegii.

Şi acum rubrica noastră, COMENTARIUL ZILEI. Dar înainte de toate, dragi ascultători, întrucât tema atinsă de mine în seara asta (oricât mi-ar fi de greu şi numai cedând datoriilor mele de ziarist integru, de loretan, de catolic şi de tată de familie) este deosebit de gravă şi vă poate jigni bunele sentimente şi chiar auzul, vă rog stăruitor să-i îndepărtaţi din preajma aparatelor de radio pe copiii de vârstă fragedă şi mai ales pe fiicele dumneavoastră, fiindcă, punând la bătaie toată francheţea care mă caracterizează şi care a făcut din VOCEA MESAGERULUI citadela adevărului păzită de toţi pumnii amazonici, nu voi avea de ales şi mă voi referi la fapte goale şi crude, numindu-le pe faţă şi fără false pudori, aşa cum am făcut-o întotdeauna. Aşa voi proceda şi de astă dată, ştiind că mă pot bizui, cu toată energia şi seninătatea de cuget, pe sprijinul neabătut al poporului meu, făcându-mă doar ecoul tăcutei, dar justei păreri a majorităţii.

Scurte arpegii.

În mai multe ocazii şi cu delicateţe, ca să nu rănim pe nimeni, fiindcă nu asta ne dorim, ne-am referit în programul nostru la un fapt care este motiv de scandal şi de indignare pentru toate persoanele decente şi corecte ce trăiesc şi gândesc cu simţ moral şi constituie, desigur, majoritatea în acest oraş. Şi n-am vrut să atacăm direct şi frontal faptul cel ruşinos, căci ne încredeam cu naivitate – trebuie s-o recunoaştem făţiş – în capacitatea responsabilului întregii daraveri de a-şi da seama, chiar şi în ceasul al doisprezecelea, de proporţiile dezastrului, înţelegând o dată pentru totdeauna gravitatea nenorocirii morale şi materiale pe care a abătut-o asupra oraşului Iquitos din spirit mercantil şi poftă neîngrădită de câştig, care nu respectă bariere, nu are scrupule în a-şi atinge ţelurile de nemărturisit, anume acelea de a se căpătui, de a-şi umple buzunarele şi cuierele indiferent cum, chiar şi cu armele interzise ale concupiscenţei şi corupţiei proprii şi străine. Cu câtva timp în urmă, înfruntând neînţelegerea persoanelor necultivate, expunându-ne chiar integritatea noastră fizică, ne-am lansat într-o campanie civilizatoare de la acest post de radio, pe calea undelor, pentru a face să înceteze la Loreto obiceiul de a-i bate pe copii după Sâmbăta Paştilor, în scopuri de purificare. Şi cred că am

contribuit întru câtva, aducându-ne obolul nostru, la eradicarea din Amazonia a acestui prost obicei care îi făcea să plângă din răsputeri pe fiii noştri, dintre care unii rămâneau marcaţi psihologic pe viaţă. În alte momente, am combătut cu înverşunare flagelul superstiţios care, sub masca aşa-numitei Frăţii a Arcei, ne infectează Amazonia şi ne umple selva cu nevinovate dihănii răstignite, cauza fiind grobianismul şi crasa ignoranţă ale unui sector întreg al neamului nostru, de care abuzează falşi Mesia şi pseudo-Hristoşi, căptuşindu-şi buzunarele şi satisfăcându-şi bolnăvicioasele instincte de popularitate, de dominaţie şi manipulare a mulţimilor şi de sadism anticreştinesc. Şi ne-am expus la toate acestea fără a clipi măcar în faţa ameninţării de a fi răstigniţi noi înşine în plină Piaţa Mare a oraşului nostru drag, Iquitos, după cum ne-o profetizau laşele misive anonime pe care le primeam zilnic, pline de grosolanele greşeli ortografice ale vitejilor care aruncă piatra şi îşi ascund mâna, cutează să insulte, dar nu se arată la faţă. Nu mai departe de alaltăieri, când tocmai plecam de acasă ca să-mi câştig decent pâinea cu sudoarea frunţii, am dat cu ochii de o biată pisicuţă răstignită pe uşa din faţă, în chip de avertisment barbar şi sângeros. Dar se înşală toţi aceşti Irozi ai zilelor noastre dacă îşi închipuie că-i pot închide gura Mesagerului cu sperieturi penibile şi cu intimidări. Pe această lungime de undă vom combate în continuare fanatismul dement şi crimele religioase ale acestei secte şi vom da glas dorinţei noastre celei mai vii ca autorităţile să-l captureze pe numitul Frate Francisco, acest Antihrist al Amazoniei, pe care ni-l dorim putrezind în închisoare ca autor intelectual, conştient şi asiduu, al infanticidului din Moronacocha, al diferitelor încercări neizbutite de asasinat prin crucificare ce s-au înregistrat în ultimele luni în mai multe aşezări din selvă, fanatizate de Arcă, şi al abominabilei răstigniri de săptămâna trecută, din sătucul misionarilor Santa María de Nieva, a bătrânului Arévalo Benzas, victimă a criminalilor „fraţi”.

Scurte arpegii

Iar azi, cu aceeaşi francheţe care îl caracterizează, şi în pofida pericolelor la care se expune, Mesagerul întreabă: cât vom mai tolera în scumpul nostru oraş, distinşi ascultători, ruşinosul spectacol ce îl constituie existenţa aşa-zisului Serviciu de Vizitatoare, mai cunoscut sub porecla-i plebee de Pantiland, dată în semn de ridicol omagiu adus progenitorului său? Mesagerul întreabă: până când, cinstiţi părinţi, taţi şi mame din civilizatul Loreto, ne vom chinui să le interzicem fiilor noştri să dea fuga, inocenţi, lipsiţi de experienţă şi neştiutori de primejdie cum sunt, ca să caşte gura, precum la o petrecere câmpenească sau la circ, la traficul cu hetaire, cu muieri neruşinate, cu PROSTITUATE, ca să nu ne mai ascundem după eufemisme, care vin şi pleacă impudic din sălaşul ăsta infernal înălţat la porţile urbei

noastre de acel individ nelegiuit şi lipsit de principii care răspunde la numele de Pantaleón Pantoja? Mesagerul întreabă: ce interese puternice şi tulburi îl protejează pe acest tip care, timp de doi ani întregi, a putut pune pe picioare şi conduce, în condiţii de absolută impunitate, un comerţ cu carne vie pe cât de ilicit pe-atât de prosper, pe cât de denigrant pe-atât de fălos şi de bănos, sub ochii şi în auzul cetăţenilor respectabili? Nu ne înspăimântă ameninţările, nimeni nu ne poate cumpăra, nu suntem de vânzare, nimic şi nimeni nu poate sta în calea cruciadei noastre în favoarea progresului, moralităţii, culturii şi patriotismului peruan ale Amazoniei. A sosit momentul înfruntării deschise a monstrului şi, după pilda Sfântului Luptător cu balaurul, al decapitării lui dintr-o singură lovitură. Nu vrem să avem un astfel de buboi purulent la Iquitos, tuturor ne este o ruşine de moarte şi trăim plini de frământare şi încolţiţi de imagini de coşmar din cauza existenţei acestui complex industrial de ţiitoare prezidat, în chip de sultan babilonic modern, de „celebrul” domn Pantoja, care nu şovăie, din pofte nemăsurate de bogăţie clădită pe exploatare, să calce în picioare tot ce poate fi mai sfânt pe lume, adică familia, religia şi cazărmile bravilor apărători ai integrităţii noastre teritoriale şi ai suveranităţii Patriei.

Scurte arpegii. Anunţuri comerciale imprimate pe disc şi bandă: 30 secunde. Scurte arpegii.

Treaba nu-i de ieri, de alaltăieri, ci durează de cel puţin un an şi jumătate, de optsprezece luni în cursul cărora am putut observa, stupefiaţi şi nevenindu-ne să ne credem ochilor, cum creştea şi tot sporea senzualul Pantiland.

Noi nu vorbim aici aşa, de pomană, ca să ne auzim vorbind; noi am cercetat totul cu atenţie, ne-am străduit să verificăm până la epuizare datele obţinute, încât acum Mesagerul vă poate revela, în exclusivitate pentru voi, dragi radioascultători, impresionantul adevăr. Un adevăr de talia celor care zgâlţâie zidurile şi provoacă sincope. Un ditamai adevărul. Mesagerul întreabă: câte femei – dacă le putem atribui acest demn nume celor care îşi vând atât de nedemn trupul – credeţi domniile-voastre că lucrează în prezent în giganticul harem al domnului Pantaleón Pantoja? Patruzeci, stimabililor. Nici mai mult, nici mai puţin: avem până şi numele lor. Patruzeci de ibovnice ale tuturor reprezintă populaţia feminină a acestui lupanar motorizat care, punând în slujba plăcerilor de nemărturisit tehnicile erei electronice, îşi distribuie prin Amazonia mărfurile umane cu vapoarele şi cu hidroavioanele.

Nici o altă industrie din progresista noastră urbe, care s-a remarcat întotdeauna prin dinamismul întreprinzătorilor ei, nu dispune de mijloacele tehnice ale Pantilandului. Şi, de nu mă credeţi, vin cu

probe şi cu date irefutabile: este adevărat ori ba că aşa-numitul Serviciu de Vizitatoare dispune de o linie telefonică proprie, de o camionetă marca Dodge cu număr de înmatriculare Loreto 78–256, de un aparat radio emisie / recepţie cu antenă proprie, care ar face să pălească de invidie orice post de transmisiuni radio din Iquitos, de un hidroavion Catalina Nr. 37, care, evident, poartă numele unei curtezane biblice, *Dalila,* de o navă de 200 de tone, botezată la fel de cinic *Eva*, şi de dotările cele mai exigente şi mai de invidiat în sediul său de pe malul râului Itaya, cum ar fi, de exemplu, aerul condiţionat, pe care câte birouri onorabile din Iquitos şi-l pot permite? Cine este acest norocos domn Pantoja, acest Faruk creol, care doar într-un an şi jumătate a reuşit să pună pe picioare un imperiu atât de formidabil? Nimeni nu ignoră că lungile tentacule ale acestei puternice organizaţii, al cărei centru de operaţiuni este Pantilandul, se desfăşoară în toate direcţiile Amazoniei noastre, ducându-şi escadroanele de damizele uşoare: UNDE, stimaţi ascultători? UNDE, respectaţi capi de familie? LA CAZĂRMILE PATRIEI. Da, doamnelor şi domnilor, aceasta e afacerea grasă a faraonicului domn Pantoja: transformarea garnizoanelor şi campamentelor selvei, a bazelor şi posturilor de frontieră în mici sodome şi gomore, graţie bordelurilor aeriene şi fluviale. Aşa cum auziţi, aşa cum vă spun. Nu există vreo iotă de exagerare în spusele mele şi, de nu-i exact aşa, atunci să-l rugăm pe domnul Pantoja să vină aici şi să mă dezmintă. Eu, cât se poate de democratic, îi cedez cât timp de antenă doreşte în programul meu de mâine, sau de poimâine, sau de când vrea dumnealui, să-l contrazică pe Mesager dacă Mesagerul vă minte. Dar n-o să vină, vă zic eu sigur că nu vine, fiindcă ştie mai bine ca oricine că spun adevărul gol-goluţ, un adevăr strivitor.

Şi totuşi încă n-aţi auzit mare lucru, mult stimaţi ascultători. Mai sunt multe de spus, încă şi mai grave, dacă se mai poate aşa ceva. Acest individ scăpat de sub control, lipsit de scrupule, împăratul Viciului, nemulţumit doar cu aducerea comerţului sexual în cazărmile Patriei, în templele peruanităţii, cu ce mijloace de transport credeţi domniile voastre că îşi mobilizează „coardele” şi „paraşutele”?

Ce fel de hidroavion o fi aparatul acela botezat cu cinism *Dalila,* vopsit în verde şi roşu, pe care de-atâtea ori l-am văzut noi toţi, cu inimile fremătând de indignare, cum brăzdează cerul diafan de peste Iquitos? Îl desfid pe domnul Pantoja să vină aici, în faţa microfonului, şi să ne declare dacă nu cumva hidroavionul *Dalila* nu este altul decât celebrul Catalina Nr. 37 cu care, la 3 martie 1929, zi între toate glorioasă a Forţei Aeriene Peruane, locotenentul Luis Pedraza Romero, a cărui scumpă amintire e departe de a păli în oraşul nostru, a zburat pentru prima dată fără escală între Iquitos şi Yurimaguas, umplându-i de fericire şi de entuziasm progresist pe toţi loretanii mândri de

izbânda epoleţilor peruani. Da, doamnelor şi domnilor, adevărul este amar, dar e preferabil minciunii. Domnul Pantoja calcă în picioare şi denigrează ruşinos un monument istoric şi patriotic, sacrosanct în ochii tuturor peruanilor de omenie, folosindu-l ca mijloc de locomoţie al cavaleriei lui uşoare de fufe. Mesagerul întreabă: sunt oare la curent cu acest sacrilegiu naţional autorităţile militare ale Amazoniei şi ale ţării? Aflat-au de acest peruanicid respectabilii şefi ai Forţei Aeriene Peruane şi, mai cu seamă, cadrele de conducere ale Grupului Aerian Nr. 42 (Amazonia), ce sunt chemaţi să fie straşnicii păzitori ai aeronavei cu care locotenentul Pedraza a realizat memorabila-i acţiune? Nu putem crede una ca asta. Îi cunoaştem pe şefii noştri militari şi aeronautici, ştim cât sunt de demni şi la ce sarcini pline de abnegaţie s-au înhămat. Credem şi vrem să credem că domnul Pantoja le-a înşelat buna-credinţă şi s-a folosit poate de vreo scăpare a atenţiei lor vigilente, că i-a făcut victimele cine ştie cărei drăceşti manevre, ca să izbândească înfăptuirea unei asemenea orori cum e preschimbarea, ca prin vrajă curvăsărească, a unui monument istoric într-un bordel ambulant. Pentru că, dacă nu-i aşa, dacă autorităţile noastre n-au fost înşelate sau luate prin surprindere de Marele Peşte al Amazoniei, dacă între ele şi el există cea mai mică urmă de înţelegere, atunci, dragi ascultători, totul nu mai face nici doi bani găuriţi, totul e lipsă de onoare şi de autorespect. Dar nu se poate, aşa ceva e cu neputinţă. Acest focar de abjecţie morală trebuie să-şi închidă porţile, iar Califul Pantilandului să fie expulzat din Iquitos şi din întreaga Amazonie cu toată caravana-i de odalisce scoase la mezat, pentru că noi, loretanii, oameni simpli şi muncitori, sănătoşi şi corecţi, nu-i dorim printre noi şi nu le vom duce dorul.

Scurte arpegii. Anunţuri comerciale imprimate pe disc şi bandă: 60 secunde. Scurte arpegii.

Şi acum, stimaţi ascultători, să trecem la o nouă secţiune a programului nostru: MESAGERUL PE STRADĂ: INTERVIURI ŞI REPORTAJE! Totul pe viu, totul mustind de viaţă. Nu ne vom îndepărta de tema în chestiune, aşa că Ţarul Pantilandului să nu adoarmă pe laurii lui preacurvari. Voi îl cunoaşteţi pe Mesager, respectabili auditori, şi ştiţi că, atunci când începe el o campanie în favoarea justiţiei, adevărului, culturii sau moralei din Iquitos, nu se lasă până nu-şi atinge ţelul, acesta fiind aducerea unei contribuţii, oricât de mici şi de neînsemnate aparent, la progresul Amazoniei. De aceea, în seara asta, ca pe un adaos grafic şi direct, ca pe o mărturie vie, dramatică şi profund umană a răului pe care l-am denunţat în rubrica noastră precedentă, COMENTARIUL ZILEI, Mesagerul vă va oferi două înregistrări obţinute în exclusivitate, cu preţul unor mari eforturi şi neplăceri de toate tipurile, care denunţă ele însele

tenebrosul Pantiland şi adevărata statură morală a personajului care l-a creat, care îşi sporeşte averile exploatându-l şi care, condus orbeşte numai de poftele-i economice, nu şovăie în a-şi sacrifica tot ce poate fi mai preţios pentru un bărbat, adică propriul nume, familia, demna-i soţie şi fiica minoră. Sunt două mărturii teribile prin adevărul lor brutal, pe care Mesagerul vi le transmite chiar acum, dragi ascultători, în intenţia de a vă dezvălui, cu toate intimele-i mecanisme machiavelice, traficul cotidian cu amoruri carnale din imoralul Pantiland.

Scurte arpegii.

Aici, în faţa noastră, stând pe un scaun, cu o expresie temătoare din cauza lipsei ei de familiaritate cu microfonul, se află o femeie tânără încă şi arătând bine. Se numeşte MACLOVIA. Numele-i de familie nu prezintă importanţă şi, de fapt, ea doreşte să nu-i fie dezvăluit, fiindcă, şi este de înţeles, n-ar vrea ca rudele s-o recunoască şi să sufere aflându-i adevărata viaţă, care este, sau, pardon, a fost, până de curând, una de perdiţie: PROSTITUŢIA. Nimeni să nu arunce primul cu piatra, nimeni să nu-şi smulgă părul. Ascultătorii noştri ştiu foarte bine că o femeie, oricât de jos a căzut, se poate oricând redresa, dacă i se oferă ajutorul moral, dacă i se întinde o mână plină de compasiune. Prima condiţie pentru a reveni la o viaţă decentă este să-ţi doreşti aceasta. Or, Maclovia, după cum înşivă vă veţi convinge peste câteva clipe, şi-o doreşte sincer. A fost „spălătoreasă”, între ghilimele desigur, s-a ocupat, împinsă negreşit de foame, de nevoi, de fatalităţile vieţii, cu acest tragic negoţ: şi-a oferit trupul pe străzile din Iquitos. Însă apoi, şi ajungem la partea cea mai interesantă, a lucrat în viciosul Pantiland. Ea ne va putea revela, în cunoştinţă de cauză, ce se ascunde sub denumirea asta de circ. Nenorocirile vieţii au împins-o pe Maclovia noastră în acest locaş al perdiţiei, unde un anume *señor* a exploatat-o şi a realizat suculente câştiguri din terfelirea demnităţii ei de femeie. Dar este preferabil ca ea însăşi să ne spună totul, cu simplitatea-i de femeie umilă, căreia nu i-a fost dat nici să înveţe carte, nici să se şlefuiască puţintel, primind în schimb „avantajele”, între ghilimele desigur, unei imense experienţe la care a sortit-o cruzimea vieţii. Apropie-te niţel, Maclovia, şi vorbeşte fără teamă, fără false pudori, căci adevărul nu jigneşte, nu ucide. Microfonul îţi aparţine, Maclovia.

Scurte arpegii.

Mulţumesc, Mesagerule. Uite, chestia aia cu numele de familie nu-i pentru rudele mele, că-n afară de verişoara mea Rosita nu prea am rubedenii, apropiate vreau să spun. Că maică-mea a murit înainte ca

eu să m-ocup de ce-ai zis tu, taică-meu s-a înecat într-o călătorie la Madre de Dios, iar singuru meu frate a fugit în munţi ca să scape de serviciul militar, şi eu încă îl aştept să se-ntoarcă. Vezi tu, Mesagerule, numele ăsta de Maclovia e numai pentru tăvăleală, pe mine nu mă cheamă aşa, nu ştiu cum să-ţi explic mai bine, dar numele adevărat e pentru celelalte momente, pentru prietene de pildă. Iar tu m-ai adus aici ca să vorbesc numai de chestia aia dintâi, nu? Vezi, e de parcă aş fi două femei, nu una, fiecare făcând altceva, sub alt nume. Aşa m-am obişnuit, ce să-i faci. Îmi dau seama că nu mă explic prea bine, dar asta e. Ce, ce spui? A, da, am început să bat câmpii, aşa-i. Bun, atunci gata, vorbim doar de chestia aia, Mesagerule, şi-ţi spun cum vine cazul. Da, e-adevărat, înainte de-a intra la Pantiland am lucrat ca „spălătoreasă”, aşa cum ai zis, şi-apoi la bordelul lui Mucea. Sunt unii care cred că „spălătoresele” câştigă cu nemiluita şi-o duc fain. Aiurea, asta-i o minciună cât toate zilele, Mesagerule. E o treabă nasoală care te termină, baţi drumurile toată ziulica şi ţi se umflă picioarele uite-atâta, de-obicei de pomană, că te-ntorci acasă mânioasă foc, fără să fi găsit un singur client mai acătării. Şi-n plus te rupe şi peştele tău în bătăi că nu i-ai adus bănuţi nici de ţigări. Şi-atunci o să mă-ntrebi: la ce-ţi trebuie un peşte. Păi, dacă n-ai nici unul, nu te mai respectă nimeni, poţi fi călcată-n picioare, jefuită, te simţi la cheremul oricui, şi-n plus, Mesagerule, cui să-i placă să trăiască aşa, singură, fără un tip acolo? Da, iar bat câmpii, stai că mă-ntorc îndată la subiect. Am spus-o numai ca să-nţelegi de ce, când s-a aflat că-n Pantiland se dau salarii fixe, duminici libere şi chiar călătorii plătite, desigur, „spălătoresele” au înnebunit de tot. Era superofertă, ceva nemaipomenit, lozul câştigător, Mesagerule, îţi poţi da seama? Stai s-o iau pe rând: un loc de muncă sigur, fără nevoia de-a căuta clienţi, că erau mai mult decât berechet, şi mai erai şi tratată omeneşte. Ni s-a părut că visăm, te-ai prins? Păi, sigur c-am dat năvală cu toatele spre râul Itaya. Numai că, deşi ne-am repezit ca bezmeticele, posturile erau numărate, contracte erau puţine, iar noi eram o hoardă de coarde, *ay,* pardon! Şi-n plus, cu o şefă ca Chuchupe nu intrai uşor. Domnul Pantoja asculta de ea, iar ea bine-nţeles că le prefera pe alea de lucraseră la bordelul ei din Nanay. De pildă, pe cele care veneau de la concurenţă, din casele lui Mucea, le tolera doar, le făcea o mie de mizerii şi le lua nişte comisioane babane. Pe noi, „spălătoresele”, ne trata şi mai rău încă, ne descuraja zicându-ne că domnului Pantoja nu-i plăceau deloc alea de veneau de pe stradă ca nişte căţele, că le prefera pe cele ce lucraseră la firme cunoscute. Adică la Casa Chuchupe, sigur. Fir-ar ea să fie a naibii, că m-a ţinut pe tuşă vreo patru luni pe puţin până să mă primească. De cum umbla vorba că-s posturi libere la Itaya, eu mă şi înfiinţam, dar mă loveam tot timpul de straja aia a naibii, Chuchupe. De-aia am intrat întâi la Mucea, nu la bordelul vechi, ci la

ăla noul pe care l-a cumpărat de la Chuchupe, ăl din Nanay. Dar nici două luni n-am lucrat acolo, când iară se zvoni că-s locuri libere la Pantiland, am dat fuga acolo şi domnul Pan-Pan a rămas zgâindu-se la mine la examinare şi mi-a zis „tu arăţi bine, fato, treci aici în rândul ăsta”. Aşa m-a ales, pentru boiul meu. Şi-aşa am intrat pân’ la urmă la Pantiland, Mesagerule. Îmi aduc aminte bine de tot cum m-am prezentat a doua zi, când eram angajată deja, la vizita medicală. Eram la fel de fericită ca-n ziua primei comuniuni, ţi-o jur. Domnul Pantoja ne-a ţinut un spici, mie şi ălora patru care au fost alese odată cu mine. Ne-a făcut să bâzâim toate, zău, zicându-ne „de-acu’ faceţi parte din altă categorie, sunteţi vizitatoare, nu târfuliţe, îndepliniţi o misiune, vă slujiţi Patria, colaboraţi cu Forţele Armate”, şi alte o droaie de chestii. Vorbeşte la fel de frumos ca tine, Mesagerule, care odată, îmi amintesc, ne-ai făcut să plângem grozav, pe Sandra, pe Păroşica şi pe mine. Eram pe râul Maranón, îmbarcate pe *Eva,* şi-ai început să spui la radio de bieţii orfelini de la Căminul pentru Minori, şi-am început să dăm apă la şoareci.

— Îţi mulţumim, Maclovia, pentru buna ta părere în ce ne priveşte. Ne emoţionează să ştim că ajungem pretutindeni, în absolut toate mediile, şi că VOCEA MESAGERULUI e în stare să atingă fibrele intime ale fiinţelor celor mai încercate sau mai înăsprite de viaţă. Ce spui tu acuma e pentru noi o mare recompensă şi ne mângâie pentru multe şi mari nedreptăţi şi ingratitudini de care avem parte. Bun, Maclovia, vasăzică aşa ai căzut tu în mrejele peştelui din Pantiland. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Eu nu mai puteam de fericire, Mesagerule, cred că-ţi dai seama. Îmi petreceam ziua călătorind, vizitând cazărmile, bazele, campamentele din selvă, eu, care până atunci nu mă urcasem niciodată într-un avion. Prima oară când m-am suit în *Dalila* am murit de spaimă, m-a luat cu ameţeli, cu crampe la stomac, cu fiori şi cu sudori reci. Dar, după aceea, dimpotrivă, mă încânta, auzeam „Voluntare pentru un convoi aerian!” şi mă prezentam de-ndată, „Eu, domnule Pantoja, puneţi-mă pe mine!” Şi-acu să-ţi mai spun ceva, Mesagerule, apropo de ce-ai zis înainte. Toate bune şi frumoase, faci nişte emisiuni grozave, cum a fost campania aia nemaipomenită în folosul orfanilor, da’ nimeni nu-nţelege de ce te iei de Fraţii Arcei, de ce-i vorbeşti de rău şi-i înjuri toată ziulica. Păi cum, Mesagerule, asta-i mare nedreptate, noi nu vrem decât să fie bine şi să-l mulţumim pe Domnul din cer. Cum? Mda, bine, mă-ntorc la ale mele, iartă-mă, dar trebuia să ţi-o spun în numele opiniei publice. Deci, ne duceam la cazărmi şi trupeţii ne primeau ca pe nişte regine. Dac-ar fi fost după ei, noi, fetele, trebuia să fi rămas acolo în vecii vecilor, făcându-le serviciul mai suportabil. Nu ştiau ce să ne mai facă, organizau plimbări şi distracţii, ne dădeau bărcile cu motor să ieşim pe râu,

pregăteau frigărui pentru noi. Nişte atenţii de care nu prea ai parte în meseria asta a noastră, Mesagerule. În plus, aveai liniştea sufletească de a şti că munca e legală, nu mai trăiai cu spaima de poliţie, nu mai veneau hăndrălăii în uniformă să te stoarcă şi să-ţi răpească într-un minut câştigul pe-o lună. Ce siguranţă aveai ştiind că lucrai pentru militari, că eşti protejată de Armată! Am sau n-am dreptate? Păi, cine se mai putea lega de noi? Până şi peştii noştri se cuminţiseră, se gândeau de două ori până să ridice pumnul, de frică să nu-i turnăm soldăţeilor şi să nu-i umfle la pârnaie. Câte eram? Pe vremea mea, douăzeci. Dar acu-s patruzeci, fericitele de ele. Până şi ofiţerii se dădeau peste cap să ne intre-n voie, Mesagerule, ce crezi! Da, îl apucasem pe Dumnezeu de picior, şi m-apucă o tristeţe de moarte când mă gândesc că numai din prostie am ieşit din Pantiland.

Adevărul e c-a fost vina mea, domnul Pantoja m-a dat afară pentru că într-o călătorie la Borja am dat bir cu fugiţii şi m-am măritat cu un sergent. Asta s-a întâmplat acu' câteva luni, care au fost ani pentru mine. Ce, e un păcat să te măriţi? Unul din lucrurile proaste în meseria asta de vizitatoare e că nu se primesc femei măritate, domnul Pantoja zice că-i incompatibilitate, da' eu zic că ăsta-i un mare abuz. Acu' trebuie să recunosc că ceasul rău m-a făcut să mă mărit, Mesagerule, că Teófilo s-a dovedit a fi destul de smintit la cap. Da' mai bine nu zic nimic rău de el, că-i arestat şi-o să mai stea mulţi ani la zdup. Se zice chiar că s-ar putea să-i împuşte, pe el şi pe ceilalţi „fraţi". Tu chiar crezi aşa ceva? Aoleo, că pe bietul de bărbatu-miu nu l-am văzut nici de patru-cinci ori, asta a fost tot, să crăpi de râs, nu alta, dacă n-ar fi de fapt o mare tragedie. Şi când te gândeşti că eu l-am făcut „frate"!

El nu se gândise niciodată nici la Arcă, nici la Fratele Francisco, nici la salvarea sufletului prin ridicarea de crud, până m-a cunoscut pe mine. Eu i-am vorbit de Arcă, eu l-am făcut să înţeleagă că-i lucru curat, de oameni buni, spre binele tuturor, şi nu prostiile pe care le îngână toţi zănaticii după care te iei şi tu, Mesagerule. Dar ce l-a făcut să se convertească a fost cunoştinţa directă cu „fraţii" din Santa María de Nieva, care ne-au ajutat aşa de mult când am fugit noi doi din campament. Ne-au hrănit, ne-au împrumutat bani, ne-au deschis inimile şi casele lor, Mesagerule. Şi-apoi, când Teófilo era sub zăvor la cazarmă, s-au dus să-l vadă, îi aduceau zilnic de mâncare. Aşa l-au făcut să vadă adevărurile lor, adevărurile noastre. Dar eu nu-mi puteam închipui c-o să se convertească în halul ăsta. Află c-atunci când l-au scos prima oară de la bulău, eu, care făcusem imposibilul s-ajung pân' la el la Borja, m-am trezit că-i alt om. M-a primit zicându-mi „nu mai pot să m-ating de tine, eu mă fac apostol". Că, dacă ţin neapărat, putem trăi împreună, da' numai ca „frate" cu „soră", că apostolii trebuie să fie curaţi. Şi mai bine nu, c-asta ar fi o suferinţă

pentru amândoi, mai bine să-şi urmeze fiecare separat calea vieţii, c-acuma suntem prea diferiţi, el alesese sfinţenia. Ca să vezi şi să nu crezi, Mesagerule, pân' la urmă am rămas cu buzele umflate, nu tu Pantiland, nu tu soţ. Nici n-apucasem să mă-ntorc bine la Iquitos, când am aflat că l-au crucificat pe don Arévalo Benzas, la Santa María de Nieva, şi că Teófilo condusese totul. *Ay,* Mesagerule, ce-am simţit eu atunci nu-ţi pot spune. Îl cunoscusem pe moşulică ăla, era şeful Arcei din sat, el ne-a ajutat cel mai mult, el ne-a îmbărbătat şi sfătuit. Da' eu tot nu cred pătărania asta de care scriu atâta toate ziarele şi pe care ai repetat-o şi tu, Mesagerule, cum că Teófilo a pus oamenii să-l răstignească pe moş ca să rămână el şeful Arcei din Santa María de Nieva. Păi, nu-ţi dai seama, Mesagerule? Soţul meu ajunsese sfânt, voia să se facă apostol. Trebuie că-i adevărat ce-au mărturisit „fraţii", şi-anume că moşneagul, simţindu-şi sfârşitul aproape, i-a chemat pe toţi şi i-a pus să se jure c-o să-l răstignească de îndată, ca să moară ca Domnul nostru Isus, eu aşa cred, că l-au ascultat şi i-au făcut pe plac. Bietul de Teófilo, sper să nu fi fost împuşcat, m-aş simţi răspunzătoare, nu vezi că eu l-am împins în chestia asta, Mesagerule? Cine şi-ar fi putut imagina c-o să sfârşească aşa, tocmai el care de-acu' are religia în sânge? Da, da, bine, mă-ntorc la oile noastre.

În sfârşit, după cum ţi-am spus, domnul Pantoja nu m-a iertat niciodată c-am fugit cu nenorocitu' ăsta de Teófilo, nu m-a mai lăsat să lucrez la Pantiland, deşi m-am rugat de el de n-am mai putut, iar acu', după tot ce ţi-am povestit, nici c-o să mă mai primească vreodată. Dar trebuie şi eu să trăiesc, nu, Mesagerule? Ce nu ştii tu e că altă interdicţie de-a domnului Pan-Pan e să se discute despre Pantiland: asta nu-i voie, nici în familie, nici cu prietenii, iar dacă eşti întrebată, te faci că nu ştii, că n-ai auzit, c-aşa ceva nu există. Nu-i asta altă absurditate? De parcă la Iquitos n-ar şti până şi pietrele ce-i ăla Pantilandul, ce-s alea vizitatoarele! Dar ce vrei, Mesagerule, fiecare cu doaga lui, şi domnul Pantoja e plin de manii, însă nu-i adevărat ce-ai zis mai adineaori, că-şi stăpâneşte cadânele Pantilandului cu mână de fier, cu biciul şi teroarea, ca un negustor de sclavi.

Trebuie să fim drepţi. Totul acolo merge ca pe roate, că mai are o manie, şi-aceea-i ordinea. Noi cu toatele ne ziceam păi ăsta nu pare-un bordel, ci o cazarmă. Ne încolona, făcea apelu', stăteam smirnă când ne vorbea, n-aveai voie să mişti sau să trăncăneşti. Nu lipsea decât să ne conducă cu goarna, sau să ne pună să defilăm, ce mai, era de tot hazul. Dar maniile astea ale lui erau mai degrabă haioase şi nu supărau pe nimeni. Noi i le treceam cu vederea, nu contau, fiindcă, pe de altă parte, zău că era drept, cinstit şi cumsecade. Abia când i s-au aprins călcâiele după Brazilianca au început şi nedreptăţile, c-o favoriza tot timpul, de pildă îi dădea singura cabină individuală de pe

Eva când călătoream. I-a căzut cu tronc ştoalfa, îl are la degetu' mic, ţi-o jur. Aoleu, sper că n-ai înregistrat şi asta! Mai bine şterge, nu vreau scandal cu Brazilianca, aproape că-i vrăjitoare şi, mai ştii, mă deoache. Ptiu, drace, asta mi-ar mai lipsi, păi nu ştii c-are vreo două cadavre pe conştiinţă? Aşa-i cum îţi spun, dar tu mai bine şterge ce-am zis de ea şi de domnul Pantoja, că la urma urmei fiecare are dreptu' să se-namoreze de cine vrea, nu crezi? Da' eu tot zic că domnul Pantoja m-ar fi iertat pentru fuga aia a mea cu Teófilo, dacă n-ar fi venit chestia ailaltă, scrisoarea către soţia lui, pe care nici n-am scris-o eu, ci i-am dictat-o verişoarei mele Rosita, educatoarea. Aici am dat-o-n bară rău de tot şi m-am prăjit. Adică mi-am tăiat craca de sub picioare, Mesagerule, eu cu mâna mea. Da' ce vrei, eram disperată, crăpam de foame, aş fi făcut orice ca să mă angajeze iară domnul Pan-Pan. Şi-n plus, voiam să-l ajut şi pe Teófilo, care trăia doar cu pâine şi apă într-o carceră, la Borja. E adevărat că Rosita m-a avertizat: „Faci o nebunie, verişoaro". Da' nu mi s-a părut aşa. M-am gândit să înmoi fibrele inimii soţiei lui, s-o fac să-i fie milă, să vorbească cu bărbat-su să mă primească înapoi. A fost prima dată când l-am văzut atât de mânios, credeam c-o să mă omoare. Eu, toanta, crezând că nevastă-sa i-a pus o vorbă bună despre mine, că l-a înduioşat, m-am dus să-l văd la Pantiland, sigură c-o să-mi zică te iert, te pun să plăteşti o amendă, du-te de-ţi fă vizita medicală şi treci iar la treabă. Când colo, era gata să-şi scoată revolverul, Mesagerule. M-a porcăit cum i-a venit la gură, tocmai el care nu obişnuieşte să înjure. Avea ochii roşii, se poticnea când vorbea, făcea spume la gură. Mi-a zis că i-am distrus căsnicia, c-am înjunghiat-o drept în inimă pe nevastă-sa, că maică-sa a leşinat şi-a căzut cu zgăibăracele-n sus. A trebuit s-o rup la fugă din Pantiland, c-am crezut c-o să mă bată. Vai de capul lui, nu, Mesagerule? Nevastă-sa nu ştia nimic, da' absolut nimic de toată daravera, s-a dat totul pe faţă prin scrisoarea aia a mea. *Uy,* ce mai belea, da' eu nu-s ghicitoare să ştiu câte-n lună şi-n stele, cum să-mi treacă prin cap că doamna n-avea habar cam ce-nvârtea domnu' soţ ca s-aducă bani în casă. Mai sunt şi oameni din ăştia naivi pe lume, nu? Pare-se că nevastă-sa l-a lăsat şi-a plecat întins la Lima cu fetiţa, de-a rămas şi fără aia mică. Vezi şi tu ce dandana s-a iscat din cauza mea. Aşa că iar m-am apucat de vechea meserie de „spălătoreasă". Mucea n-a mai vrut să mă primească, că cică l-am trădat plecând la Pantiland. A stabilit el legea asta, c-altfel rămânea firma lui fără femei: care pleacă să lucreze pentru domnul Pan-Pan – adio şi n-am cuvinte, la el să nu se-ntoarcă. Vasăzică, la Mucea n-am căutare, aşa c-am luat-o iar de la capăt, bătând străzile în sus şi-n jos, fără să-mi pot plăti nici măcar un peşte al meu să mă apere. Toate ar fi cum ar fi, Mesagerule, dacă nu mi-ar fi apărut, colac peste pupăză, şi varicele astea la picioare, na, uite, ai mai văzut vreodată pulpe atât de

umflate, Mesagerule? Peste tot e cald de mori, da' eu trebuie să port ciorapi groşi, să nu se vadă, c-altfel cum mai fac rost de clienţi? Cam asta e, Mesagerule, nu mai ştiu ce să-ţi spun, povestea mea s-a încheiat.

— Bun, foarte bine, Maclovia, într-adevăr îţi mulţumesc pentru francheţea şi spontaneitatea ta, în numele tuturor ascultătorilor VOCII MESAGERULUI, de la Radio Amazon, care, sunt convins, îţi înţeleg drama şi te căinează pentru asprimea sorţii. Îţi rămânem cu toţii extrem de recunoscători că ai venit aici şi ne-ai adus o mărturie atât de preţioasă, denunţând scabroasele activităţi ale lui Barbă Albastră de pe râul Itaya, deşi nu-ţi dăm dreptate atunci când crezi că toate nenorocirile ţi se trag de la darea afară din Pantiland. Noi credem că dubiosul domn Pantoja, expulzându-te de acolo, ţi-a făcut un mare serviciu, sigur că neintenţionat, acordându-ţi şansa să te regenerezi, revenind la viaţa cinstită şi normală pe care, negreşit, ţi-o doreşti, iar noi ţi-o dorim în egală măsură. Rămâi cu bine, Maclovia.

Scurte arpegii. Anunţuri comerciale înregistrate pe disc şi bandă: 30 secunde. Scurte arpegii.

Ultimele cuvinte ale acestei nefericite femei ale cărei mărturii tocmai vi le-am adus la cunoştinţă, dragi ascultători – mă refer la ex-vizitatoarea Maclovia – au pus, cu tot tragismul, degetul pe rana unei tenebroase afaceri dramatice şi dureroase, care dezvăluie, mai bine decât o fotografie sau un film în tehnicolor, idiosincrazia, în sens de „caracter propriu" al personajului care se poate făli cu sinistrul privilegiu de-a fi creat la Iquitos cel mai nebănuit şi mai pervers bordel din toată ţara, de nu cumva din toată America de Sud. Şi asta întrucât e pe deplin adevărat că domnul Pantaleón Pantoja are o familie, mai bine zis avea, şi că a dus o viaţă dublă, pe de-o parte bălăcindu-se în mâlul puturos al negoţului cu sexul, şi pe de altă parte făţărind o viaţă casnică demnă şi respectabilă, bazată doar pe neştiinţa acelor fiinţe dragi, soţia şi fiica minoră, în ce priveşte adevăratele-i şi teribilele-i activităţi. Dar într-o zi a strălucit lumina adevărului în nenorocitu-i cămin, iar soţia sa a înlocuit ignoranţa în care trăise, cu spaima, ruşinea şi, pe drept cuvânt, cu mânia. La modul cel mai demn, cu întreaga-i nobleţe de mamă jignită, de soţie înşelată în onoarea-i cea mai sfântă, această doamnă cinstită s-a hotărât să-şi părăsească pângăritul cămin în care, acum, domnea scandalul. Ei bine, la aeroportul Locotenent Bergerf, din Iquitos, pentru a-i împărtăşi durerea şi a o conduce până la scăriţa modernei aeronave Faucett care o va purta departe-departe de iubitul nostru oraş, SE AFLA MESAGERUL!

Scurte arpegii, zgomotul motorului de avion:

creşte, descreşte şi rămâne ca fundal sonor.

— Bună ziua, distinsa mea doamnă. Sunteţi doamna Pantoja, aşa-i? Mă bucur să vă pot saluta.

— Da, eu sunt. Dar dumneavoastră cine sunteţi? Şi ce-aveţi acolo, în mână? Gladycita, fetiţo, taci odată că mă calci pe nervi! Alicia, dă-i suzeta, poate se potoleşte, că-mi crapă capul!

— Sunt Mesagerul, de la Radio Amazon, la ordinele dumneavoastră, stimată doamnă. Îmi permiteţi să vă răpesc doar câteva clipe din preţiosul timp de care mai dispuneţi, pentru un scurt interviu?

— Să-mi luaţi un interviu? Mie? De ce?

— Despre soţul dumneavoastră, doamnă. Despre mult prea cunoscutul şi celebrul Pantaleón Pantoja.

— Atunci mergeţi de-i luaţi lui interviul, domnule, eu nu vreau să mai ştiu nimic de acest personaj, nici de toată celebritatea lui care mă face să râd, nici de oraşul ăsta scârbos pe care sper să nu-l mai văd nici în poze. Apropo, vă rog şi eu ceva: daţi-vă la o parte, domnule, nu vedeţi că-mi striviţi fetiţa?

— Vă înţeleg durerea, doamnă, şi ascultătorii noştri vă înţeleg la fel de bine, aflaţi că aveţi parte de întreaga noastră simpatie. Ştim că doar suferinţa vă face să vă exprimaţi atât de ofensator la adresa Perlei Amazonului, care nu v-a făcut nimic. Dimpotrivă, aş zice, soţul dumneavoastră îi face mult rău acestui ţinut.

— Iartă-mă, Alicia, ştiu că eşti loretană, dar îţi jur c-am suferit atât de crâncen în oraşul ăsta al tău, încât am ajuns să-l urăsc din tot sufletul şi nu vreau să-l mai revăd niciodată, va trebui să vii tu să mă vizitezi la Chiclayo. Uite, mi se umplu iar ochii de lacrimi şi mă vede toată lumea, Alicia, *ay,* ce ruşine!

— Nu plânge, Pochita, iubito, nu plânge, ţin-te tare. Şi eu, tâmpită, nici batistă n-am luat. Dă-mi-o mie pe Gladycita, o ţin eu.

— Daţi-mi voie să vă ofer batista mea, distinsă doamnă. Luaţi-o, vă rog, vă implor! Şi nu vă ruşinaţi să plângeţi, că plânsul la o nobilă femeie e ca roua la flori, doamnă Pantoja.

— Dar ce vă ţineţi atâta de mine, auzi tu, Alicia, ce tip sâcâitor! Nu v-am zis că n-o să vă dau niciun interviu despre bărbatu-meu? Care n-o să se mai numească aşa mult timp, că-ţi jur, Alicia, de cum pun piciorul la Lima, mă şi duc frumuşel la avocat şi pornesc divorţul. Aş vrea eu să-i văd pe ăia că nu mi-o dau mie pe Gladycita s-o cresc, după toate porcăriile pe care le face aici nemernicul ăla.

— Întocmai, întocmai, doamnă Pantoja, de aceea cutezăm să vă cerem câteva cuvinţele sau o declaraţie, ceva, oricât de scurte. Şi asta fiindcă, desigur, aţi aflat de ciudatul negoţ la care s-a…

— Plecaţi, domnule, duceţi-vă odată, dacă nu vreţi să chem poliţia.

M-aţi sâcâit destul, vă avertizez că nu-s dispusă să suport mitocănii în aceste momente.

— Mai bine nu-l insulta, Pochita, că dacă te-atacă în emisiunea aia a lui, ce-o să zică lumea? Alte bârfe, alte trăncăneli. Vă rog, domnule, înţelegeţi-o, e extrem de supărată, pleacă din Iquitos, nu-i arde să vorbească la radio de pătimirea ei. Nu se poate să n-o înţelegeţi.

— Cum de nu, sigur c-o înţelegem, stimată domnişoară. Ştiind că doamna Pantoja se pregăteşte să plece din cauza activităţilor prea puţin lăudabile la care se pretează domnul Pantoja în acest oraş şi care i-au atras energicul reproş al cetăţenilor, noi…

— *Ay,* ce ruşine, Alicia, păi, vezi că toată lumea ştia, toată lumea, numai eu nu, *ay,* că proast-am fost, idioata şi super-toanta de mine, îl urăsc pe banditul ăla, cum a putut să-mi facă una ca asta! În viaţa mea n-o să-i mai adresez cuvântul, mă jur, n-o să-l las s-o vadă pe Gladycita, să mi-o mânjească.

— Calmează-te, Pocha. Uite, sunt chemaţi pasagerii, pleacă avionul tău. Ce păcat că pleci, Pochita. Dar ai dreptate, dragă, s-a purtat atât de urât omul ăla, încât nu mai merită să stai cu el. Gladycita, iubită mică, dă-i un pupic lui tanti Alicia, hai, pupic, pupic!

— Îţi scriu imediat, Alicia. Mii de mulţumiri pentru tot, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, ai fost singura mea consolare în săptămânile astea aşa de hidoase. Rămâne cum am stabilit, nu le spui nimic nici lui Panta, nici doamnei Leonor, decât peste două-trei ore, ca să nu cheme prin radio şi să întoarcă avionul din zbor. Pa, Alicia, pa şi pusi.

— Vă doresc călătorie plăcută, doamnă Pantoja. Vă vor însoţi în zbor cele mai calde urări de bine ale ascultătorilor noştri şi generoasa noastră compasiune pentru drama dumneavoastră personală, care este într-un fel şi a noastră, şi a scumpului nostru oraş.

Scurte arpegii. Anunţuri comerciale înregistrate pe disc şi bandă: 30 secunde. Scurte arpegii.

Şi pentru că ceasul Movado al studioului nostru arată orele optsprezece şi jumătate fix, trebuie să ne încheiem programul cu acest impresionant document radiofonic care ne dezvăluie cum, în neagra-i odisee, stăpânul Pantilandului n-a şovăit să-şi sacrifice familia, umplând-o de durere şi sfâşieri, aşa cum procedează şi cu minunatul nostru ţinut, a cărui unică vină este aceea de a-l fi primit şi găzduit cu braţele deschise. Vă dorim în continuare o seară plăcută, dragi ascultători. Aţi urmărit emisiunea…

Măsuri din valsul La Contamanina; *cresc, descresc şi rămân ca fundal sonor.*

VOCEA MESAGERULUI!

Măsuri din valsul La Contamanina; *cresc, descresc şi rămân ca fundal sonor.*

O jumătate de oră de comentarii, critici, anecdote, informaţii, întotdeauna în slujba adevărului şi dreptăţii. Vocea care captează şi difuzează pe calea undelor pulsul întregii Amazonii. Un program viu şi pur şi simplu uman, scris şi difuzat de cunoscutul ziarist German Léudano Rosales, MESAGERUL, transmis zilnic, de luni până sâmbătă, între orele 18 şi 18,30, de Radio Amazon, principala staţie radioemiţătoare a orientului peruan.

Măsuri din valsul La Contamanina;
cresc, descresc şi se întrerup complet.

Noaptea de 13 spre 14 februarie 1958

Răsună gongul, ecoul rămâne vibrând în aer, şi Pantaleón Pantoja gândeşte: „A plecat, te-a părăsit, ţi-a luat fetiţa”. Se află la postul de control, cu mâinile sprijinite pe balustradă, rigid şi sumbru. Încearcă să uite de Pochita şi de Gladys, se străduieşte să nu plângă. Iar acum, pe deasupra, l-a apucat o mare groază. Gongul a răsunat din nou şi el gândeşte: „Iarăşi şi iarăşi îngrozitoarea defilare a dublilor”. Transpiră, tremură, inima îi jinduieşte după verile când putea să dea fuga să-şi culce capul în poala doamnei Leonor. Gândeşte: „Te-a părăsit, nu-ţi vei vedea fiica crescând, n-au să se-ntoarcă niciodată”. Dar, făcând haz de necaz, singur se îmbărbătează şi se concentrează asupra spectacolului.

La o primă vedere, n-ar fi motive de panică. Curtea interioară a centrului logistic s-a dilatat până la dimensiunile unei arene romane sau ale unui stadion, însă, excepţie făcând de proporţiile ei monumentale, a rămas la fel: iată înaltele panouri de afişaj pline de cartoane şi cartonaşe cuprinzând indicaţii, lămuriri, proverbe şi instrucţiuni, iată bulumacii vopsiţi în culorile simbolice roşu şi verde, iată hamacele, fişierele vizitatoarelor, paravanul alb al Asistenţei Sanitare şi cele două canaturi mari ale porţii cu zăvorul pus. Nimeni, nicăieri. Dar acest peisaj familiar şi nelocuit nu-l linişteşte pe Pantaleón Pantoja. Tulburarea i se accentuează şi un ţiuit neiertător i s-a instalat în urechi. Stă ţeapăn, speriat, aşteptând şi repetându-şi: „Biata Pochita, biata Gladycita, bietul Pantita”. Elastic şi întârziat, sunetul gongului îl face să tresară: o să înceapă, îşi cheamă în ajutor toată voinţa, întregu-i simţ al ridicolului, în taină cerşeşte sprijinul Sfintei Rosa din Lima, al pruncului-martir din Moronacocha, ca să nu sară ars, să nu se repeadă pe scăriţă în jos ca scăpat din puşcă şi să nu dea bir cu fugiţii din centrul logistic.

Tocmai s-a căscat (încetişor) poarta dinspre debarcader şi Pantaleón observă siluete ceţoase, stând smirnă, aşteptând ordinul să intre în centrul logistic. „Dublii, dublii”, gândeşte el, cu părul măciucă, simţind cum trupul începe să i se răcească de jos în sus: tălpile, gleznele, genunchii. Dar defilarea a început deja şi nimic nu-i justifică panica. E vorba doar de cinci soldaţi care, în şir indian, vin dinspre ponton spre centrul de comandă, fiecare trăgând de un lanţ la capătul căruia se zbate, sare, înaintează – ce? Pradă unei spaime care îi umple palmele de sudoare şi face să-i clănţăne dinţii, Pantaleón Pantoja îşi întinde gâtul şi capul, îşi ascute privirea, iscodeşte avid: sunt căţei. Un suspin de uşurare îi umflă şi dezumflă pieptul: îi vine inima la loc. Nu mai trebuie să se teamă, spaima i-a fost tembelă, nu-s dublii, ci doar câţiva exponenţi ai celui mai bun prieten al omului. Răcanii s-au apropiat, dar sunt încă destul de departe de postul de comandă. Acum, Pantaleón Pantoja îi distinge ceva mai bine: între un soldat şi următorul se aştern câţiva metri de lumină, iar cele cinci animăluţe sunt dichisite frumos, ca pentru un concurs. Se vede că au fost spălaţi bine, tunşi, periaţi, pieptănaţi, parfumaţi. Toţi poartă la gât nu numai obişnuita zgardă, ci şi panglici roş-verzi cu cocarde cochete şi funde mari.

Răcanii merg foarte serioşi, cătând drept înainte, nici prea grăbiţi, nici prea zăbavnici, fiecare la mică distanţă de animalul pe care îl are în grijă. Căţeluşii se lasă conduşi fără dificultate. Au forme, culori şi dimensiuni felurite: şoricar, dog danez, ciobănesc, chihuahua şi lup.

Pantoja îşi spuse: „Mi-am pierdut soţia şi fiica, dar, cel puţin, ce se va întâmpla aici nu va fi atât de atroce ca-n alte dăţi”. Îi vede pe soldaţi apropiindu-se şi se simte murdar, ticălos, rănit şi are impresia că pe tot trupul, de sus în jos şi de la dreapta la stânga, i se lăţeşte o erupţie de râie.

Când gongul răsună iar – de data asta vibraţia este acidă şi parcă şerpuitoare –, Pantaleón Pantoja tresare puternic şi se frământă neliniştit. Îşi spune: „Nu încălzi şerpi la sân”. Face încă un efort şi priveşte: ochii îi ies din cap, inima îi bate atât de tare, încât ar putea pocni ca o pungă de plastic. Şi-a încleştat mâinile pe balustradă şi degetele îl dor. Răcanii sunt acum foarte aproape şi le-ar putea distinge trăsăturile dacă s-ar uita la ei. Dar el n-are ochi decât pentru ceea ce se împleticeşte, alunecă şi se zbate la capătul lanţurilor: acolo unde înainte erau căţeii, acum sunt nişte forme mari, însufleţite şi hidoase, nişte fiinţe care îi repugnă şi îl fascinează. Ar vrea să le examineze bine, pe rând, una, după alta, în amănunt, să-şi întipărească în minte imaginile lor abrupte, înainte să dispară, dar nu le poate individualiza: ochii i se mută de la una la alta sau le cuprinde dintr-odată, pe de-a-ntregul. Sunt enorme, la graniţa dintre omenesc şi simiesc, cu cozi care zvâcnesc în aer, cu mulţi ochi, cu mamele ce se

târâie pe jos, cu coame cenuşii, cu solzi fremătători, cu gheare curbe care scrâşnesc ca burghiele pe dale, cu trompe păroase, cu urdori şi bale şi limbi colcăind de muşte. Au buze de iepure, plăgi sângerânde, nări din care atârnă şiraguri de muci, picioare cuirasate de bătături, negi, cruste şi blănuri ca din sârmă ghimpată pe care tremură şi saltă, precum maimuţele în junglă, nişte păduchi uriaşi. Pantaleón Pantoja se hotărăşte să dea cinstea pe ruşine şi să-şi ia picioarele la spinare. Să fugă, s-o ia la sănătoasa. Groaza îi smulge dinţii din gură şi-i cad pe genunchi ca boabele de porumb: dar i-au legat mâinile şi picioarele de balustradă, aşa că nu se va putea mişca până ce ei nu vor defila prin faţa postului de comandă. Se roagă să se îndure cineva, să-i zboare creierii şi să pun capăt chinului ăluia insuportabil.

Dar iarăşi răsună gongul – ecoul lui interminabil îi vibrează în fiecare nerv în parte – şi-acum primul soldat se mişcă cu încetinitorul şi-i trece pe dinainte. Legat fedeleş, înnebunit, neutralizat, Pantaleón Pantoja vede: nu-i nici câine, nici monstru. Figura înlănţuită care zâmbeşte pişicher e o doamnă Leonor peste ale cărei trăsături s-au suprapus, neînlocuindu-le însă, cele ale lui Leonor Curinchila, şi la al cărei schelet slăbănog s-au altoit – „iară, iară”, îşi spune, înghiţind fiere, Pantaleón Pantoja – ţâţele, bucile, mersul protuberant şi valurile de carne ale lui Chuchupe. „Nu contează c-a plecat Pocha, băieţel, o să am eu grijă de tine, ca-ntotdeauna”, zice doamna Leonor. Face o reverenţă şi se îndepărtează. El n-are timp să se gândească, fiindcă a şi apărut al doilea răcan: faţa e a Mesagerului, ca şi corpolenţa, dezinvoltura animalică şi microfonul din mână. Însă uniforma şi stelele de general sunt ale Tigrului Collazos, ca şi felul de a-şi umfla pieptul şi de a-şi scărpina mustaţa, ca şi aplombul bonom al zâmbetului şi transparentu-i dar de-a porunci. Se opreşte o clipă, exact cât are nevoie ca să ducă microfonul la gură şi să răcnească: „Curaj, căpitane Pantoja: Pochita va fi vedeta Serviciului de Vizitatoare din Chiclayo. Cât despre Gladycita, o vom numi mascota convoaielor noastre”. Răcanul trage de lanţ şi Mesagerul Collazos se îndepărtează sărind într-un picior. Acum se află dinaintea lui, chel, mărunţel în uniforma lui verde, arătându-i spada goală care scânteiază mai stins decât ochii-i sarcastici, generalul Ciupitu Scavino. Latră: „Văduvoiule, încornoratule, tâmpitule! Pantaleón, fătălău, neghiob!” Şi se îndepărtează în pas uşor, mişcându-şi fălos gâtul în zgardă. Dar iacătă deodată, mustrător şi sever în sutana-i întunecată, binecuvântându-l cu răceală, un comandant Beltrán cu ochii traşi spre tâmple şi cu o voce mieroasă: „în numele maltilului din Molonacocha, te condamn să lămâi fală soţie şi fală fiică, pentlu totdeauna, *señol* Pantaleón”. Împiedicându-se în poalele sutanei şi prăpădindu-se de râs, părintele Porfirio se îndepărtează şi el pe urmele celorlalţi. Şi iat-o şi pe cea care încheie defilarea. Pantaleón Pantoja se zbate, muşcă, încearcă să-

şi elibereze mâinile ca să ceară iertare, să-şi scuipe căluşul din gură ca să implore, dar strădaniile îi sunt inutile şi figura cu o siluetă graţioasă, cu plete negre, cu ten auriu-roşcat şi buze purpurii este acolo, jos, aureolată de o tristeţe infinită. Îşi spune: „Te urăsc, Brazilianco”. Figurina zâmbeşte îndurerată şi vocea i se umple de melancolie: „N-o mai recunoşti pe Pochita a ta, Panta?” Se întoarce pe jumătate şi se îndepărtează, trasă de soldatul care mânuieşte lanţul cu forţă. Se simte beat de singurătate, furie şi spaimă, iar gongul îi ciocăneşte bubuitor în auz.

— Scoală, băieţel, e deja şase – bate la uşă, intră în dormitor, îl sărută pe Panta pe frunte doamna Leonor. A, te-ai trezit deja.

— M-am duşat şi m-am ras de mai bine de-o oră, mamă – cască, face un gest de lehamite, îşi încheie cămaşa, se apleacă Panta. Am dormit ca vai de lume, iarăşi blestematele de coşmaruri. Mi-ai pregătit totul?

— Ţi-am pus rufe şi haine pentru trei zile – dă din cap că da, iese, se întoarce târând o valiză, arată hainele împăturite doamna Leonor. O să-ţi ajungă?

— Oho, şi-ncă cum, voi lipsi doar două – îşi pune şăpcuţa de jocheu, se priveşte în oglindă Panta. Plec la Huallaga, unde-i Mendoza, un vechi coleg. Am fost împreună şi la şcoala din Chorrillos. Nu l-am mai văzut de-o sută de ani.

— Bun, până acum n-am vrut să-i dau importanţă, fiindcă nu părea să aibă – citeşte telegrame, se consultă cu oficialităţile, studiază rapoarte, asistă la reuniuni, vorbeşte prin staţia radio generalul Scavino. Jandarmeria ne cere ajutor de câteva luni, că nici ei nu mai răzbesc cu toţi fanaticii ăia. Da, sigur, ai Arcei. Ai primit referatele? Treaba se-mpute. Două noi încercări de răstignire, săptămâna asta. La Puerto América şi la Dos de Mayo. Nu, Tigrule, nu i-au prins.

— Dar măcar bea-ţi laptele, Pantita – îi umple ceaşca, îi pune zahăr, dă fuga la bucătărie, aduce pâine doamna Leonor. Şi pâinea prăjită cui o laşi? O ung cu unt şi-ţi pun şi niţică marmeladă. Mănâncă ceva, băieţel, te rog.

— Doar o gură de cafea, atât – rămâne în picioare, soarbe o înghiţitură, se uită la ceas, se impacientează Panta. Nu mi-e foame, mamă.

— O să te îmbolnăveşti – zâmbeşte îndurerată, stăruie cu blândeţe, îl ia de braţ, îl obligă să stea jos doamna Leonor. Abia de îmbuci câteva ceva în goană, eşti numai piele şi os. Nervii mei o să cedeze, Panta. Nu mănânci, nu dormi, munceşti ca apucatul toată ziua. Asta nu mai poate dura, o să faci tuberculoză.

— Taci, mamă, nu fi prăpăstioasă – se resemnează, dă cana pe gât, scutură din cap, mănâncă o felioară de pâine prăjită, îşi clăteşte gura Panta. După ce-ai împlinit treizeci de ani, secretul sănătăţii e postul. Mă simt perfect, nu-ţi fă probleme. Uite-aici ceva bani, dacă ai nevoie.

— Iarăşi fluieri *La Raspa* – îşi astupă urechile doamna Leonor! Nu-ţi închipui cât am ajuns să detest melodia asta nenorocită! Şi pe Pocha o scotea din minţi. Nu poţi fluiera orice altceva?

— Fluieram? Nici nu mi-am dat seama – se înroşeşte la faţă, tuşeşte, intră în dormitor, abia de se uită la o fotografie, apucă valiza, se întoarce în sufragerie Panta. Apropo de Pocha, dacă soseşte vreo

scrisoare de la ea…

— Nu-mi place s-amestec Armata în dandanaua asta – cugetă, e preocupat, şovăie, încearcă să prindă o muscă şi dă greş Tigrul Collazos. Să vânezi vrăjitori şi fanatici e treaba popilor şi, cel mult, a poliţiei. Dar nu a soldaţilor. Chiar aşa de nasoală e situaţia?

— Ştiu, ştiu, ţi-o păstrez ca pe moaşte şi ţi-o dau de cum te-ntorci, nu-mi da sfaturi prosteşti – se supără, îngenunchează, îi lustruieşte pantofii, îi perie pantalonii, cămaşa, îl mângâie pe faţă doamna Leonor. Vino să te binecuvântez. Du-te cu Dumnezeu, băieţel, şi încearcă, fă ce poţi să…

— Ştiu, ştiu, să nu mă uit la ele, să nu le vorbesc – închide ochii, strânge din pumni, îşi întoarce faţa Panta. O să le dau ordinele în scris şi stând cu spatele la ele. Vezi, nici tu nu-mi dai sfaturi prea inteligente, mamă.

— Doamne, ce ţi-am făcut să mă pedepseşti astfel – suspină, ridică braţele la cer, se exasperează, bate din picior doamna Leonor. Fiul meu printre femei pierdute, douăzeci şi patru de ore pe zi şi din ordinul Armatei! Am ajuns de ruşinea întregului Iquitos, lumea m-arată cu degetul pe străzi.

— Linişteşte-te, mămico, nu plânge, te implor, n-am timp acum – o ia cu braţul pe după umeri, o mângâie, o sărută pe obraz Panta. Iartă-mă dacă ţi-am vorbit cam răstit. Sunt şi eu puţin nervos, nu te supăra pe mine.

— Dacă taică-tu şi bunică-tu ar mai fi trăit, mureau de ruşine – îşi şterge ochii cu marginea fustei, arată spre un portret îngălbenit doamna Leonor. Cred că se răsucesc în mormânt ştiind ce însărcinare ai primit. Pe vremea lor, ofiţerii nu erau umiliţi cu asemenea treburi.

— De opt luni îmi spui aceleaşi şi-aceleaşi lucruri de patru ori pe zi – strigă, regretă că a strigat, coboară vocea, zâmbeşte de formă, explică Panta. Sunt militar, ordinu-i ordin şi, până nu-mi dau altul, eu trebuie să-mi fac bine treaba. Ţi-am mai zis că, pot să te trimit la Lima, mămico, dacă vrei.

— Destul de surprinzător, da, domnule general – scotoceşte într-o mapă, scoate un vraf de cartoane şi fotografii, face un pachet, îl sigilează şi ordonă trimiteţi asta la Lima colonelul Peter Casahuanqui. La ultimul control inopinat al boarfelor cazone am descoperit că jumate din soldaţi aveau la ei rugăciuni de-ale Fratelui Francisco, sau mici stampe cu pruncul-martir. Vă trimit imediat nişte mostre.

— Eu nu-s ca anumite persoane care lasă omul la greu, nu mă confunda – se oţărăşte, îşi agită degetul arătător, ia o poziţie belicoasă doamna Leonor. Nu-s ca altele care se cărăbănesc de la o zi la alta, fără un rămas-bun, fără o vorbă la despărţire şi-şi lasă fiica fără tată.

— Nu începe acum şi cu Pocha – merge pe culoar, se loveşte de o jardinieră, înjură printre dinţi, se freacă la gleznă Panta. A devenit o

altă obsesie de-a ta, mamă.

— Dacă ea n-ar fi răpit-o pe Gladycita, tu n-ai fi ajuns în halul ăsta – deschide uşa de la stradă doamna Leonor. Crezi că nu văd cum te macină dorul de-aia mică, Panta? Hai, pleacă odată.

— Hai că nu mai pot, iute, iute – suie scăriţa *Evei,* coboară în cabină, se trânteşte pe pat, susură Pantita. Ciupeşte-mă unde-mi place mai mult. Pe gât, pe urechiuşă. Da' nu numai pupături şi ciupituri, ci şi ronţăieli, alene. Hai, să te văd, dă-i drumu'.

— Cu plăcere, Pantita – suspină, se uită la el plictisită, arată spre debarcader, trage perdeluţa peste hublou Brazilianca. Dar aşteaptă măcar să plece *Eva*. Subofiţerul Rodríguez şi marinarii intră şi ies tot timpul. Nu la mine mă gândesc, ci la tine, golănaşule.

— N-aştept nicio clipă – îşi smulge cămaşa, îşi dă pantalonii jos, îşi aruncă cât colo pantofii şi ciorapii, se sufocă Pantaleón Pantoja. Încuie cabina, vino. Muşcă-mă, ciupeşte-mă. Să te văd.

— Of, Doamne, nu te mai saturi, Pantita – trage zăvorul, se dezbracă, se urcă în pat, se pisiceşte Brazilianca. Tu-mi dai de furcă cât un regiment. Ce plasă am luat cu tine! Când te-am văzut prima oară, m-am gândit că nu ţi-ai înşelat în viaţa ta nevasta.

— Aşa şi era, acuma taci – gâfâie, se fâţâie, se încovoaie, urcă, coboară, intră, iese, se sufocă Pantita. Ţi-am zis că mă distragi, fir'ar. În urechiuşă, în urechiuşă.

— Ştii că poţi deveni ofticos de-atâta dansat bolero? râde, dă contre, se plictiseşte, îşi priveşte unghiile, se înalţă, se apleacă, se grăbeşte Brazilianca. Pe bune, ai ajuns mai slab ca un ţâr. Dar tu nimic, nu te laşi, eşti tot mai focos. Da, ştiu, tac, bine, în urechiuşă.

— Pfuuu, în sfârşit, pfuuu, ce grozav! explodează, păleşte, respiră, se desfată Pantita. Parcă-mi sare inima din piept, mă ia cu ameţeli.

— Ai perfectă dreptate, Tigrule, nici mie nu-mi place să amestec trupa în operaţiuni poliţieneşti – ia avionul, navighează pe râuri cu şalupa, inspectează sate şi campamente, cere detalii, trimite mesaje generalul Scavino. De-aia am şi suportat povestea asta până-acum. Dar isprava de la Dos de Mayo n-are cum să te lase rece. Ai citit raportul colonelului Dávila?

— De câte ori pe săptămână, Pantita? se ridică, umple recipiente, se spală, se şterge cu un prosop, se îmbracă Brazilianca. Şi nu doar cu-o singură vizitatoare, zău. Şi când le verifici pe candidate, ce să mai spun! Cu obiceiul ăsta mai nou al tău, cum îi zice, revistă profesională? Că depravat mai eşti!

— Asta nu-i distracţie, e muncă serioasă – se întinde lenevos, se aşază în fund pe pat, se scoală cu părere de rău, îşi târşâie picioarele până la closetul din cabină, urinează Panta. Nu te râde, ăsta-i adevărul. Şi-n plus, e vina ta, tu mi-ai dat ideea când te-am examinat prima oară. Înainte nu mă gândisem la asta. Ce, crezi că mi-e uşor?

— Depinde de persoană – aruncă pe jos cearşaful, scrutează salteaua, o freacă cu un burete, o scutură Brazilianca. Cu multe nici n-o să ţi se scoale cocoşelul.

— Aşa şi e, pe alea le elimin numaidecât – se săpuneşte, se şterge cu hârtie igienică, trage apa Pantaleón Pantoja. E calea cea mai nimerită de-a le alege pe cele mai bune. Nu poţi păcăli cocoşelul.

— Uite că plecăm, *Eva* a început să se bâţâie – deschide hubloul, mişcă salteaua să cadă soarele pe locul umed Brazilianca. Treci la o parte, lasă-mă să deschid ferestruica, ne sufocăm aici. Când o să cumperi un ventilator? A, şi-acum sper că nu-mi începi iară cu mustrările de cuget, Pantita.

— Au răstignit-o pe bătrâna Ignacia Curdimbre Peláez în piaţeta din Dos de Mayo, la miezul nopţii şi în prezenţa tuturor celor două sute patrusprezece localnici – dictează, revizuieşte, semnează şi îşi expediază raportul colonelul Maximo Dávila. Cei doi jandarmi care au încercat să-i facă pe „fraţi” să se răzgândească au fost bătuţi crunt. Conform martorilor, agonia bătrânei a durat până spre dimineaţă. Şi asta încă nu-i nimica, domnule general, faţă de ce a urmat: oamenii îşi mânjeau feţele şi trupurile cu sângele de pe cruce, alţii îl beau. Iar acum au început s-o adore pe victimă. Circulă deja poze cu Sfânta Ignacia.

— Da’ eu nu eram aşa – se aşază pe pat, se ia cu mâinile de cap, îşi aminteşte, se văicăreşte Pantaleón Pantoja. Eu nu eram aşa, nenorocitul de mine, nu eram aşa.

— N-ai înşelat-o niciodată pe credincioasa ta soţie şi-o luai la dansat bolero doar o dată la cinşpe zile – scutură, spală, stoarce, întinde cearşaful Brazilianca. Ştiu, ştiu pe de rost, Panta. Ai sosit aici şi te-ai înviorat deodată. Dar cam prea tare, nărăvaşule, ai sărit în extrema ailaltă.

— La început dădeam vina pe climă – îşi trage pe el chiloţii, maioul, ciorapii, se încalţă Pantaleón Pantoja. Credeam că umezeala şi căldura învârtoşau băieţelul. E foarte ciudat, dar cocoşelul meu suferă de o boală profesională.

— Pentru că te-ai trezit aşa aproape de ispită? îşi atinge şoldurile, îşi priveşte sânii, se fuduleşte Brazilianca. Pentru mine a scos primul cucurigu? O, ce compliment, Panta!

— Nu, nu poţi să-nţelegi, nici eu de altfel – se priveşte în oglindă, îşi netezeşte sprâncenele, se piaptănă Panta. E ceva prea misterios, ceva ce nu i s-a mai întâmplat nimănui, niciodată. Un simţ nesănătos al datoriei, o boală. Fiindcă nu-i ceva moral, ci biologic, corporal.

— Vasăzică aşa stau lucrurile, Tigrule, fanaticii îşi fac de cap – se suie în jeep, străbate mlaştini, e de faţă la înmormântări, consolează victime, dă instrucţiuni ofiţerilor, vorbeşte la telefon generalul Scavino. Nu-s doar câţiva, sunt cu miile. Azi-noapte am trecut pe

lângă locul unde a fost crucificat pruncul-martir, la Moronacocha, şi nu mi-am crezut ochilor. Era o mare de oameni. Până şi soldaţi în uniformă.

— Vrei să zici că ţi se scoală cât e ziua de mare, din simţ al datoriei? rămâne stană de piatră şi cu gura căscată, slobozeşte un hohot de râs Brazilianca. Uite ce-i, Panta, am cunoscut o droaie de bărbaţi, am mai multă experienţă decât tine în afacerea asta. Te asigur că nici unui tip din lume nu i se semeţeşte cocoşelu' numai din obligaţie.

— Dar eu nu-s ca alţii, tocmai aici e necazul, la mine-i altceva – lasă pieptenele să cadă, devine visător, gândeşte cu voce tare Pantaleón Pantoja. Când eram mic, aveam mai puţină poftă de mâncare decât acuma. Dar de cum mi s-a dat prima însărcinare în cadrul armatei, şi-anume stabilirea porţiilor de mâncare, mi s-a făcut o foame nebună. Mâncam toată ziua, citeam reţete, am învăţat să gătesc. Când am primit altă însărcinare, gata, adio mâncare; au început să mă intereseze croitoria, hainele, moda, încât şeful cazărmii a crezut că-s poponar. Dar toate astea se întâmplau pentru că-mi dăduseră în grijă garderoba garnizoanei, acum îmi dau seama.

— Deie Sfântu' să nu te pună să conduci un balamuc, Panta, c-atunci primul lucru pe care l-ai face ar fi să te ţicneşti – arată spre hublou Brazilianca. Ia uite la banditele alea, ne spionează.

— Marş d-aici Sandra, Viruca! se repede la uşă, o descuie, rage, acţionează Pantaleón Pantoja. Cinzeci de soles amendă fiecăreia, Ciupitule!

— Şi-atunci la ce-s buni popii, de ce-i mai plătim pe preoţii militari? se plimbă cu paşi mari prin biroul lui, examinează bilanţuri, adună, scade, se indignează Tigrul Collazos. Ca să se scarpine pe pântec? Cum e cu putinţă ca garnizoanele din Amazonia să se umple de fraţi, Scavino?

— Nu ieşi atât de mult în afară, Pantita – îl apucă de umeri, îl bagă înapoi în cabină, închide uşa Brazilianca. Uiţi că eşti pe jumate gol?

— Să te uit eu pe tine? îşi face loc cu coatele printre marinari şi soldaţi, urcă dintr-un salt pe punte, îşi desface larg braţele căpitanul Alberto Mendoza. Nici pomeneală, frate. Vino-ncoa să te strâng la piept. După atâţia ani, Panta.

— Ce bucurie pe mine, Alberto – bate din palme, coboară, strânge mâinile unor ofiţeri, răspunde la salutul subofiţerilor şi soldaţilor căpitanul Pantoja. Eşti neschimbat, peste tine anii nu trec.

— Haide să bem ceva la popota ofiţerilor – îl ia de braţ, îl conduce prin tabără, împinge o uşă cu reţea metalică, alege o masă sub ventilator căpitanul Mendoza. Nu-ţi face griji cu futăiala. Totul e pregătit, şi-aici treaba merge ca pe roate. Domn' sublocotenent, te-ocupi dumneata de toate şi ne-anunţi când se termină distracţia. Şi-

aşa, în timp ce răcanii fac înviorarea, ne lăfăim şi noi la o berică. Ce plăcere să te văd iar, Panta.

— Auzi, Alberto, mi-am amintit de ceva – observă pe fereastră vizitatoarele intrând în corturile de campanie, cozile formate de soldaţi, controlorii care îşi ocupă locurile căpitanul Pantoja. Nu ştiu dacă ştii că pe vizitatoarea aia căreia i se zice, hmm.

— Brazilianca, hai că ştiu, pe ea să n-o obosim decât cu ăia zece strict reglementari, nu? Crezi că nu ţi-am citit instrucţiunile? se face că-i dă un pumn, comandă sticle, le deschide, umple pahare şi ciocneşte căpitanul Mendoza. Bere, da? Două, de la gheaţă. Dar e absurd, Panta. Dacă muieruşca îţi place şi nu-ţi convine să fie cu alţii, de ce n-o scuteşti de serviciu? Că doar de-aia eşti şef, nu?

— Nu, asta nu – tuşeşte, se înroşeşte la faţă, se bâlbâie, bea căpitanul Pantoja. Nu vreau să-mi încalc îndatoririle. Şi-n plus, te asigur că-ntre vizitatoarea asta şi mine, în realitate…

— Toţi ofiţerii sunt la curent şi nu văd nimic rău în faptul că ai o iubită – îşi suge spuma de pe mustăţi, îşi aprinde o ţigară, bea, mai cere bere căpitanul Mendoza. Dar nimeni nu-ţi înţelege sistemul. Pricepe oricine că te râcâie să-ţi vezi piţipoanca regulată de trupeţi. Şi-atunci, la ce bun formalismul ăsta ridicol? Zece carici în aia ei e totuna c-o sută, frate.

— La zece o obligă regulamentul – îi vede ieşind din corturi pe primii soldaţi, intră următorii, apoi următorii următorilor, înghite căpitanul Pantoja. Cum să-l violez? Că doar eu l-am făcut.

— Tocmai talentul tău îţi joacă feste, creier electronic ce eşti – îşi dă capul pe spate, închide ochii pe jumătate, zâmbeşte nostalgic căpitanul Mendoza. Îmi aduc şi-acum aminte că, la Chorrillos, singurul cadet care-şi lustruia ghetele ca să iasă la manevre şi să se-ntoarcă cu ele pline de glod erai tu.

— Adevărul e că, de când s-a retras popa Beltrán, Corpul de Preoţi Militari lasă mult de dorit – primeşte plângeri, citeşte recomandaţii, ascultă liturghii, împarte distincţii, călăreşte cai, joacă popice generalul Scavino. Dar, ce vrei, Tigrule, e un fenomen general în Amazonia, cazărmile nu se puteau pune la adăpost. Oricum, nu-ţi bate capul. O să tratăm problema asta cu mână de fier. De fiecare poză cu pruncul-martir sau cu Sfânta Ignacia, treizeci de zile la pârnaie; de fiecare poză cu Fratele Francisco, patruşcinci.

— Am venit la Lagunas şi din cauza incidentului de-acum o săptămână, Alberto – îi vede ieşind pe sătui, intrând pe următorii înfometaţi şi pe următorii următorilor căpitanul Pantoja. Ţi-am citit raportul, bine-nţeles. Şi mi s-a părut suficient de grav ca să vin să văd la faţa locului ce s-a întâmplat.

— Nu merita să te deplasezi pentru atâta lucru – îşi dă drumul la curea, cere un sendviş cu brânză, mănâncă, bea căpitanul Mendoza.

Ce se-ntâmplă e la mintea cocoşului, în sătucele astea de la capătul lumii, de cum se-apropie un convoi de vizitatoare, începe damblaua. Numai ideea, şi-i face pe toţi bibilicii ăştia din împrejurimi să-şi piardă şi bruma de minte pe care-o au şi să stea cu misilu-n sus. Şi, uneori, comit prostioare.

— Să dai buzna într-un campament militar e mai mult decât o prostioară, e ditamai nebunia – îl vede pe Ciupitu strângând ilustraţiile şi revistele de la trupeţi căpitanul Pantoja. Nu era nimeni pază?

— Cum să nu, erau mai mulţi de pază, ca şi-acu, pentru că ori de câte ori soseşte convoiul e acelaşi lucru – îl scoate afară, îi arată barierele, santinelele cu baionete, ciorchinii de privitori civili căpitanul Mendoza. Vino-ncoa, hai să-ţi arăt. Îţi dai seama? Toţi hămesiţii din zonă dau târcoale, înnebuniţi, campamentului. Uite-acolo, îi vezi? Căţăraţi în pomi, au orgasme vizuale. Ce vrei, măi frate, sculamentu-i omenesc. Dacă până şi tu i-ai căzut victimă, deşi păreai o excepţie.

— N-au avut nimic de-a face în toată povestea asta nebunii ăia din Arcă? vede ieşind numerele şapte din diferitele cozi, vede intrând numerele opt, apoi nouă, apoi zece şi murmură „în fine” căpitanul Pantoja. Nu-mi repeta raportul, Alberto, spune-mi ce s-a petrecut în realitate.

— Opt tipi din Lagunas au intrat în campament şi-au încercat să răpească două vizitatoare – mitraliază la aparatul de radio generalul Scavino. Nu, nu vorbesc de fraţi, ci de Serviciul de Vizitatoare, cealaltă calamitate a selvei. Îţi dai seama cam unde-am ajuns, Tigrule?

— Una ca asta n-o să se mai întâmple, frate – plăteşte socoteala, îşi pune chipiul, ochelarii negri, îl lasă să iasă întâi pe Panta căpitanul Mendoza. Acum, cu o zi înainte de sosirea convoiului, dublez paza şi pun santinele pe tot perimetrul. Compania intră în stare de alarmă pentru ca trupeţii să poată regula în linişte! Zi şi tu dacă nu-i haios!

— Calmează-te şi nu te răţoi la mine – compară rapoarte, ordonă anchete, reciteşte scrisori Tigrul Collazos. Nu te isteriza, Scavino. Ştiu totul, am aici raportul lui Mendoza. Trupa le-a salvat pe vizitatoare şi gata. Bun, deci nu-i dracu’ chiar atât de negru. Un incident, ca atâtea altele. Lucruri mai rele fac fraţii, nu?

— Numai că nu-i prima oară când se-ntâmplă aşa ceva, Alberto – o vede ieşind dintr-un cort pe Brazilianca, o vede străbătând terenul viran printre fluierături de admiraţie, o vede suind la bordul *Evei* căpitanul Pantoja. Interferenţele elementului civil sunt constante. În toate satele din selvă se observă o efervescenţă teribilă când apar convoaiele.

— S-a iscat o bătaie între soldaţi şi civili din cauza celor două fufe – răspunde apelurilor, vizitează închisoarea, îi interoghează pe

deţinuţi, îşi iese din fire, ia calmante, scrie, dă telefoane generalul Scavino. Ai auzit bine, da? Între sol-daţi-şi-ci-vili. Răpitorii au reuşit să le scoată din tabără şi caftul s-a produs în plin sat. Patru bărbaţi răniţi. Oricând se poate întâmpla ceva foarte serios, Tigrule, din pricina acestui blestemat de Serviciu.

— Nu-i de mirare, fârtate – arată spre privitori, spre vizitatoarele care ies din corturi şi se îndreaptă spre debarcader flancate de paznici căpitanul Mendoza. Pentru sălbaticii ăştia care nici Iquitosul nu l-au văzut vreodată, femeile astea sunt nişte îngeri picaţi din cer. Mai e şi vina soldaţilor. Se duc în sat şi-şi dau drumul la gură, le înfierbântă oamenilor imaginaţia. Li s-a interzis să vorbească despre Serviciu, dar nu vor să-nţeleagă.

— Îmi cade foarte prost afacerea asta, acum când sunt pe punctul de-a termina un proiect ambiţios de lărgire şi perfecţionare a Serviciului – merge cu mâinile în buzunare, cu capul în jos, dând şuturi la pietricele căpitanul Pantoja. Ceva nemaipomenit de îndrăzneţ, ceva ce m-a costat zile întregi de gânduri şi de calcule. Ba mai mult, planul meu s-ar putea să rezolve şi problema civililor dezlănţuiţi, frate.

— În schimb, Pantoja, mi-ai dubla sau tripla astfel problema ailaltă, a popilor şi preacuvioaselor din Iquitos care îl înnebunesc la cap pe Scavino – cheamă ordonanţa, o trimite după ţigări, îi dă un bacşiş, cere foc Tigrul Collazos. Nu, ajunge. Cincizeci de vizitatoare e destul. Nu putem recruta altele, cel puţin deocamdată.

— De-aş avea o trupă operaţională de o sută de vizitatoare şi trei vaporaşe navigând permanent pe râurile amazoniene – supraveghează pregătirile de plecare a *Evei* căpitanul Pantoja –, nimeni n-ar mai putea prevedea sosirea convoaielor la centrele de folosinţă.

— Ăsta s-a căpiat de tot – ia o brichetă şi i-o apropie de faţă Tigrului Collazos generalul Victoria. Armata ar trebui să nu mai cumpere arme, ca să angajeze cât mai multe răsturnici. Niciun buget n-ar putea suporta fanteziile acestui nesătul.

— Studiaţi planul pe care vi l-am trimis, domnule general – scrie la maşină cu două degete, face calcule, trasează tabele sinoptice, doarme prost, şterge, adaugă, insistă căpitanul Pantoja. Am crea un „sistem de rotaţie neordonat-neregulată”. Sosirea convoiului ar fi mereu neprevăzută, astfel am face imposibile incidentele. Numai şefii de unităţi ar cunoaşte datele sosirilor.

— Şi când te gândeşti cât am avut de furcă cu el să-l facem să accepte misiunea de a crea Serviciul de Vizitatoare – caută prin birou o scrumieră şi o aşază la îndemâna Tigrului Collazos colonelul López López. Acum e-n elementul lui. Se mişcă printre curve ca peştele în apă.

— Ce-i drept, singurul mijloc de-a controla eficient acest sistem ar

fi supravegherea aeriană – cifrează memorii peste memorii, pregăteşte termosuri cu cafea, înmulţeşte, împarte, se scarpină în cap, expediază anexe căpitanul Pantoja. Ar fi nevoie de încă un avion. Şi, măcar, de încă un ofiţer de Intendenţă. M-aş mulţumi c-un sublocotenent, domnule general.

— S-a scrântit rău, asta e – citeşte *El Oriente,* ascultă Vocea Mesagerului, primeşte răvaşe anonime, intră târziu la cinema şi iese înainte de sfârşitul filmului generalul Scavino. Dacă şi de data asta îi faci pe plac şi-i aprobi proiectul, te avertizez că-mi cer şi eu lăsarea la vatră, ca Beltrán. Fanaticii Arcei şi vizitatoarele lui Pantoja o să mă termine. Supravieţuiesc doar pe bază de valeriană, Tigrule.

— Regret că trebuie să v-aduc la cunoştinţă o veste proastă, domnule general – pleacă în expediţie, invadează un sat pustiu, înjură, ajută la desprinderea din cuie, ordonă întoarcerea în marş forţat, băieţi, colonelul Augusto Valdés. Ieri noapte, în cătunul Frailecillos, la două ore cu şalupa de garnizoana mea, l-au răstignit pe subofiţerul Avelino Miranda. Era în permisie, îmbrăcat civil, şi s-ar putea ca sătenii să nu fi ştiut că e soldat. Nu, n-a murit încă, dar doctorii spun că-i o chestiune de ore. Tot cătunul, da, treizeci sau patruzeci de inşi. S-au refugiat în munţi, da.

— Calmează-te, Scavino, n-o fi dracu' chiar aşa de negru cum îl zugrăveşti tu – ascultă şi face glume pe seama vizitatoarelor la Cazinoul Militar, îşi linişteşte mama în legătură cu crucificaţii din selvă generalul Victoria. Chiar aşa de zbuciumaţi îs provincialii ăia când e vorba de fetele lui Pantoja?

— Zbuciumaţi, domnule general? îşi ia pulsul, îşi priveşte limba, desenează crud pe sugativă generalul Scavino. Azi-dimineaţă s-a prezentat aici episcopul, cu statul său major de preoţi şi călugăriţe.

— Am datoria morală de a vă anunţa că, dacă aşa-numitul Serviciu de Vizitatoare nu dispare, îi voi excomunica pe toţi cei ce lucrează acolo sau îl folosesc – intră în birou, se înclină sec, nu zâmbeşte, nu stă jos, îşi şterge inelul şi i-l întinde la sărutat episcopul. S-au încălcat toate limitele decenţei şi bunei-cuviinţe, domnule general Scavino. Însăşi mama căpitanului Pantoja a venit să mă vadă, deplângându-şi tragedia.

— Sunt cu totul de partea dumneavoastră, Eminenţă, şi ştiţi asta – se ridică, face o genuflexiune, sărută inelul, vorbeşte suav, oferă sucuri răcoritoare, îşi conduce vizitatorii până în stradă generalul Scavino. Dacă aş fi avut un cuvânt de spus, acest Serviciu nu s-ar fi înfiinţat niciodată. Vă rog doar s-aveţi puţină răbdare. Cât despre Pantoja, nici nu-mi pomeniţi numele lui, Monseniore. Nu-i vorba de nici o tragedie, nu vă lăsaţi înşelat. Băieţelul acestei doamne care vine la dumneavoastră scăldată-n lacrimi are o mare parte de vină în tot ce se întâmplă. Măcar de-ar fi organizat afacerea asta într-un mod

mediocru, defectuos. Dar nu, idiotul ăsta nu s-a lăsat până n-a făcut din Serviciul de Vizitatoare organismul cel mai eficient al Forţelor Armate.

— Ce să mai vorbim, Panta – urcă la bord, priveşte plin de curiozitate puntea de comandă, busola, învârte timona căpitanul Mendoza. Eşti un Einstein al regulatului.

— Da, desigur, am trimis câteva grupuri de militari în urmărirea fanaticilor – se duce la infirmerie, încurajează victima, înfige steguleţe într-o hartă, dă instrucţiuni, le urează succes ofiţerilor care pleacă în misiune colonelul Augusto Valdes. Cu ordin să-mi aducă tot cătunul, pân' la ultimul om, să le cer socoteală. N-a fost necesar, domnule general. Oamenii mei sunt indignaţi, subofiţerul Avelino Miranda a fost întotdeauna foarte iubit de trupă.

— Mai devreme sau mai târziu, Tigrul tot va trebui să-mi accepte planul – îi arătă căpitanului Mendoza compartimentele *Evei,* cala, sala maşinilor, scuipă şi şterge cu piciorul căpitanul Pantoja. Creşterea Serviciului e inevitabilă. Cu trei vaporaşe, două avioane, o echipă operaţională de o sută de vizitatoare şi doi ofiţeri adjuncţi voi face minuni, Alberto.

— Pe vremuri, la Chorrillos, noi, colegii tăi, credeam că vocaţia ta nu-i să devii militar, ci maşină de calcul – debarcă, se întoarce cu Panta de braţ la campament, întreabă mi-ai pregătit situaţia statistică, sublocotenente? căpitanul Mendoza. Acum văd că ne-am înşelat. Visul tău e să fii Marele Proxenet al Peruului.

— Te înşeli, de când mă ştiu n-am vrut să fiu decât soldat, dar soldat-administrator, adică tot atât de important ca orice artilerist sau pifan. Armata eu o am aici, în inimă – examinează biroul rustic, lampa cu gaz, plasele de ţânţari, iarba care creşte în crăpăturile duşumelei, îşi atinge pieptul căpitanul Pantoja. Râzi tu, râzi, ca şi Bacacorzo. Te asigur că într-o zi o să rămâneţi trăsniţi de ce-oţi vedea. Vom funcţiona pe întreg teritoriul naţional, cu o flotă de vapoare, autobuze şi sute de vizitatoare.

— I-am pus în fruntea grupurilor plecate să-i vâneze pe ofiţerii cei mai energici – urmăreşte şi conduce prin radio deplasarea expediţionarilor, schimbă poziţia steguleţelor pe hartă, vorbeşte cu doctorii colonelul Augusto Valdés. Soldaţii sunt atât de porniţi, încât trebuie să-i stăpânească cineva. Ca să nu-i linşeze pe fanatici pe drum. În ce-l priveşte pe subofiţerul Miranda, s-ar părea că e în afara oricărui pericol. Însă va rămâne ciung şi şchiop.

— Va trebui să se înfiinţeze o nouă specialitate în Armată – primeşte raportul statistic, îl reciteşte, îi corectează, arată spre şliţ căpitanul Mendoza. Artilerie, Infanterie, Cavalerie, Inginerie, Intendenţă şi…? Împerecheri Militare? Lupanare Ostăşeşti?

— Ar trebui să fie un nume mai discret – râde, îl zăreşte prin

reţeaua metalică pe gornistul care sună adunarea pentru masă, îi vede pe soldaţii care intră într-un şopron de lemn căpitanul Pantoja. Dar de ce nu, într-o zi, cine ştie.

— Uite, s-a terminat zbenguiala şi iată-ţi plutonul de târfuliţe cântând *La Raspa* – arată spre *Eva*, spre sirena care şuieră, spre vizitatoarele de la bord stând cu coatele sprijinite pe parapet, spre subofiţerul Rodríguez care s-a suit la puntea de comandă căpitanul Mendoza. Mă cac pe mine de râs când le-aud imnul. Te întorci la Iquitos acum imediat?

— Da, acum plec – îl îmbrăţişează pe Mendoza, urcă din două salturi viguroase la bordul *Evei,* încuie cabina, se trânteşte pe pat căpitanul Pantoja. În urechiuşă, pe gât, pe tot pieptul. Zgârieturi, ciupeli, ronţăieli.

— *Ay,* Panta, ce agasant eşti – se împotriveşte, loveşte cu tocurile în podea, trage perdeluţa, suspină uitându-se în tavan, îşi aruncă hainele de pe ea cu furie Brazilianca. Nu vezi că-s obosită, că vin de la lucru? Iar apoi ştiu ce va urma, marea scenă a geloziei.

— Şşşt, gura! Doar ştii că sus, mai sus puţin – se zgârceşte tot, se încovoaie, se lungeşte, se bălăngăne, freamătă, se smiorcăie, îşi dă ochii peste cap de plăcere, se destinde Panta. Acolo, acolo, ah, ce bine!

— Dar trebuie să-ţi spun ceva, Panta – se aburcă în pat, stă în genunchi, se întinde, îl prinde în ea şi se desprinde Brazilianca. M-am săturat să mă tot faci să pierd bani cu mania asta a ta de a-mi da numai zece.

— Pfuuu – se linişteşte, transpiră, încă mai gâfâie Pantita. Nu-ţi poţi ţine gura nici în momentele astea?

— Treaba e că din cauza ta pierd bani şi nu-mi convine, trebuie şi eu să-mi văd de interesele mele – se dă la o parte, se spală, se îmbracă, deschide hubloul, scoate capul afară şi respiră adânc Brazilianca. Chestiile astea care-ţi plac îşi pierd farmecul cu timpul. Şi-apoi ce urmează? Toate au avut azi parte de douăzeci, de două ori cât mine.

— Ei drăcie, de parcă Serviciul ăsta n-ar însemna şi-aşa destule cheltuieli pentru Intendenţă – primeşte telegrama, o citeşte, o flutură colonelul López López. Ştiţi cu ce-mi vine acum Pantoja, domnule general? Cică să se studieze posibilitatea de a li se da o primă de risc vizitatoarelor când pleacă în convoi. Pasămite le e frică de fanatici.

— Păi, tu primeşti procent dublu faţă de ele, şi asta compensează diferenţa, doar ţi-am dovedit-o şi mai demult, ţi-am făcut o evaluare – se înapoiază pe punte, le vede pe Viruca şi pe Sandra întinzându-şi creme pe faţă, îl vede pe Ciupitu dormind într-un balansoar Pantaleón Pantoja. Ce obosit sunt, parc-aş avea tahicardie! Ai pierdut organigrama pe care ţi-am făcut-o? Ai uitat că, pe deasupra, îţi dau lunar 15% din leafa mea ca să-ţi sporesc venitul?

— Ştiu, ştiu, Panta – se sprijină cu coatele pe balustrada de la proră, priveşte copacii de pe ţărm, apele pământii, pârtia de spumă, norii roşcaţi Brazilianca. Dar leafa ta e un rahat. Nu te supăra, ăsta-i adevărul. Şi-n plus, cu mania asta a ta, toate mă detestă. N-am nicio prietenă printre fete. Până şi Chuchupe îmi zice, privilegiato, de cum întorci tu spatele.

— Asta şi eşti şi asta-i marea ruşine a vieţii mele – se plimbă pe punte, întreabă o s-ajungem la Iquitos devreme? îl aude pe subofiţerul Rodríguez spunând desigur, domnul Pantoja. Nu te mai plânge atâta, n-ai dreptate. Eu ar trebui să mă plâng. Din cauza ta am încălcat un principiu pe care l-am respectat de când mă ştiu.

— Nu vezi? Iar ai început – îi surâde Păroşicii care ascultă radioul sub pânzarul de la pupa, unui marinar care face colac nişte parâme Brazilianca. De ce nu eşti mai cinstit, şi-n loc să vorbeşti de principii, mai bine ai recunoaşte că eşti gelos pe cei zece soldăţei de la Lagunas.

— Credeai că numărul lor va scădea? Nici pomeneală, Tigrule, dimpotrivă, se-nmulţesc ca flăcările într-o pădure – se îmbracă civil, hoinăreşte prin mulţime, adulmecă mirosul de ceapă şi tămâie, vede pâlpâirea candelelor, simte pestilenţa ofrandelor generalul Scavino. Nici nu ştii ce-a fost la aniversarea pruncului-martir. O procesiune cum nu s-a mai văzut la Iquitos. Toate malurile Moronacochei gemând de oameni. La fel în lagună. Nu era loc de-o barcă, de-o luntre.

— Eu mi-am făcut întotdeauna datoria, fir-ar soarta mea a naibii – le zice bună Ţâţoasei şi Ritei care joacă cărţi în plin soare, se tolăneşte pe un colac de salvare, vede apunând soarele în zare Pantaleón Pantoja. Am fost dintotdeauna un tip just, principial. Până s-apari tu, nici măcar clima asta de trântori nu m-a făcut să-mi încalc principiile.

— Dacă-mi zici c-ai chef să mă înjuri pentru ăi zece soldăţei, te cred şi-ţi suport figurile – se uită la cesuleţul ei, strâmbă din nas, zice iarăşi s-a oprit, îl învârte Brazilianca. Dar dacă o ţii tot aşa morţiş cu principiile tale, atunci te dau dracului şi cobor în cabină să mă odihnesc.

— Munca asta şi tu aţi fost ruina mea – se schimbă la faţă, nu răspunde la salutul marinarului care stă de vorbă cu Puţica, scrutează râul, cerul care se întunecă Pantaleón Pantoja. Dacă nu eraţi voi, nu mi-aş fi pierdut soţia, fiica.

— Ce plicticos eşti, Panta – îl ia de braţ, îl duce în cabină, îi oferă nişte sendvişuri, o coca-cola, îi curăţă o portocală, aruncă cojile în râu, aprinde lampa Brazilianca. Acu' o să-mi plângi pe umăr pentru nevastă-ta şi pentru fiică-ta? De fiecare dată după ce te culci cu mine te-apucă nişte remuşcări pe care nu ştiu, zău, cine ţi le poate suporta. Nu fi tont, puştiule.

— Îmi lipsesc grozav, mi-e un dor de ele de nu mai pot – mănâncă, bea, îşi pune pijamaua, se culcă, vorbeşte cu o voce frântă Panta.

Casa-i atât de pustie fără Pocha, fără Gladycita. Nu mă pot obişnui.

— Vino-ncoa, puştiulică, vino, nu bâzâi – rămâne în furou, se întinde lângă Panta, stinge lampa, îşi deschide larg braţele Brazilianca. Află că tot ce simţi tu acum nu-i decât gelozie, eşti gelos pe soldăţei. Vino, culcuşeşte-te lângă mine, lasă-mă să-ţi scarpin uşurel căpşorul.

— Ba chiar umbla vorba c-o să vină Fratele Francisco în persoană – îi observă pe apostolii îmbrăcaţi în alb, pe credincioşii îngenuncheaţi cu braţele întinse, pe invalizii, orbii, leproşii, piticii şi pe muribunzii care stau în jurul crucii generalul Scavino. Noroc că n-a venit. Ne-ar fi pus într-o situaţie imposibilă. N-aveai cum să-l arestezi în faţa a douăzeci de mii de oameni gata să moară pentru el. Unde dracu' o fi acum? Pe unde o umbla? Nu, nici urmă de nebunul ăsta.

— Vapolaşul e un căluciol, eu sunt Pochita, tu eşti Gladycita – cântă, se leagănă, se uită la luna care luminează difuz hubloul şi argintează capul patului Brazilianca. Ce bebeluş flumos şi dulce! Eu îl scalpin pe căpşol, eu îi dau pupici mici. Viei să-ţi sug şi să-ţi ling ţâţica?

— Acum e pe capul dumneavoastră, uite-acolo, ah, a zburat – împinge poarta Muzeului şi Acvariului Amazonic şi îi face loc căpitanului Pantoja s-o ia înainte locotenentul Bacacorzo. V-a muşcat cumva? Cred că era o viespe.

— Mai jos, mai încetişol – se binedispune imediat, se copilăreşte, se prosteşte şi bolboroseşte Pantita. Pe spinălică, pe gâtişol, în ulechiuşă. Şi mai mult pe sfâlc, domnişoală.

— Ah, am omorât-o – dă o palmă acvariului cu vaca marină sau *manatí* locotenentul Bacacorzo. Nu era viespe, era un muscoi. Sunt primejdioşi, lumea zice că transmit lepră.

— Oi fi având sânge acru, niciodată nu mă pişcă gângăniile – trece pe lângă marsuinul nebun, marsuinul cenuşiu, marsuinul roşu, se opreşte la furnica *curhuinse,* citeşte „este insectă nocturnă, produce mari pagube, într-o singură noapte poate devora o fermă, se adună cu sutele de mii, la maturitate le cresc aripi şi li se umflă burta" căpitanul Pantoja. În schimb pe maică-mea, Dumnezeule, cum iese-n stradă, cum o mănâncă de vie.

— Ştiaţi că pe furnicile astea, aici, oamenii le ronţăie prăjite, cu sare şi feliuţe de banană? mângâie cu degetul creasta unei iguane disecate, penele multicolore ale unui tucan locotenentul Bacacorzo. Ar trebui s-aveţi mai multă grijă de dumneavoastră, arătaţi foarte slăbit. Cred c-aţi dat jos pe puţin zece kile în ultimele luni. Ce-aţi păţit, domnule căpitan? Muncă, probleme?

— Câte ceva din ambele – se apleacă şi caută degeaba cei opt ochi ai marelui, săltăreţului şi otrăvitorului păianjen văduv căpitanul Pantoja. Din moment ce toată lumea îmi zice la fel, înseamnă că-i adevărat. O să intru la o cură de îngrăşare, să-mi recâştig drăguţele de

kile pierdute.

— Îmi pare rău, Tigrule, dar a trebuit să-i ordon trupei să dea ajutor Jandarmeriei la prinderea fanaticilor – primeşte petiţii, jalbe, denunţuri, anchetează, şovăie, se consultă, ia o hotărâre, informează despre ea generalul Scavino. Patru răstigniţi în şase luni e prea de tot, nebunii ăştia fac din Amazonia un ţinut al barbariei şi e timpul să dăm dovadă de mână de fier.

— Nu prea păreţi să profitaţi din plin de burlăcie – apucă cu o mână lupa montată acolo şi măreşte viespea *huayranga,* clopotul-viespe şi viespea *shiro-shiro* locotenentul Bacacorzo. În loc să fiţi fericit, încântat de libertatea recăpătată, dumneavoastră păreţi mai trist decât un liliac păros.

— Nu-mi prieşte burlăcia – ajunge primul la colţul felinelor şi atinge cu trupul tigrul negru, *otorongo* sau prinţul selvei, *ocelote,* puma şi tigruţul vărgat căpitanul Pantoja. Ştiu că majoritatea bărbaţilor, după un timp, se satură de monotonia familială şi-ar da orice să scape de nevestele lor. Eu n-am păţit însă aşa ceva. Adevărul e că m-a durut când a plecat Pocha. Mai ales că mi-a luat şi fetiţa.

— Nici nu mai trebuie să spuneţi că v-a durut, vi se citeşte pe faţă – „cameleonii mici trăiesc în copaci, cei mari trăiesc în apă” aude locotenentul Bacacorzo. În fine, astea-s necazurile vieţii, dom’ căpitan. Aveţi veşti de la soţie?

— Da, îmi scrie săptămânal. Locuieşte la sora ei, Cici, la Chiclayo – numără viperele, *yacumama* sau mama apei, boa neagră, *mantona*, *sachamama* sau mama selvei căpitanul Pantoja. Nu-s supărat pe Pocha, o înţeleg foarte bine. Misiunea mea nu-i putea stârni decât repulsie. Nici o femeie decentă nu s-ar fi împăcat cu situaţia asta. De ce râzi? Nu-i nici o glumă, Bacacorzo.

— Iertaţi-mă, dar zău că situaţia are hazul ei – aprinde o ţigară, suflă fumul printre gratiile coliviei *paucar*-ului, citeşte „imită cântecul celorlalte păsări şi râde sau plânge precum copiii” locotenentul Bacacorzo. Dumneavoastră, atât de pedant, de sensibil în chestiuni morale. Şi cu cea mai neagră imagine din câte se pot imagina. Aici, la Iquitos, toţi vă cred un ticălos nemaipomenit.

— Cum să n-aibă dreptate să plece, doamnă, nu vă păcăliţi singură – îi dă sculul de lână doamnei Leonor, face un ghem, începe să împletească Alicia. Mamele îşi încuie fetele în casă când îi văd trecând pe Pantita al dumneavoastră, se închină şi fac semne de alungat piazarea. Aflaţi de la mine, dacă nu ştiaţi deja, şi mai degrabă căinaţi-o pe Pocha.

— Crezi că n-am aflat? se amuză dându-le de mâncare peştilor ornamentali, văzând cum străluceşte în apă ale lui *neon tetra* căpitanul Pantoja. Armata nu m-a menajat deloc dându-mi misiunea asta.

— Nimeni n-ar zice că vă pare rău văzând cu cât antren mimaţi la

Serviciul de Vizitatoare – se uită la transparentul *blue tetra*, la solzosul *limpia-vidrios* şi la carnivorul *Piranha* locotenentul Bacacorzo. Da, ştiu, din simţ al datoriei.

— S-au întors primele două patrule, domnule general – îi primeşte pe expediţionari la intrarea cazărmii, îi felicită, îi tratează cu câte o bere, îi face să amuţească pe prizonierii care strigă, dă ordin să fie încarceraţi la Arestul Preventiv colonelul Peter Casahuanqui. Au adus vreo şase, şapte fanatici, unul din ei cu febră intermitentă. Toţi au luat parte la răstignirea băbuţei, la Dos de Mayo. Îi ţin aici, îi predau poliţiei, sau îi trimit la Iquitos?

— Auzi, tot nu mi-ai spus de ce mi-ai dat întâlnire în Muzeul ăsta, Bacacorzo – măsoară din priviri un *paiche,* cel mai mare peşte de apă dulce din lume căpitanul Pantoja.

— Ca să vă dau o ştire proastă, printre ofidieni şi arahnide – aruncă o căutătură indiferentă ţipatului, calcanului, ţestoaselor *charapas* locotenentul Bacacorzo. Scavino vrea să vă vadă urgent. Vă aşteaptă la Comandament, la ora zece. Aveţi grijă, e c-o falcă-n cer şi una-n pământ.

— Numai impotenţii, eunucii şi asexuaţii le pot pretinde neobosiţilor apărători ai Patriei – creşte şi descreşte printre arpegii, declamă, capătă inflexiuni metalice Vocea Mesagerului –, care se sacrifică slujind acolo, la sinuoasele frontiere, să trăiască într-o castitate absolută.

— Tot timpul e aşa, cel puţin în ce mă priveşte – iese pe promontoriu, priveşte râul sticlind sub soarele ucigaş, şalupele şi plutele care ajung în portul Beldn căpitanul Pantoja. Ştii cumva care-i e supărarea acum?

— Blestemata de emisiune de ieri a Mesagerului, de-aia te-am chemat – nu-i răspunde la salut, nu-l invită să stea jos, pune o bandă şi dă drumul la magnetofon generalul Scavino. Putoarea n-a făcut altceva decât să vorbească de dumneata, ţi-a dedicat toate cele treizeci de minute ale programului. Ţi se pare o nimica toată, Pantoja?

— Vitejii noştri soldaţi trebuie să recurgă la debilitantul onanism? se întreabă, lansează pe calea undelor crâmpeie din valsul *La Contamanina,* aşteaptă un răspuns, întreabă din nou Vocea Mesagerului. Să revină la autosatisfacerea infantilă a bărbăţiei din ei?

— Vocea Mesagerului? aude cum magnetofonul scârţâie, pârâie şi se opreşte, îl vede pe generalul Scavino cum îl zgâlţâie, îl loveşte, îi manevrează toate butoanele căpitanul Pantoja. Sunteţi sigur, domnule general? M-a atacat iar?

— Dimpotrivă, te-a apărat, te-a apărat iar – descoperă că aparatul a ieşit din priză, murmură ce tâmpenie, se apleacă, îl conectează la loc generalul Scavino. Şi-i de o mie de ori mai rău decât dacă te-ar fi atacat. Nu pricepi? Asta ridiculizează şi mânjeşte Armata, în acelaşi

timp.

— Da, le-am îndeplinit punct cu punct, domnule general – stă îndelung de vorbă cu sublocotenentul şef peste Intendenţă, inspectează magazia cu provizii, stabileşte meniuri cu sergentul-bucătar colonelul Maximo Dávila. Numai c-a apărut o gravă problemă cu aprovizionarea. Am cincizeci de fanatici sub zăvor şi dacă le dau de mâncare trebuie să tai din raţia trupei. Nu ştiu ce să fac, domnule general.

— I-am interzis cu desăvârşire să-mi pomenească numele – vede aprinzându-se un beculeţ galben, învârtindu-se rolele, aude zgomote metalice, ecouri, se înfurie căpitanul Pantoja. Nu-mi pot explica, vă asigur că…

— Linişte. Ascultă – ordonă, stă cu braţele încrucişate, picior peste picior, se uită cu ură la magnetofon generalul Scavino. Te-apucă greaţa.

— Guvernul ar trebui să-l decoreze cu Ordinul Soarelui pe domnul Pantaleón Pantoja – izbucneşte, se impune printre Lux săpunul care parfumează, Coca-Cola pauza care răcoreşte şi zâmbete Kolynos, dramatizează şi pretinde Vocea Mesagerului. Pentru necurmatele-i strădanii de a realiza satisfacerea celor mai intime dorinţe ale santinelelor Peruului.

— A ascultat-o nevastă-mea, şi a trebuit ca fiicele mele să-i dea săruri – stinge magnetofonul, străbate camera cu mâinile la spate generalul Scavino. Ne transformă în clovnii întregului Iquitos, cu peroraţiile lui. Nu ţi-am ordonat eu să iei imediat măsuri ca Vocea Mesagerului să nu se mai ocupe de Serviciul de Vizitatoare?

— Singura cale de a-i astupa gura individului ăstuia este să-i băgăm un glonţ în cap sau bani în buzunar – ascultă radioul, le vede pe vizitatoare făcându-şi valijoarele ca să se îmbarce, o vede pe Chuchupe urcând pe *Dalila* Pantaleón Pantoja. A-l împuşca înseamnă însă grave bătăi de cap, aşa că nu-mi rămâne decât să-l ung cu niscai soles strecuraţi în pungă. Du-te şi spune-i, Ciupitule. Să se prezinte aici, dar să nu depăşească pragul porţii.

— Vrei să spui că foloseşti o parte din bugetul Serviciului de Vizitatoare pentru mituirea ziariştilor? îl examinează de sus până jos, îşi lărgeşte nările, îşi încreţeşte fruntea, îşi arată incisivii generalul Scavino. Foarte interesant, căpitane.

— Îi am aici, puşi la păstrare, pe cei ce l-au răstignit pe subofiţerul Miranda – atomizează patrulele, dublează orele de gardă, suprimă permisii şi învoiri, îşi extenuează şi exasperează oamenii colonelul Augusto Valdés. El i-a identificat pe cei mai mulţi, da. Numai că mi-am pus oamenii pe urma Fraţilor Arcei, iar graniţa e ca şi nepăzită. Ştiu, ştiu că nu-i nicio primejdie, însă dacă vreun inamic vrea să ne cotropească, ajunge până-n Iquitos plimbându-se, domnule general.

— Bugetul nu, bugetu-i sfânt – vede un şoricel fugind iute pe pervazul ferestrei, la câţiva centimetri de capul generalului Scavino căpitanul Pantoja. Dumneavoastră aveţi facturile şi puteţi verifica. Plătesc din solda mea. A trebuit să renunţ la 5% lunar din venitul meu ca să-l amuţesc pe şantajistul ăsta. Nu înţeleg de ce s-a comportat aşa.

— Din scrupule profesionale, din indignare morală, din solidaritate umană, amice Pantoja – intră la centrul logistic trântind poarta, urcă scăriţa postului de comandă ca o vijelie, încearcă să-l îmbrăţişeze pe domnul Pantoja, îşi scoate haina, se aşază la birou, râde, tună, vociferează Mesagerul. Fiindcă nu pot suporta să existe indivizi care să vă denigreze truda şi să vă înjure zi şi noapte în acest oraş unde sfânta mea mamă m-a adus pe lume.

— Înţelegerea noastră era cât se poate de clară şi dumneata ai încălcat-o – rupe o riglă izbind-o de un afişier, are spume la gură şi ochii furibunzi, scrâşneşte din dinţi Pantaleón Pantoja. La ce mama naibii îţi dau câte cinci sute de soles pe lună? Dintr-un singur motiv: ca să uiţi că eu exist, că Serviciul de Vizitatoare există.

— Da, dar sunt şi eu om, domnule Pantoja, ştiu să-mi asum responsabilităţile – recunoaşte, îl calmează, gesticulează, aude zbârnâitul elicei, vede *Dalila* spintecând râul, brăzdând două cărări de apă, înălţându-se, dispărând pe cer Mesagerul. Am sentimente, impulsuri, emoţii. Unde mă-ntorc, n-aud decât calomnii la adresa dumneavoastră şi mă-nfurii. Nu permit să fie denigrat un om ca dumneavoastră, atât de galanton şi domn în toate. Mai cu seamă că suntem şi prieteni.

— Uite ce-i, om de nimic, îţi dau un avertisment foarte sever – îl apucă de cămaşă, îl zgâlţâie ca pe un sac cu cartofi, îl vede speriindu-se, înroşindu-se, tremurând, îi dă drumul Pantaleón Pantoja. Ştii ce era să păţeşti data trecută, când te-ai legat de Serviciu. A trebuit să le domolesc pe vizitatoare, voiau să-ţi scoată ochii cu unghiile şi să te răstignească în Piaţa Mare.

— Cum să nu ştiu, amice Pantoja – îşi bagă la loc cămaşa în pantaloni, încearcă să zâmbească, îşi recapătă aplombul, îşi îndreaptă gulerul Mesagerul. Credeţi că n-am aflat că-mi lipiseră fotografia de poarta Pantilandului şi c-o scuipau la intrare şi la ieşire?

— Adevărul e că ne-am creat ditamai problema, Tigrule – îşi imaginează răzmeriţe, salve de împuşcături, morţi şi răniţi, titluri sângeroase de-o şchioapă în ziare, destituiri, procese, sentinţe şi lacrimi generalul Scavino. În trei săptămâni am pus mâna pe aproape cinci sute de fanatici care se ascundeau prin selvă. Bun, dar acum nu ştim ce să facem cu ei. Dacă-i trimitem peşcheş la Iquitos e şi mai rău, s-ar lăsa cu manifestaţii, că mii de „fraţi” sunt în libertate. Ce părere are Statul-Major?

— Dar acum ele nu mai pot de bucurie că le fac curte în emisiunile

mele, domnule Pantoja – îşi pune haina, se duce lângă balustradă, îi face semne de prietenie Chinezului Porfirio, se întoarce lângă birou, îl bate pe umăr pe domnul Pantoja, se jură pe degetele puse în cruce Mesagerul. Când mă văd pe stradă, îmi trimit bezele. Hai, amice Pan-Pan, n-o mai lua în tragic, eu voiam doar să fac un serviciu. Dar, dacă aşa preferaţi, atunci Vocea Mesagerului n-o să vă mai pomenească numele niciodată.

— Aşa te sfătuiesc, că, de nu, le asmut contra dumitale pe toate cele cincizeci de vizitatoare, şi-ţi spun de pe-acum c-au gheare foarte lungi – trage un sertar al biroului, scoate un revolver, îl încarcă şi îl descarcă, îi roteşte cilindrul, ocheşte spre tabla neagră, spre telefon, spre bârnele tavanului Pantaleón Pantoja. Iar dacă ele nu te termină, vin eu să te sfârşesc, c-un glonţ în cap. Înţeles?

— Perfect, amice Pantoja, nu mai e nevoie de cuvinte – îşi înmulţeşte ploconelile, zâmbetele, semnele de bun-rămas, coboară pe scăriţă cu spatele, fuge, dispare pe drumul spre Iquitos Mesagerul. Totu-i limpede ca lumina zilei. Cine-i domnul Pan-Pan? N-avem ştire, nu există, n-am auzit de el. Dar Serviciul de Vizitatoare? Cum? Ce-aţi zis? Ce-i aia, cu ce se mănâncă? Da? Corect? Vedeţi, ne înţelegem noi. Şi cu bănuţii mei pe luna asta cum rămâne? Tot aşa, prin Ciupitu?

— A, nu, asta nu, aşa nu se poate – şuşoteşte cu Alicia, dă fuga până la confreria augustinienilor, ascultă confidenţele părintelui prior, se întoarce sufocată acasă, îl primeşte protestând pe Panta doamna Leonor. Te-ai prezentat cu una din banditele alea la biserică! Şi unde! Tocmai la Sfântul Augustin! Părintele José María mi-a povestit totul.

— Întâi ascultă-mă şi-apoi încearcă să înţelegi, mama – aruncă şepcuţa în garderob, se duce la bucătărie, bea un suc de papaya cu gheaţă, îşi clăteşte gura Panta. Nu fac aşa ceva niciodată, nu mă dau în spectacol prin oraş cu niciuna din ele. A fost o împrejurare cu totul specială.

— Părintele José María v-a văzut pe amândoi intrând la braţ, cu cea mai mare dezinvoltură – umple cada cu apă rece, rupe ambalajul unui săpun nou, aşază prosoape curate doamna Leonor. La unsprezece dimineaţa, exact când vin la slujbă toate doamnele din Iquitos.

— Fiindcă atunci sunt botezurile, n-am ce face, lasă-mă să-ţi explic – îşi scoate cămaşa, pantalonii, maioul, chiloţii, îşi pune halatul, papucii, intră în baie, se dezbracă, se scufundă în apă, îşi închide ochii pe jumătate şi şopteşte ah că bună mai e Pantita. Ţâţoasa e una din cele mai vechi şi mai eficiente colaboratoare de-ale mele, trebuia s-o fac.

— Nu putem fabrica martiri, sunt prea destui cei pe care-i fac ei – revizuieşte dosare cu tăieturi din presă însemnate cu creionul roşu, prezidează întruniri cu ofiţeri de la Serviciul Secret, de la Poliţia de Investigaţii, propune un plan, i-l trimite Statului Major şi îl execută

Tigrul Collazos. Ţine-i acolo, în cazărmi, câteva săptămâni, cu pâine şi apă. Apoi sperie-i bine şi dă-le drumul, Scavino. Cu excepţia a zece, unsprezece instigatori sau căpetenii, că pe ăia ni-i trimiţi legaţi fedeleş la Lima.

— Ţâţoasa – se învârte prin dormitor, pe coridor, se apropie de sala de baie, îl vede pe Panta dând din picioare şi stropind pe jos doamna Leonor. Auzi cu cine lucrezi tu, cu cine ai de-a face! Ţâţoasa, Ţâţoasa! Cum e cu putinţă să te prezinţi la biserică cu o femeie pierdută ca aia, care-n plus se mai numeşte şi-aşa? Nu mai ştiu la ce sfânt să cad în genunchi, până şi la pruncul-martir m-am rugat să te scoată din cloaca asta.

— M-a rugat să fiu naşul copilaşului ei şi n-o puteam refuza, mama – se săpuneşte pe cap, pe faţă, pe trup, se curăţă cu duşul, se învăluie în prosoape, sare din cadă, se şterge, se dă cu deodorant, se piaptănă Pantita. Ţâţoasa şi Mii-de-moace au avut delicateţea să-i dea nou-născutului numele meu. Îl cheamă Pantaleón, şi eu însumi l-am ţinut pe braţe când l-au creştinat.

— Ce onoare pentru familia noastră! se duce la bucătărie, vine cu o perie cu coadă lungă şi cu cârpe, şterge prin baie, intră în dormitor, îi dă lui Panta o cămaşă, nişte pantaloni bine călcaţi doamna Leonor. Dacă tot trebuie să faci munca aia îngrozitoare, măcar ţin-te de ce mi-ai promis. Nu te afişa cu ele, să nu te vadă lumea.

— Ştiu, ştiu, mămico, nu fi sâcâitoare, upa, până-n pod, upa – se îmbracă, aruncă rufele murdare într-un coş, zâmbeşte, se apropie de doamna Leonor, o ia în braţe, o ridică în sus Pantita. Ah, uitam să-ţi arăt. Uite, a sosit o scrisoare de la Pocha. Ne trimite poze cu Gladycita.

— Ia să văd, dă-mi ochelarii – îşi îndreaptă fusta, bluza, îi smulge plicul, caută lumina ferestrei doamna Leonor. *Uy,* ce scumpete, nepoţica mea dragă, ce s-a îngrăşat! Când o să-mi asculţi rugăciunile, Sfinte Cristoase din Bagazán? Stau toate după-amiezile în biserică, cufundată-n rugăciune, dau acatiste să ne scoţi de-aici, şi Tu nimic.

— La Iquitos ai ajuns o bisericoasă, bătrânico, la Chiclayo nici la slujbe nu te duceai, jucai doar canasta – se tolăneşte în balansoarul de răchită, răsfoieşte un ziar, dezleagă un careu de cuvinte încrucişate, râde Panta. Cred că rugăciunile rămân fără răspuns fiindcă amesteci religia cu superstiţia: pruncul-martir, Sfântul Cristos din Bagazán, Domnul Miracolelor, Sfânta Ignacia.

— Nu uitaţi că ne trebuie bani şi oameni pentru a-i prinde pe nebunii ăia cu Arca – ia avioane, jeepuri şi bărci cu motor, străbate Amazonia, revine la Lima, îi face să lucreze peste program pe ofiţerii de la Contabilitate şi Finanţe, redactează o dare de seamă, se prezintă în biroul Tigrului Collazos colonelul López López. Asta înseamnă cheltuieli serioase pentru Armată. Iar Serviciul de Vizitatoare este o

gaură neagră, lucrează doar în pierdere. Ca să nu mai vorbim de problemele pe care ni le creează.

— Uite scrisoarea Pochei, nu-s decât două, trei rânduri, ţi-o citesc – ascultă muzică, face o plimbare cu doamna Leonor prin Piaţa Mare, lucrează în dormitorul lui până la miezul nopţii, se trezeşte de cum se luminează de ziuă Panta. S-au dus la Pimentel, cu Cici, îşi petrec vara făcând plajă. Nu zice nimic cum că s-ar întoarce, mama.

— Randament zero? îşi trage chipiul pe frunte, îi lasă să iasă înaintea sa din birou pe generalul Victoria şi pe colonelul López López, se aşază lângă şofer, îi ordonă acestuia la Rosita Rios în trombă Tigrul Collazos. Să-l declarăm inexistent, ca şi cum n-ar fi? Da, sigur, e una din soluţiile posibile, pe care Scavino ar alege-o cu ochii închişi. Dar nu vi se pare totul cam precipitat? Nu văd motivul, şi nu înţeleg de ce atâta grabă să declarăm Serviciul de Vizitatoare un eşec total. La urma urmei, incidentele provocate de el sunt neînsemnate.

— Nu mă preocupă lucrurile negative ale Serviciului de Vizitatoare, ci cele pozitive, Tigrule – alege o masă pe terasă, se aşază în capul mesei, îşi lărgeşte nodul la cravată, studiază meniul cu deosebită atenţie generalul Victoria. Grav e tocmai succesul lui fantastic. Din punctul meu de vedere, problema e că, pe nedorite şi pe neştiute, noi am creat un mecanism infernal. López a cutreierat toate garnizoanele din selvă şi raportul lui e neliniştitor.

— M-am văzut pus în faţa nevoii imperioase situaţie de a recruta încă zece vizitatoare în regim de urgenţă – telegrafiază căpitanul Pantoja. Nu pentru amplificarea Serviciului, ci pentru a menţine ritmul laboral atins în prezent.

— Adevărul e că vizitatoarele lui Pantoja au devenit preocuparea centrală a tuturor garnizoanelor, campamentelor şi posturilor de frontieră – cere frigărui şi porumb fiert la felul întâi, apoi raţă marinată cu mult usturoi colonelul López López. Nu exagerez câtuşi de puţin, domnule general. Aproape că n-am putut discuta altceva cu ofiţerii, subofiţerii şi soldaţii, credeţi-mă. Până şi crimele Arcei trec pe planul doi când e vorba de vizitatoare.

— Motivul este marele număr de patrule şi de grupuri care îi urmăresc şi îi capturează pe asasinii religioşi – transmite codificat căpitanul Pantoja. După cum se ştie la nivelul gradelor superioare, aceste comandouri se află în hăţişurile munţilor, desfăşurând o acţiune civico-poliţienească de prim ordin.

— În valiza asta sunt dovezile, Tigrule – optează pentru plachie de peşte *corvina* şi rinichi *à la créole* cu garnitură de orez generalul Victoria. Ghici ce-s hârtiile astea. Rapoarte asupra stării actuale a apărării aero-terestro-fluviale a graniţelor cu Ecuador, Columbia, Brazilia şi Bolivia? Nu, n-ai nimerit-o. Sugestii şi planuri de acţiune privind îmbunătăţirea dispozitivului de supraveghere şi atac în

Amazonia? Tot nu. Studii şi evaluări privind comunicaţiile, logistica, etnografia? Nu, dom'le, nici pomeneală.

— Serviciul de Vizitatoare a crezut că e de datoria lui să le trimită acestor comandouri, indiferent de locul unde se găsesc, convoaie de vizitatoare – emite prin radio căpitanul Pantoja. Şi am realizat acest lucru, cu colaborarea entuziastă a întregului personal, fără excepţie.

— Numai şi numai solicitări legate de SVGPFA, domnule general – la desert turtiţe cu miere şi alune, totul stropit cu bere Pilsen de la gheaţă comandă în încheiere colonelul López López. Toţi subofiţerii Amazoniei au semnat memorii cerând permisiunea de a folosi Serviciul de Vizitatoare. Vi le-am adus pe toate: o sută şaptezeci şi două de coli.

— În acest scop am creat brigăzi volante de două sau trei vizitatoare, iar o atare fragmentare de personal m-ar fi împiedicat să asigur în continuare acoperirea regulată a cererilor centrelor uzufructuare/beneficiare – telefonează căpitanul Pantoja. Sper că nu mi-am depăşit atribuţiile, domnule general.

— Cât despre ancheta efectuată de López López printre ofiţeri, pot spune că-i şi mai incredibilă – se ajută cu o feliuţă de pâine, împinge totul la vale cu sorbituri dese de bere, se şterge pe frunte cu un şerveţel generalul Victoria. De la căpitan în jos, 95 dintre ofiţeri vor şi ei vizitatoare. Iar de la căpitan în sus, 55. Ce zici de asta, Tigrule?

— Conform datelor pe care mi le-a comunicat colonelul López în urma anchetei sale neoficiale, trebuie să modific complet planul minimal de lărgire a SVGPFA, domnule general – tresare, mâzgăleşte carneţele, ia amfetamine ca să rămână treaz noaptea la postul de comandă, expediază groase plicuri recomandate căpitanul Pantoja. Vă rog să consideraţi nul şi neavenit proiectul pe care vi l-am trimis. Muncesc zi şi noapte la o nouă organigramă. Sper să v-o trimit cât mai curând.

— Fiindcă, pe deasupra, îmi pare rău, dar trebuie să-ţi spun că Pantoja, deşi nebun de legat, are perfectă dreptate, Tigrule – atacă rinichii cu poftă, glumeşte zău că francezii au dreptate, dacă-ţi găseşti ritmul, poţi înfuleca oricâte feluri de mâncare, optsprezece, douăzeci generalul Victoria. Argumentele lui simt irefutabile.

— În vederea unei posibile dublări a numărului de beneficiari, dacă sunt incluşi subofiţerii şi gradele intermediare – discută cu Chuchupe, Ciupitu şi Chinezu Porfirio, trece în revistă candidatele, exclude spălătoresele, stă de vorbă cu proxeneţi, mituieşte codoaşe căpitanul Pantoja –, trebuie să vă aduc la cunoştinţă că planul minimal de prestaţii regulate, într-un ritm oricum inferior minimului sexual vital, ar presupune patru nave de tonajul *Evei,* trei avioane tip *Dalila* şi o echipă operaţională de două sute şaptezeci şi două de vizitatoare.

— Dacă le este oferit acest Serviciu gradelor inferioare şi soldaţilor,

de ce le-ar fi refuzat subofiţerilor? dă la o parte ceapa, oasele şi termină raţa marinată din câteva înghiţituri, zâmbeşte, se uită după o trecătoare, face cu ochiul şi exclamă măi ce statuie colonelul López López. Şi dacă-i luăm în considerare pe-aceştia din urmă, atunci cum să nu ne gândim şi la ofiţeri? Aşa gândesc toţi. Şi culmea-i c-au dreptate.

— Desigur, dacă lărgirea gamei de servicii îi are în vedere şi pe ofiţeri, estimările mele vor suferi noi modificări, domnule general – merge la vraci şi vrăjitori, înghite *ayahuasca,* are halucinaţii în care armate de femei defilează pe Câmpul lui Marte cântând *La Raspa,* vomită, munceşte, exultă căpitanul Pantoja. Iau în calcul toate posibilităţile, nu se ştie niciodată. Ar trebui să se creeze o secţie specială, un grup de vizitatoare exclusive şi extra, bineînţeles.

— Bineînţeles – refuză desertul, cere cafea, scoate un flacon cu zaharină, aruncă două pastile în ceaşcă, o dă pe gât, aprinde o ţigară generalul Victoria. Şi dacă se consideră indispensabilă pentru sănătatea biologică şi psihologică a trupei existenţa acestui Serviciu, va trebui sporit lună de lună numărul prestaţiilor. Fiindcă, ştii preabine, Tigrule, funcţia creează organul. În acest caz, cererea va fi mereu superioară ofertei.

— Aşa e, domnule general – cere socoteala, încearcă să-şi scoată portofelul, aude nu ţi-e bine? Azi sunteţi invitaţii Tigrului colonelul López López. Vrând să astupăm o gaură, am destupat un canal şi pe-acolo se va scurge tot bugetul Intendenţei.

— Şi toată energia soldaţilor noştri – pleacă la Lima în misiune specială, vizitează politicieni, cere audienţe, dă sfaturi, bagă intrigi, stabileşte, se întoarce la Iquitos generalul Scavino.

— Foamea asta de vizitatoare care s-a stârnit în Amazonia nu mai poate fi potolită nici de Domnul din cer, Tigrule – deschide portiera maşinii, intră primul, zice păcat că nu ne putem permite o mică siestă după prânzul ăsta, ordonă înapoi la Minister generalul Victoria. Sau, ca să fiu la modă, nici de pruncul-martir. Apropo, ştiţi că a ajuns cultul ăsta şi la Lima? Ieri am descoperit că noră-mea are un mic altar cu poze pioase de-ale pruncului-martir.

— Am putea începe cu o echipă atent selecţionată, de zece vizitatoare, pentru ofiţeri, domnule general – vorbeşte singur pe stradă, adoarme pe birou, aiurează, o sperie pe doamna Leonor cu slăbiciunea lui căpitanul Pantoja. Le-am recruta de la Lima, desigur, garantând astfel un nivel înalt. V-ar place siglele SPO a SVGPFA? Secţia pentru Ofiţeri a Serviciului de Vizitatoare. Vă voi trimite un proiect detaliat.

— Tu-i maica mă-sii, cred că ăştia au totuşi dreptate – intră în biroul lui, şovăie, deschide corespondenţa, îşi muşcă o unghie Tigrul Collazos. Tâmpenia asta începe să devină tenebroasă.

NUMĂR SPECIAL AL ZIARULUI EL ORIENTE (IQUITOS, 5 IANUARIE 1959), DEDICAT GRAVELOR INCIDENTE DIN NAUTA

Reportaj extraordinar realizat de întreaga redacţie a ziarului El Oriente, *mobilizată sub îndrumarea intelectuală a directorului său, Joaquín Andoa, pentru a oferi cititorilor din districtul Loreto versiunea cea mai vie, mai amănunţită şi mai fidelă a tragicului caz al frumoasei Brazilience, de la asaltul din Nauta până la înmormântarea la Iquitos, cu întâmplările care au electrizat atenţia cetăţenilor.*

Plânsul şi stupefacţia au însoţit pe ultimul drum rămăşiţele frumoasei asasinate

Ieri dimineaţă, în jurul orei 11, rămăşiţele pământeşti ale celei care a fost Olga Arellano Rosaura, cunoscută în lumea interlopă sub porecla Brazilianca, din cauza anilor petrecuţi de ea în oraşul Manaos (vezi biografia la pag. 2, coloanele 4 şi 5), au fost înmormântate în vechiul cimitir general al oraşului nostru, cu scene de întristare şi de durere ale colegilor şi colegelor de muncă şi ale prietenilor, care au impresionat mulţimea prezentă. Cu puţin timp înainte, o escortă de Infanterie de la tabăra militară Vargas Guerra i-a adus onoruri militare defunctei, într-un gest insolit care le-a produs o considerabilă surpriză chiar şi persoanelor celor mai afectate de forma tragică în care şi-a pierdut viaţa această tânără şi rătăcită frumuseţe loretană, pe care *căpitanul (sic)* Pantaleón Pantoja a numit-o, în discursul său funebru, „nefericită martiră a datoriei împlinite şi victimă a murdăriei şi mârşăviei umane” (citiţi integral discursul la pag. 3, coloana 1).

Ştiind că înmormântarea nefericitei tinere avea loc ieri dimineaţă, de la primele ore se adunaseră lângă cimitir (pe străzile Alfonso Ugarte şi Ramón Castilia) mulţi curioşi care curând au ajuns să blocheze intrarea principală şi locurile din preajma Monumentului închinat Eroilor Patriei. Cam în jurul orei 10,30, cei prezenţi au putut observa sosirea unui camion aparţinând taberei militare Vargas Guerra, din care a coborât o escortă de doisprezece soldaţi, cu cască, curele încrucişate şi puşti, sub comanda locotenentului de Infanterie Luis Bacacorzo, care şi-a dispus oamenii de o parte şi de alta a intrării în cimitir. Această operaţiune a stârnit curiozitatea persoanelor prezente, care nu puteau ghici motivul pentru care a apărut o escortă a Armatei la ora, locul şi evenimentul în cauză. Misterul avea să fie lămurit după puţin timp. Întrucât aglomeraţia prilejuită de curioşi şi de public în general făcea imposibil accesul în cimitir, locotenentul Bacacorzo le-a ordonat soldaţilor să îndepărteze mulţimea din faţa

porţii, lucru pe care aceştia l-au executat imediat, fără menajamente.

La ora 11 fără 15 minute, cunoscutul dric de lux al principalei agenţii funerare din Iquitos, Modus Vivendi, şi-a făcut apariţia, înecat sub ofrande florale, pe strada Alfonso Ugarte, urmat de un mare număr de taxiuri şi maşini particulare. Cortegiul funebru, care înainta foarte încet, plecase de câtva timp de la centrul de pe râul Itaya numit Serviciul de Vizitatoare, cunoscut mai ales sub simpla poreclă de Pantiland, unde fusese privegheată toată noaptea anterioară secerata în floarea vârstei Olga Arellano Rosaura. O tăcere impresionantă s-a lăsat de îndată peste întregul cartier, iar lumea strânsă ciopor a făcut loc cortegiului din proprie iniţiativă, lăsându-l să ajungă până la poarta ţintirimului. Un mare număr de persoane – o sută pe puţin, conform spuselor observatorilor – o însoţeau în ultima-i călătorie pe lipsita de noroc Olga, multe din ele în doliu şi manifestându-şi – mai ales colegele ei de muncă, vizitatoarele şi spălătoresele din Iquitos – regretul îndurerat. Am putut remarca printre componenţii cortegiului funebru totalitatea femeilor care lucrează în rău-famata instituţie de pe râul Itaya, ele fiind şi cele care, în mod absolut explicabil, demonstrau cea mai vie durere, vărsând potop de lacrimi pe sub voalurile şi mantilele negre. O notă de emoţie şi de dramatism a adăugat şi faptul că printre vizitatoarele prezente se aflau, în rândul întâi, cele şase femei care au trecut, alături de defuncta Brazilianca, prin gravele incidente de la Nauta în care aceasta şi-a pierdut viaţa, ba chiar şi Luisa Cânepa, poreclită Ţâţoasa, care, după cum au aflat deja cititorii noştri, a suferit răni şi contuzii destul de severe de la cei care le-au luat cu asalt pe vizitatoare în cursul jalnicului incident (citiţi în pag. 4 o recapitulare detaliată a ambuscadei de la Nauta, cu sângerosu-i final). Dar pe cetăţenii adunaţi acolo îi aştepta o surpriză încă şi mai mare: ei l-au văzut coborând de pe dric, în uniformă de căpitan al Armatei şi cu ochelari de soare, pe promotorul-şef al denumitului Serviciu de Vizitatoare, pe mult-cunoscutul şi puţin-apreciatul domn Pantaleón Pantoja, căruia nimeni nu-i cunoştea, cel puţin după datele ziarului nostru, calitatea de ofiţer al Armatei. Ceea ce, bineînţeles, a fost un motiv în plus de comentarii dintre cele mai variate în rândul publicului.

La coborârea din dric, s-a putut constata că sicriul avea formă de cruce, cum se obişnuieşte la defuncţii care în timpul vieţii au făcut parte din Frăţia Arcei, ceea ce desigur că a intrigat pe multă lume, din moment ce există bănuiala că moartea Braziliencei este imputabilă membrilor acestei secte religioase, ipoteză care, pe de altă parte, a fost energic dezminţită de profetul suprem al Arcei (vezi „Epistola către cei buni despre cei răi” a Fratelui Francisco, pe care o publicăm în pag. 3, coloanele 3 şi 4). Sicriul a fost coborât din dric şi purtat în interiorul cimitirului pe umerii căpitanului Pantoja în persoană şi pe ai

colaboratorilor săi de la detestatul Serviciu de Vizitatoare, îmbrăcaţi cu toţii în ţinută de mare doliu, aceştia fiind: Porfirio Wong, cunoscut sub numele de Chinezu în mahalaua Belén, subofiţerul de rang unu AP Carlos Rodríguez Saravia (care comanda nava *Eva* când a avut loc asaltul din Nauta), subofiţerul FAP Alonso Pantinaya, zis şi Nebunu, faimos fost as al acrobaţiei aeriene, recruţii Sinforoso Caiguas şi Palomino Rioalto şi infirmierul Virgilio Pacaya. Panglicile coşciugului, pe al cărui capac era delicat aşezată o elegantă şi solitară orhidee, erau ţinute de celebra Leonor Curinchila, zisă Chuchupe, şi de câteva prostituate aparţinând acelui centru de perdiţie de pe râul Itaya, printre care Sandra, Viruca, Puţica, Păroşica, ca şi de popularul Juan Rivera, poreclit Ciupitu, care purta bandajele şi urmele numeroaselor răni primite când a încercat, cu un tipic cavalerism loretan, să respingă atacul din Nauta. Au mai ţinut panglicile sicriului şi două doamne între două vârste şi de origine umilă, extrem de îndurerate, care au refuzat să-şi decline numele şi să indice ce anume le lega atât de strâns de dispărută, dar unele bârfe le considerau a fi rudele Olgăi Arellano Rosaura, care preferau să-şi ascundă identitatea din pricina activităţilor prea puţin recomandabile cu care s-a îndeletnicit în scurta-i, dar trepidanta-i viaţă tânăra răstignită. Nici nu se aliniase bine cortegiul în forma descrisă mai sus, când, la un semnal al căpitanului Pantoja, locotenentul Luis Bacacorzo, cu o voce marţială, le dădu soldaţilor din escorta sa ordinul *Prezentaţi arm'*!, imediat executat de aceştia cu prestanţă şi eleganţă. Astfel, purtată pe umeri de colege şi prieteni printre cele două rânduri de puşti prezentate în semn de omagiu, a pătruns în cimitirul general din Iquitos nefericita Brazilianca, cea care şi-a pierdut viaţa la mică distanţă de obârşia măreţului nostru fluviu. Sicriul a fost purtat până pe micul podium de lângă Monumentul Eroilor Patriei, unde o placă îl primeşte pe vizitator cu aceste sumbre rânduri lapidare: „INTRĂ, ROAGĂ-TE, PRIVEŞTE CU SMERENIE ACEST LOCAŞ; S-AR PUTEA SĂ-ŢI FIE ULTIMUL SĂLAŞ”. Acolo, vădind o inexplicabilă repulsie şi proastă-dispoziţie, care au fost imediat cenzurate de mulţimea prezentă, se afla fostul preot militar şi actual paroh însărcinat cu cimitirul din Iquitos, părintele Godofredo Beltrán Calila. Omul Bisericii a oficiat exagerat de repede slujba funebră, n-a ţinut nici o cuvântare, aşa cum se aştepta de la el, şi a plecat înainte de încheierea ceremoniei. După momentul religios, căpitanul Pantaleón Pantoja, aşezându-se cu faţa la sicriul prematur-răposatei Olga Arellano Rosaura, a pronunţat discursul pe care ziarul nostru îl reproduce ceva mai încolo (vezi pag. 3, coloana 1) şi care a constituit punctul culminant de sensibilitate şi patetism al tristului eveniment, vorbitorul fiind întrerupt în diferite faze ale alocuţiunii sale de propriile-i suspine şi de cele ce-i răspundeau ca un ecou lugubru, slobozite de antemenţionaţii săi

colaboratori şi de multele femei uşoare prezente.

Îndată după aceea, coşciugul a fost din nou ridicat pe umerii celor care tot aşa îl introduseseră în cimitir, pe când alte persoane, în majoritatea lor vizitatoare şi spălătorese, alternau la ţinutul panglicilor. Cortegiul a străbătut astfel necropola până la marginea ei sudică, unde, în Pavilionul Sfântul Toma, figura 17, cripta de sus, vor odihni pe vecie rămăşiţele dispărutei. Instalarea sicriului şi a plăcii mortuare (pe care stă scris, simplu, cu litere aurii: *Olga Arellano Rosaura, numită Brazilianca (1936–1959): de la nemângâiaţii ei prieteni)* a prilejuit noi efuziuni sentimentale de durere cauzate de crunta ei dispariţie, cele mai multe dintre femei izbucnind într-un plâns sfâşietor.

După un Tatăl Nostru şi o Ave María intonate, la sugestia lui Leonor Curinchila, zisă Chuchupe, pentru veşnica pomenire a loretanei smulse dintre noi, cortegiul s-a destrămat. Membrii asistenţei tocmai începeau să se îndrepte spre domiciliu, când s-a pornit o ploaie subită, ca şi cum însuşi cerul ţinea să se alăture durerii generale, participând la doliu. Era ora douăsprezece ziua.

Elegia funebră a căpitanului Pantaleón Pantoja
la înmormântarea frumoasei Olga Arellano,
vizitatoarea răstignită la Nauta

Reproducem în continuare, considerându-l interesant pentru cititorii noştri prin sfâşietoarea-i sinceritate şi uimitoarele revelaţii conţinute, discursul funebru pronunţat la înmormântarea martirizatei Olga Arellano Rosaura, zisă Brazilianca, de către cel ce i-a fost amic şi şef, binecunoscutul don Pantaleón Pantoja, care s-a dovedit de ieri a fi, spre surpriza generală, căpitan de Intendenţă al Armatei Peruane.

DEPLÂNSĂ Olga Arellano Rosaura, neuitată şi preaiubită Brazilianca, aşa cum te numeam drăgăstos toţi câţi te-am cunoscut şi frecventat în cursul îndeletnicirilor noastre zilnice:

Am îmbrăcat astăzi glorioasa noastră uniformă de ofiţer al Armatei Peruane, pentru a te conduce la ultimu-ţi sălaş şi pentru că era de datoria noastră să proclamăm în faţa tuturor, cu fruntea sus şi pe deplin conştienţi de responsabilitatea ce ne revine, că ai căzut ca un viteaz oştean aflat în slujba Patriei tale, nepreţuitul nostru Peru. Am venit aici ca să arătăm fără false pudori şi cu mândrie că eram prietenii şi superiorii tăi, că ne simţeam foarte onoraţi să îndeplinim împreună cu tine misiunea pe care destinul ne-a încredinţat-o, aceea de a-i sluji într-un mod deosebit de dificil şi de împănat cu necazuri şi sacrificii (aşa cum tu, respectată prietenă, ai simţit pe propria-ţi piele) pe compatrioţii noştri şi scumpa noastră ţară. Eşti o nefericită martiră a îndeplinirii fără murmur a datoriei, o victimă a ticăloşiei şi

mârşăviei anumitor bărbaţi. Acei laşi mizerabili care, îmboldiţi de demonul beţiei, de josnicele instincte ale destrăbălării şi de cel mai satanic fanatism, s-au postat în Defileul Căpeteniei Cocama, la ieşirea din Nauta, ca să abordeze piratereşte, prin murdară înşelăciune şi mârşavă minciună, ambarcaţiunea noastră fluvială, *Eva*, şi să-şi satisfacă blestematele dorinţe cu o ferocitate bestială, nu ştiau că frumuseţea aceasta a ta, care lor le stârnea poftele necuviincioase, era închinată de tine, cu o generoasă exclusivitate, vajnicilor soldaţi ai Peruului.

Deplânsă Olga Arellano Rosaura, neuitată în veci de veci Brazilianca: Aceşti bravi ostaşi, ostaşii *tăi*, nu te uită. Chiar acum, în cotloanele cele mai sălbatice ale Amazoniei noastre, în defileele dintre ponoare, unde s-a înstăpânit şi domneşte ţânţarul anofel paludic, în luminişurile cele mai pierdute în sânul pădurii tropicale, acolo unde Armata Peruană îşi are numeroasele bivuacuri în semn de pază veşnic trează a fruntariilor şi de fermă apărare a suveranităţii noastre statale, acolo unde tu nu şovăiai să ajungi, nepăsându-ţi de insecte, boli, oboseală şi tracasare, aducându-le darul nepreţuit al frumuseţii şi veseliei tale france şi contagioase santinelelor Peruului, simt nenumăraţi bărbaţii care îşi aduc aminte de tine cu lacrimi în ochi şi cu pieptul spărgându-li-se de ură şi de mânie împotriva sadicilor tăi asasini. Ei nu vor putea uita vreodată cu câtă graţie, simpatie umană şi delicată maliţiozitate ştiai tu să le faci mai plăcută aspra viaţă cazonă, dându-le tot ce îşi puteau dori şi ajutându-i neprecupeţit să înfrunte şi să depăşească greutăţile inerente condiţiei lor singuratice de subgradaţi şi trupeţi.

Deplânsă Olga Arellano Rosaura, în veci neuitată Brazilianca, aşa cum erai poreclită fiindcă trăiseşi un timp în ţara vecină şi prietenă unde te purtaseră tinereştile tale căutări, deşi – trebuie s-o spunem – n-a existat în tine nici un singur strop de sânge, nici cel mai mic fir de păr, care să nu fie peruan:

Trebuie să ştii că, alături de soldaţii melancolici răspândiţi prin toată Amazonia, te plâng şi te evocă surorile şi fraţii tăi de muncă de la Serviciul de Vizitatoare pentru Garnizoane, Posturi de Frontieră şi Aferente, în al cărui centru logistic de pe râul Itaya ai fost mereu o floare de lux care îl îmbogăţea şi parfuma; colegii care te-au admirat, respectat şi adorat întotdeauna pentru simţul datoriei de care dădeai dovadă, pentru buna ta dispoziţie neobosită, pentru spiritul tău viu de camaraderie şi colaborare, pentru atâtea şi atâtea alte virtuţi cu care te împodobeai. În numele tuturor acestora doresc să-ţi spun, stăpânindu-mi jalea, că sacrificiul tău n-a fost inutil: sângele-ţi încă tânăr, vărsat cu sălbăticie, va fi sacra legătură care ne va uni de-acum înainte cu şi mai multă tărie şi exemplul demn de urmat care ne va îmboldi zi de zi să ne îndeplinim misiunile cu perfecţiunea şi

dezinteresul pe care tu le puneai în muncă. Iar acum, în propriu-mi nume, lasă-mă să-ţi mulţumesc din adâncul sufletului, cu inima în palmă, pentru toate dovezile tale de afecţiune şi înţelegere, pentru atâtea învăţăminte profunde pe care nicicând nu le voi uita.

Deplânsă Olga Arellano Rosaura, neuitată în veci de veci Brazilianca:

ODIHNEŞTE ÎN PACE! FIE-ŢI ŢĂRÂNA UŞOARĂ!

Cronica asaltului din Nauta

Crima din defileul căpeteniei Cocama,
minut cu minut: cu tot cortegiul ei de sânge,
pasiune, sadism necrofil şi instincte neînfrânate

N. Red.: El Oriente *ţine să le mulţumească public, cu toată recunoştinţa, colonelului de jandarmi Juan Amézaga Riofrío, şef al Secţiei de Poliţie nr. 5, şi inspectorului şef din Loreto al Poliţiei de Investigaţii din Peru (PIP), Federico Chumpitaz Fernández, care se ocupă direct de anchetarea tragicelor evenimente de la Nauta, pentru că ne-au oferit cu cea mai mare amabilitate, sacrificându-şi din timpul lor atât de preţios, toate informaţiile disponibile până acum asupra faptelor incriminate. Dorim să subliniem atitudinea de cooperare cu presa liberă şi democratică a acestor distinşi şefi ai Poliţiei, pe care multe alte autorităţi ale districtului în cauză ar trebui s-o ia drept exemplu.*

Conspiraţia din Requena

Pe măsură ce înaintează cercetările asupra evenimentelor din Nauta, se descoperă elemente ce rectifică primele versiuni difuzate de presa scrisă şi vorbită despre cele întâmplate acolo. Astfel, pe zi ce trece, devine tot mai şubredă teza conform căreia asaltul de la Nauta şi omorârea şi răstignirea Olgăi Arellano Rosaura, poreclită Brazilianca, ar fi fost un ritual de „sacrificiu şi purificare prin sânge” comandat de Frăţia Arcei, sectă care i-ar fi folosit pe cei şapte făptaşi ca pe nişte simpli executanţi. Iată cum focoasa campanie dusă de colegul nostru Germán Láudano Rosales, în programul său Vocea Mesagerului, apărând Frăţia Arcei şi respingând ca falsă mărturisirea delincvenţilor că au urmat ordinele Fratelui Francisco, se dovedeşte tot mai adevărată. Supoziţia Mesagerului, cum că mărturia aceea este o stratagemă a făptaşilor ca să-şi diminueze vina, pare sprijinită de fapte. De asemenea, primele interogatorii la care au fost supuşi la Iquitos împricinaţii – care au sosit ieri în oraşul nostru, pe cale fluvială, venind din Nauta, unde au fost reţinuţi de la 2 ianuarie – le-au permis reprezentanţilor Jandarmeriei şi PIP să înlăture alt zvon care circula, conform căruia asaltul de la Nauta a fost produsul unei

inspiraţii de moment, născută din aburii alcoolului, şi să dovedească, incontestabil, că a fost plănuit cu mult înainte, în cele mai mici amănunte şi cu toate macabrele-i detalii.

Totul a început, pare-se, cu vreo două săptămâni înainte de data fatidică, la o întrunire socială – şi nu religioasă, cum s-a spus – cât se poate de nevinovată, a unui grup de prieteni din prosperul sat Requena. După toate probabilităţile, întrunirea a avut aşadar loc pe 14 decembrie trecut, acasă la fostul primar al localităţii, Teófilo Morey, cu prilejul împlinirii de către acesta a vârstei de 54 de ani. În cursul petrecerii la care au asistat toţi inculpaţii (adică: Artidoro Soma, 23 de ani; Nepomuceno Quilca, 31 de ani; Caifás Sancho, 28 de ani; Fabio Tapayuri, 26 de ani; Fabriciano Pizango, 32 de ani, şi Renán Márquez Curichimba, 22 de ani) s-au băut multe pahare cu tărie, sus-numiţii depăşind cu mult pragul beţiei. În toiul petrecerii, fostul primar Teófilo Morey în persoană, individ celebru în Requena pentru instinctele-i senzuale, aplecarea-i neînfrântă spre plăcerile pântecului şi cele de sub pântec, înclinaţia spre băuturile spirtoase etc., a lansat – conform declaraţiilor unora dintre coacuzaţi – ideea de a organiza o ambuscadă contra unui convoi de vizitatoare, când acesta se va afla în tranzit spre vreun campament militar, pentru a se desfăta cu de-a sila cu farmecele femeilor pierdute. (După cum cititorii noştri îşi amintesc, într-o primă variantă, atacatorii afirmaseră că ideea asaltului fusese vehiculată la o slujbă nocturnă a arcei din Requena, când pasămite s-ar fi tras la sorţi şapte fraţi care să execute misiunea decisă de toţi participanţii la ceremonie, peste o sută, au susţinut ei.) Ideea a fost primită cu mare entuziasm de ceilalţi inculpaţi. Toţi aceştia au recunoscut că tema vizitatoarelor era frecventă în viaţa şi reuniunile lor şi că trimiseseră deseori proteste în scris comandanţilor militari, cerându-le să le autorizeze pe amintitele femei uşoare să primească şi clientelă civilă din satele amazoniene pe unde treceau, ba chiar o dată formaseră o comisie cu alţi tineri din Requena şi îl vizitaseră pe şeful bazei navale Santa Isabel, apropiată de sat, ca să-şi manifeste protestul pentru monopolul, după părerea lor abuziv, al Forţelor Armate asupra acestor expediţii ale prostituatelor. Cu asemenea antecedente, se înţelege că propunerea fostului primar Morey, oferindu-le prilejul să-şi descarce frustrările, a fost primită frenetic de arestaţii de azi. Încă nu s-a putut determina dacă cei şapte conjuraţi erau partizanii Fratelui Francisco şi asistau frecvent la riturile clandestine ale arcei din Requena, cum au susţinut ei, sau dacă nu cumva au minţit, cum au afirmat câţiva apostoli ai sectei, prin comunicate trimise presei, din ascunzătorile lor, şi a confirmat însuşi Fratele Francisco (vezi pag. 3, coloanele 3 şi 4). Tot la acel chef, se pare, cei şapte prieteni şi-au trasat primele planuri de acţiune şi au căzut de acord să-şi facă mendrele departe de Requena, ca să nu compromită bunul renume al

satului lor şi ca să-i pună pe urmăritori pe o pistă falsă, dacă avea să urmeze vreo investigaţie. De asemenea, s-au vorbit să afle pe căi oculte datele de sosire ale primelor convoaie de vizitatoare la Nauta sau la Bagazán, aşezări ale căror împrejurimi li s-au părut încă de pe atunci cele mai indicate pentru lovitura plănuită. Însuşi fostul primar Morey s-a oferit să afle datele pertinente, slujindu-se de strânsele relaţii pe care, datorită însărcinării sale oficiale de edil, le păstrase cu ofiţerii bazei Santa Isabel.

Astfel, fără a mai zăbovi, acuzaţii şi-au perfecţionat planul în cursul altor două sau trei întâlniri posterioare. Teófilo Morey a reuşit, efectiv, să-l tragă de limbă pe locotenentul naval de rangul unu Germón Urioste, aflând că un convoi fluvial de şase vizitatoare, venind din Iquitos, va staţiona în primele zile ale lui ianuarie la posturile din Nauta, Bagazán şi Requena, sosirea la primul din punctele amintite fiind stabilită pe 2 ianuarie spre amiază, întrunindu-se din nou acasă la fostul primar, cei şapte indivizi şi-au pus la punct proiectul criminal, hotărând ca ambuscada să aibă loc în împrejurimile Nautei, pentru a-i face să creadă pe cei atacaţi şi pe poliţişti că autorii abuzurilor sexuale erau locuitori ai acestei istorice localităţi. După cât se pare, tot atunci ar fi conceput ideea de a lăsa lângă locul faptei, ca pistă falsă, o cruce cu un animal răstignit, pentru a da de înţeles că sinistra operaţiune era, vezi Doamne, opera fraţilor arcei din Nauta. Cu scopul de mai sus, au luat cu ei ciocane şi cuie, neştiind însă – afirmă ei – că întâmplarea avea să le faciliteze teribil planurile, oferindu-le nu un animal pentru cruce, ci trupul lipsit de apărare al unei tinere şi chipeşe târfuliţe. Cei şapte nemiloşi au decis să se împartă în două grupuri, fiecare din acestea dând o altă explicaţie rudelor şi cunoscuţilor asupra absenţei lor din Requena. Astfel, primul grup, format din Teófilo Morey, Artidoro Soma, Nepomuceno Quilca şi Renán Márquez Curichimba, a plecat din localitate pe 29 decembrie, cu o barcă cu motor aparţinând primului dintre cei numiţi, făcând pe toată lumea să creadă că se îndreptau spre lacul Carahuite, unde aveau de gând să-şi petreacă sărbătorile de sfârşit de an consacrându-se sănătosului sport al pescuitului de *sábalos* şi *gamitanas.* Al doilea grup – Caifás Sancho, Fabio Tapayuri şi Fabriciano Pizango – a plecat abia pe 1 ianuarie în zori, cu o luntre a ultimului numit, asigurându-i pe cunoscuţi că se duceau la vânătoare în zona Bagazán, unde tocmai se descoperise că nişte jaguari dădeau târcoale satului.

Conform programului stabilit, ambele grupuri au luat-o pe râu în jos, spre Nauta, trecând fără a se opri pe dinaintea acestui sat, aşa cum procedaseră şi la Bagazán, întrucât obiectivul lor era să atingă, nelăsându-se văzuţi, un punct situat cam la trei kilometri în aval de obârşia marelui Amazon, iubitul nostru fluviu, adică taman Defileul Căpeteniei Cocama, numit astfel din cauza legendei care spune că în

acel loc, în zilele foarte ploioase, se zăreşte plutind aproape de ţărm năluca faimosului şef de trib cocama, don Manuel Pacaya, care, la 30 aprilie 1840, fonda ca pionier, la confluenţa râurilor Marañón şi Ucayali, progresistul sat Nauta. Cei şapte inculpaţi aleseseră acest loc, în pofida spaimei resimţite de unii dintre ei din cauza superstiţiei pomenite, deoarece abundenta vegetaţie care acoperă o mare parte a albiei convenea de minune dorinţei lor de a nu fi văzuţi. Cele două grupuri s-au întâlnit la Defileul Căpeteniei *Cocama* în seara zilei de 1 ianuarie, alegându-şi loc de tabără într-o mică depresiune şi petrecându-şi acea noapte într-o fiestă improvizată. Şi asta pentru că, vicleni şi prevăzători, călătoriseră luând cu ei nu numai revolvere, carabine, cuie şi pături de dormit, ci şi destule sticle cu rachiu de anason şi cu bere, ceea ce le-a permis să se îmbete criţă în timp ce, neîndoios foarte excitaţi şi vorbăreţi, se extaziau gândindu-se la ziua următoare, care va preschimba în realitate bolnăvicioasele lor urzeli şi pofte.

Piraterie în Defileul Căpeteniei Cocama

De cum au prins să mijească zorii, cei şapte indivizi au început să pândească, urcaţi în copaci, apele Amazonului. În acest scop, luaseră cu ei şi un binoclu, pe care acum şi-l pasau unul altuia, ca să aibă o privelişte cât mai cuprinzător fidelă asupra porţiunii de fluviu. Aşa şi-au petrecut o bună parte din zi, fiindcă abia pe la ora patru după-amiaza a zărit Fabio Tapayuri, în depărtare, culorile verde şi roşu ale vaporaşului *Eva*, care despica apele pământii ale obârşiei marelui Fluviu, cu râvnita-i încărcătură. Imediat după aceea, indivizii au trecut la îndeplinirea cruntelor planuri dinainte stabilite. Pe când patru dintre ei – Teófilo Morey, Fabio Tapayuri, Fabriciano Pizango şi Renán Márquez Curichimba – ascundeau barca cu motor în vegetaţia bogată de la mal şi rămâneau pitulaţi acolo, Artidoro Soma, Nepomuceno Quilca şi Caifás Sancho se suiau în luntre şi înaintau spre mijlocul albiei ca să-şi interpreteze rolurile teatrale. Mergând foarte încet, se apropiară de *Eva,* iar Soma şi Quilca începuseră să facă semne disperate şi să strige din răsputeri, cerând ajutor pentru Caifás Sancho şi zicând de zor că are nevoie de intervenţie medicală urgentă fiindcă fusese muşcat de o viperă. Subofiţerul de rang unu Carlos Rodríguez Saravia, auzind strigătele indivizilor, a ordonat oprirea motorului şi i-a ajutat să-l urce pe bolnav la bordul *Evei* (care are un post de prim ajutor), cu lăudabila intenţie de a-l ajuta pe prefăcutul Caifás Sancho.

De cum s-au văzut la bordul navei, câteşitrei indivizii şi-au lepădat masca paşnică, şi-au scos revolverele ascunse şi i-au obligat, sub ameninţarea armelor, pe subofiţerul Rodríguez Saravia şi pe cei patru subordonaţi ai acestuia să le dea ascultare fără murmur. În timp ce

Artidoro Soma obliga grupul de şase vizitatoare (Luisa Cânepa, Ţâţoasa; Juana Barbichi Lu, Sandra; Edwiga Lauri, Edwiga; Ernesta Sipote, Loreta; María Carrasco Lunchu, Flor, şi nefericita Olga Arellano Rosaura, Brazilianca) şi pe Juan Rivero, Ciupitu, care comanda grupul, să rămână încuiaţi într-o cabină, Nepomuceno Quilca şi Caifás Sancho, cu insulte murdare şi ameninţări cu moartea, impuneau echipajului *Evei* să pună din nou motorul în funcţiune şi să îndrepte nava spre defileu, unde se afla tupilat restul bandei. În momentele acelea, pe când era executată manevra cerută de atacatori, şiretul timonier Isidoro Ahuanari Leiva a putut, folosind o minciună ingenioasă (o necesitate naturală a organismului), să abandoneze câteva minute puntea, să intre la postul de radio şi să lanseze un disperat SOS către baza din Nauta, care, deşi n-a înţeles prea bine mesajul, a dispus trimiterea imediată în aval a unei şalupe cu un pilot şi doi soldaţi să vadă ce se întâmplă cu *Eva.* Nava, în acest timp, fusese oprită în Defileul Căpeteniei Cocama, loc ales strategic pentru că, din cauza bălăriilor uriaşe, aproape nu se zărea de pe firul apei şi, oricum, rămânea o ascunzătoare perfectă, greu detectabilă de pe luntrile şi bărcile cu motor ale pescarilor ce străbat, nu departe de izvor, măreţul nostru fluviu.

Laşa, mârşava lovitură: violuri şi răniţi

Una după alta, cu o precizie matematică, se succedau etapele machiavelicului plan al delincvenţilor. Odată vasul ajuns în Defileul Căpeteniei Cocama, cei patru bărbaţi rămaşi la mal s-au grăbit să suie la bord şi, împreună cu ceilalţi trei complici la delict, i-au legat pe subofiţerul Rodríguez Saravia şi pe cei patru membri ai echipajului, le-au pus căluş în gură cu cea mai mare brutalitate, apoi cu îmbrânceli şi lovituri i-au închis în cala vasului, spunând în dreapta şi în stânga că se aflau acolo trimişi de Arcă să pedepsească activităţile păcătoase ale Serviciului de Vizitatoare. Imediat după aceea, cei şapte piraţi – care, conform spuselor victimelor, denotau o avansată stare de ebrietate şi un accentuat dârdâit nervos – s-au îndreptat spre cabina unde le ţineau închise pe vizitatoare, ca să-şi satisfacă poftele animalice. Atunci a avut loc prima vărsare de sânge. Într-adevăr, descoperind criminalele intenţii ale indivizilor, aventurierele le-au opus o vie rezistenţă, urmând exemplul bravului Juan Rivera, Ciupitu, care, netemător şi neţinând seama de statura sa pricăjită şi de slăbiciunea lui fizică, s-a repezit cu capul înainte şi cu pumnii în piraţi, reproşându-le ticăloşia procedeelor, dar, din nefericire, acţiunea sa donquijotescă a luat repede sfârşit, bandiţii scoţându-l din luptă rapid prin dese izbituri cu patul revolverelor în moalele capului şi prin şuturi date leşinatului de pe jos până la desfigurare. La fel a păţit şi vizitatoarea Luisa Cânepa, zis Ţâţoasa, care s-a dovedit foarte

energică, înfruntându-i pe cei care le sechestraseră ca un adevărat bărbat, zgâriindu-i şi muşcându-i până când a fost lovită atât de feroce, încât şi-a pierdut cunoştinţa. După înfrângerea oricărei rezistenţe din partea femeilor pierdute, piraţii le-au obligat, sub ameninţarea revolverelor şi carabinelor, să le satisfacă dorinţele vicioase, fiecare atacator alegându-şi câte o victimă, dar gata să se ia la bătaie între ei pentru posedarea nefericitei Olga Arellano Rosaura, care până la urmă i-a fost cedată lui Teófilo Morey, din raţiuni de vârstă.

Schimb de focuri şi eliberare: moare frumoasa vizitatoare

În tot acest timp, pe când cei şapte indivizi se bucurau în mijlocul violenţei de marea lor orgie, şalupa trimisă de baza din Nauta străbătuse o bună bucată de drum lichid fără să vadă nici urmă de *Eva* şi era tocmai pe punctul de a se întoarce, când rumeneala crepusculului a scos în evidenţă, departe, licărind printre copacii Defileului Căpeteniei Cocama, culorile roşu şi verde ale vaporaşului. Şalupa a luat-o imediat într-acolo, fiind primită, spre stupefacţia grupului din ea, cu o ploaie de gloanţe, dintre care unul s-a înfipt în partea stângă şi inferioară a feselor soldatului Felicio Tanchiva. De cum şi-au revenit din stupoare, soldaţii au ripostat cu plumbi, declanşându-se atunci un aprig schimb de focuri care a durat minute în şir şi în cursul căruia a căzut rănită mortal – de gloanţele soldaţilor, cum s-a dovedit la autopsie – Olga Arellano Rosaura, poreclită Brazilianca. Văzând că se aflau în inferioritate numerică, soldaţii au hotărât să se întoarcă la Nauta şi să ceară întăriri. Când au observat că patrula se îndepărtează, delincvenţii, cuprinşi de panică din cauza morţii victimei, s-au comportat întâi confuz, pierzându-şi capul. Primul care a reacţionat a fost, pe cât se pare, Teófilo Morey, care şi-a îndemnat complicii la calm, arătându-le că până ajungea patrula la Nauta şi se întorcea, aveau tot timpul nu numai s-o şteargă de acolo, ci să-şi ducă şi planul la bun sfârşit. În acele momente, cineva – nu se ştie precis cine: Morey, spun unii, Fabio Tapayuri, susţin alţii – a sugerat să fie răstignită Brazilianca, nu un animal. Delincvenţii au trecut la treaba lor sângeroasă, aruncând pe ţărm trupul neînsufleţit al Olgăi Arellano şi hotărând, ca să economisească timp, să nu mai meşterească o cruce, ci să se folosească de un copac oarecare. Erau cufundaţi în macabra lor îndeletnicire, când patru şalupe cu soldaţi s-au arătat la orizont. Delincvenţii au fugit imediat, pierzându-şi urmele prin bălării. Numai doi dintre ei, şi anume Nepomuceno Quilca şi Renán Márquez Curichimba, au putut fi capturaţi atunci. Urcând la bordul *Evei,* soldaţii au dat peste un spectacol oribil: femei îngrozite şi pe jumătate goale, fugind cuprinse de isterie, unele cu urme de

violenţă pe faţă şi pe trup (Ţâţoasa) şi, ceva mai încolo, pe ţărm, frumosul corp al Olgăi Arellano Rosaura ţintuit pe trunchiul unui pom *lupuna.* Gloanţele o loviseră pe nenorocita femeie, de la începutul schimbului de focuri, în organele vitale (în inimă şi cap), curmându-i pe loc zilele. Nefericita a fost dată jos de pe trunchi, acoperită cu pături şi suită la bordul navei, în plânsul frenetic, oripilat, al celorlalte victime.

De cum s-au văzut eliberaţi, subofiţerul de rang unu Rodríguez Saravia şi echipajul lui au anunţat prin radio, la Nauta, Requena şi Iquitos, cele întâmplate, astfel că toate posturile, bazele navale şi garnizoanele din regiune şi-au mobilizat forţele şi s-au lansat în vânarea celor cinci fugari. Toţi au fost capturaţi în douăzeci şi patru de ore. Trei dintre ei – Teófilo Morey, Artidoro Soma şi Fabio Tapayuri – au fost prinşi la lăsarea întunericului, în împrejurimile Nautei, încercând să se strecoare în aşezare după ce străbătuseră, cu hainele sfâşiate şi cu zgârieturi pe tot corpul, mulţi kilometri prin hăţişuri şi mărăcinişuri. Ceilalţi doi – Caifás Sancho şi Fabriciano Pizango – au fost capturaţi în zorii zilei următoare, pe când încercau să urce pe firul râului Ucayali cu o barcă furată de la ambarcaderul din Nauta. Unul dintre ei, Caifás Sancho, era rănit destul de grav, un glonţ smulgându-i o parte din maxilar.

Victimele agresiunii au fost transportate la Nauta, unde Luisa Cânepa şi Ciupitu au primit îngrijirile cuvenite, ambii dovedind mult curaj şi tărie de spirit în situaţia lor de neinvidiat. Tot acolo li s-au luat victimelor şi primele declaraţii privind teribila experienţă prin care trecuseră. Cadavrul bietei Olga Arellano Rosaura n-a putut fi adus la Iquitos decât pe 4 ianuarie, din cauza formalităţilor judiciare, transportul s-a efectuat pe calea aerului, cu hidroavionul *Dalila,* iar omul care a venit special la Nauta ca să însoţească rămăşiţele pământeşti şi să facă primele cercetări n-a fost altul decât cel cunoscut până atunci doar ca *domnul* Pantaleón Pantoja. Restul vizitatoarelor s-au întors la Iquitos pe calea apei, cu nava *Eva,* care n-a suferit grave avarii în timpul luării cu asalt, iar cei şapte făptaşi erau reţinuţi încă două zile la Nauta şi supuşi de către autorităţi unor interogatorii exhaustive. Ieri, sub o escortă puternică, au sosit şi ei la Iquitos cu un hidroavion al FAP, iar în prezent se află în celulele închisorii centrale de pe strada Sergent Lores, unde, fără nici o îndoială, vor zăcea mult şi bine, ca urmare a comportamentului lor de canalii.

Neastâmpărata şi scandaloasa viaţă a vizitatoarei omorâte

S-a născut la 17 aprilie 1936, în (pe atunci) izolatul cătun Nanay (nu exista încă şoseaua care leagă actuala staţiune balneară de Iquitos), având-o pe dona Hermenegilda Arellano Rosaura ca mamă şi

tată necunoscut. A fost botezată pe data de 8 mai, în acelaşi an, la biserica din Punchana, cu prenumele Olga şi cele două nume de familie ale mamei. Aceasta avea la Nanay, conform spuselor diverselor persoane din cartier care îşi aduc aminte de ea, tot felul de ocupaţii, în principal ca femeie de serviciu la baza navală din Punchana şi la baruri şi restaurante din preajmă, îndeletniciri care nu durau prea mult fiindcă era mai tot timpul dată afară din cauza puternicei sale predispoziţii la băutură, ajungându-se până acolo, încât, zic martori ai acelor scene, era obişnuit spectacolul împleticitei siluete a Băuturicii Hermes, cum i se spunea, bătând cartierul în râsetele privitorilor, urmată îndeaproape de fetiţa ei, Olguita-Olguţa. Cu puţin noroc pentru aceasta, când fetiţa avea vreo opt sau nouă anişori, Băuturica Hermes a dispărut din Nanay, abandonându-şi biata copilă, care a fost culeasă de pe stradă de adventiştii de ziua a şaptea şi primită caritativ în micul lor orfelinat aşezat la colţul străzilor Samanez Ocampo şi Napo, unde azi n-a mai rămas decât biserica. În această instituţie, sărmana fetiţă, care până atunci fusese crescută ca un animăluţ sălbatic, în murdărie şi ignoranţă, a primit prima educaţie, a învăţat să citească, să scrie şi să socotească, şi a dus o viaţă modestă, dar sănătoasă şi curată, reglată de severele precepte morale ale acestei biserici. („N-or fi fost ele chiar aşa solide precum se spune, dacă e să ne luăm după cartea de muncă a damizelei”, a comentat de faţă cu un redactor de-al nostru, cu severitatea-i caracteristică, un preot catolic aparţinând cândva Armatei, celebru prin constantele sale ironii din timpul predicilor faţă de numeroasele biserici protestante din Iquitos şi care ne-a cerut să nu-i dăm numele.)

Drama unui tânăr misionar

„Îmi amintesc cum nu se poate mai bine de ea” – ne-a declarat, în ce-l priveşte, pastorul adventist, Reverendul Abraham MacPherson, care conducea orfelinatul în anii când acolo se dezvolta tânăra Olga Arellano Rosaura. „Era o bruneţică vioaie, inteligentă, plină de viaţă, care asculta cuminte de toţi îndrumătorii ei şi de la care aşteptam mari realizări. Ce a pierdut-o a fost, fără îndoială, marea frumuseţe fizică pe care natura a revărsat-o asupra ei încă din anii adolescenţei. Dar, ce să-i faci, mai bine să ne rugăm pentru sufletul ei şi să tragem învăţăminte din cazul acesta ca să ne îndreptăm propriile vieţi, în loc să ne amintim acum de lucruri triste şi amare care nu mai slujesc nimănui, nici nu conduc nicăieri.” Reverendul Abraham Macpherson se referă, tainic, la o întâmplare care pe-atunci a stârnit vâlvă mare la Iquitos: senzaţionala fugă de la orfelinatul adventiştilor de ziua a şaptea a frumoasei de 15 ani care era Olguita Arellano Rosaura, cu unul din îndrumătorii ei spirituali, tânărul pastor adventist Richard Jay Pierce jr, pe atunci de curând sosit la Iquitos din îndepărtata-i

ţară, Statele Unite ale Americii, să-şi călească aici, printre noi, proaspetele arme misionare. Episodul s-a sfârşit tragic, după cum probabil îşi amintesc mulţi cititori ai ziarului nostru *El Oriente*, încă de pe-atunci cel mai prestigios din Iquitos, pentru că redacţiei noastre, şi nu alteia, şi-a trimis chinuitul misionar scrisoarea sa de scuze adresate opiniei publice loretane înainte de a-şi curma zilele, disperat de remuşcare pentru că se lăsase sedus de frumuseţea adolescentină a Olguitei, spânzurându-se de un palmier *aguaje* în împrejurimile cătunului San Juan. *(El Oriente* a publicat integral misiva lui, scrisă într-o spaniolă aproximativă, împănată cu englezisme, în numărul din 20 septembrie 1949.)

Pe toboganul vieţii deşănţate

După această precoce şi nefericită aventură sentimentală, Olga Arellano Rosaura a început să se rostogolească pe povârnişul relelor obiceiuri şi al vieţii dezmăţate, ajutată fiind, indiscutabil, de farmecele ei fizice şi de firea-i plăcută, fără fasoane. Astfel, începând de atunci, silueta ei graţioasă putea fi văzută frecvent prin localurile nocturne din Iquitos, precum Mao Mao, La Selva şi dispăruta speluncă Livada înflorită, pe care autorităţile au trebuit s-o închidă, mai demult, când s-a dovedit că respectivul bar, făcând cinste numelui său, era o casă rău-famată unde, între patru şi şapte seara, îşi pierdeau virtutea eleve şi liceence din Iquitos. Proprietarul, aproape mitologicul Humberto Sipa, poreclit Mucea, care şi-a petrecut câteva luni la închisoare, a făcut apoi o strălucită carieră în această branşă a afacerilor, după cum ştie toată lumea. Ar fi dificil, desigur, să trasăm noi acum itinerarul sentimental al fermecătoarei Olguita Arellano Rosaura, căreia, în acei ani, zvonurile picante îi atribuiau nenumăraţi protectori şi prieteni cu bani şi relaţii, mulţi dintre ei însuraţi, cu care fata nu şovăia deloc să se arate în public. Unul din aceste zvonuri greu de verificat asigură că Olguita a fost discret expulzată din Iquitos, la sfârşitul lui 1952, de către prefectul de atunci al departamentului, don Miguel Torres Salamino, din cauza dragostei îndrăcite dintre şugubeaţă Olguita şi un fiu al prefectului, studentul la inginerie Miguelito Torres Saavedra, a cărui moarte, în apele adânci ale lagunei Quistococha, a fost calificată de multe persoane drept sinucidere, din cauza nenumăratelor probe de disperare la care s-a dedat tânărul după plecarea iubitei lui, deşi familia a dezminţit cu tărie acest zvon. În orice caz, nedomolita Olguita a plecat în oraşul brazilian Manaos, unde tot ce s-a ştiut despre ea este că, în anii petrecuţi acolo, în loc să-şi corijeze comportarea, dimpotrivă, şi-a înrăutăţit-o, trăind pe faţă în promiscuitate şi dedicându-se total, în stabilimentele adecvate – lupanare şi case deocheate –, multimilenarei profesiuni de prostituată.

Întoarcerea în patrie

Specialistă în afacerile acestea indecente şi mai frumoasă ca oricând, Olga Arellano Rosaura, căreia inventivitatea loretană i-a aplicat de îndată pseudonimul Brazilianca, s-a întors cam de doi ani în oraşu-i de baştină, Iquitos, intrând aproape imediat, graţie cunoscutului proxenet al acestor locuri, Chinezu Porfirio din cartierul Belén, la Serviciul de Vizitatoare, instituţia aceea care aprovizionează cu femei uşoare, de parcă ar fi vorba de capete de vite sau de articole de primă necesitate, garnizoanele de la graniţă. Dar, ceva mai devreme, incorijibila Olguita a fost protagonista altui scandal monstru, fiind surprinsă în rândul ultim al cinematografului Bolognesi, la proiecţia de seară, dedându-se la pipăieli scabroase şi la acţiuni încă şi mai îndrăzneţe cu un locotenent de Jandarmerie care a trebuit să fie mutat din Loreto din cauza celor petrecute. S-a declanşat atunci – după cum cititorii noştri precis îşi amintesc – o încercare de agresiune din partea soţiei ofiţerului, care s-a repezit la Brazilianca, într-o joi de promenadă cu muzică militară, ambele schimbând lovituri şi insulte pe gazonul de lângă mândra noastră Piaţă Centrală.

Olga Arellano Rosaura avea să devină curând, graţie farmecelor ei, vizitatoarea-vedetă a rău-famatei incinte de pe râul Itaya şi *amica predilectă* a administratorului-gestionar al stabilimentului, pe care, până mai ieri, noi îl credeam un cetăţean civil oarecare, don Pantaleón Pantoja, şi care s-a dovedit a fi, spre perplexitatea şi uluirea multora, nici mai mult, nici mai puţin decât *căpitan* al Oştirii noastre Naţionale. Pentru nimeni din acest oraş nu mai este un secret strânsa şi intima relaţie ce a existat între frumoasa răposată şi domnul (pardon), căpitanul *activ* Pantoja, pereche pe care o puteai zări plimbându-se foarte contopită prin Piaţa 28 Iulie sau îmbrăţişându-se cu furie, pe la lăsarea serii, pe Esplanada Tarapacá. Involuntară semănătoare de tragedii, se zice că Olguita Arellano Rosaura, seducătoarea Brazilianca, a fost cauza plecării din Iquitos a neglijatei soţii a căpitanului Pantoja, regretabilă dramă familială care a fost dezvăluită de un coleg al nostru, important comentator radiofonic al acestui oraş.

Sfârşit tragic

Aşa ajungem la deznodământul acestei vieţi care, încă în plină tinereţe, şi-a găsit, în înserarea celei de a doua zi a anului 1959, în Defileul Căpeteniei Cocama, din împrejurimile Nautei, prematurul şi groaznicul sfârşit, provocat de gloanţele trădătoare care, fermecate poate de marea-i frumuseţe, ca atâţia bărbaţi, au preferat-o pe ea în ucigaşa lor traiectorie, şi de piroanele unor degeneraţi sau fanatici. Multele persoane care s-au dus la rău-famatul local de pe râul Itaya,

unde Pompele Funebre Modus Vivendi instalaseră o cameră mortuară cu catafalc clasa I, ca să asiste la priveghiul Olgăi Arellano Rosaura, apropiindu-se de sicriu, admirau, intactă, prin geamul transparent, splendidă la lumina sutelor de lumânări funebre, frumuseţea oacheşă a BRAZILIENCEI!

În exclusivitate pentru El Oriente:

Epistolă către cei buni despre cei răi
a Fratelui Francisco

Publicăm în continuare şi în exclusivitate un text sosit la redacţia noastră azi-noapte şi scris de însuşi Fratele Francisco, celebrul profet şi suprema autoritate a Frăţiei Arcei, căutat de poliţia a patru ţări ca autor moral al răstignirilor care, de un timp încoace, au însângerat şi continuă să însângereze iubita noastră Amazonie. El Oriente *garantează autenticitatea acestui senzaţional document.*

În numele Tatălui, al Sfântului Duh şi al FIULUI CARE A MURIT PE CRUCE, mă destăinui opiniei publice din întregul Peru şi din lume, pentru ca, având de partea mea permisiunea şi inspiraţia vocilor din cerul care îi aşteaptă pe cei BUNI, să dezmint şi să repudiez ca infame, calomnioase şi contrare oricărui adevăr acuzaţiile celor RĂI care pretind să arunce pe umerii SURORILOR şi FRAŢILOR ARCEI răspunderea pentru violarea, omorârea şi ulterioara RĂSTIGNIRE a domnişoarei Olga Arellano Rosaura, evenimente care, din păcate, s-au petrecut în Defileul Căpeteniei *Cocama,* de lângă Nauta. Din refugiul meu izolat, unde port CRUCEA pe care Domnul a binevoit să mi-o dea în neţărmurita-i şi insondabila-i înţelepciune, ţinându-mă departe de mâinile păgâne care nu pot şi nu vor putea niciodată să mă prindă şi nici să mă izoleze de poporul cel credincios, sfânt, BUN, al Surorilor şi Fraţilor împerecheaţi divin în dragostea de Dumnezeu şi în ura faţă de RĂU, îmi ridic mâna şi, agitând-o energic de la stânga la dreapta şi de la dreapta la stânga, zic, însoţind gestul de strigăt, NU! Nu este adevărat că Surorile şi Fraţii Arcei – al căror obiectiv este facerea BINELUI şi pregătirea urcării la cer când Tatăl, Sfântul Duh şi FIUL CARE A MURIT PE CRUCE vor hotărî ca lumea asta plină de RĂUTATE şi de necredinţă să se sfârşească prin foc şi apă, cum anunţă cartea BUNĂ a Bibliei, ceea ce se va petrece foarte curând fiindcă aşa mi-au comunicat vocile pe care le aud şi care nu sunt de pe lumea asta – ar fi avut ceva de-a face cu crima comisă de cei RĂI şi pe care vor să ne-o pună în cârcă tocmai ca să-şi mute vina pe umerii noştri şi să ne facă mai groase şi mai ascuţite CUIELE şi mai dur LEMNUL CRUCILOR noastre. Nici umul dintre cei acuzaţi de moartea domnişoarei Arellano nu a aparţinut vreodată FRĂŢIEI oamenilor BUNI, ba nici măcar n-a

asistat, în calitate de simplu spectator sau de curios, la reuniunile organizate de ARCELE regiunii respective, adică acelea din Nauta, Bagazán şi Requena, după cum mi-au confirmat BUNII Apostoli ai ARCELOR de acolo. Nimeni nu l-a zărit vreodată nici măcar pe unul singur dintre învinuiţi la întrunirile întru slava Tatălui, a Sfântului Duh şi a FIULUI CARE A MURIT PE CRUCE, cerându-şi iertare pentru păcate, ca să aibă sufletul curat la venirea ULTIMEI CLIPE. Surorile, Fraţii nu ucid, nu violează, nu atacă, nu fură, ci urăsc violenţa RĂULUI, aşa cum cerul i-a învăţat prin gura mea. Niciodată nu vom putea fi învinuiţi de nicio acţiune contrară BINELUI şi nu este adevărat că predicăm crima, cum ne impută cei ce ne prigonesc şi ne obligă să ne ascundem şi să trăim ca fiarele hăituite, în fundul pădurii. Dar noi îi iertăm fiindcă ei nu-s decât nişte instrumente ascultând de voia cerului, care se foloseşte de ei ca de nişte CRUCI prin care noi vom dobândi nemurirea slavei eterne. Iar pe sărmana Olga Arellano, deşi încă nu primise cuvântul, de pe acum o pomenim în rugăciunile noastre şi o aşezăm printre ceilalţi martiri şi sfinţi ai noştri care ne văd, ne aud, ne vorbesc, ne protejează şi se bucură pe merit, acolo sus, de pacea celestă alături de Tatăl, de Duhul Sfânt şi de FIUL CARE A MURIT PE CRUCE.

FRATELE FRANCISCO

Nota Redacţiei. *Într-adevăr, în timpul înmormântării au circulat în cimitirul general din Iquitos mici poze dantelate evlavioase cu imaginea Olgăi Arellano Rosaura, asemănătoare celor care există deja, cu ceilalţi răstigniţi ai Arcei, cum ar fi celebrul prunc-martir din Moronacocha şi Sfânta Ignacia.*

Ameninţări odioase la adresa unui ziarist loretan

(Editorialul ziarului *El Oriente,* din 6 ianuarie 1959)

Publicarea în exclusivitate, în ediţia noastră de ieri, a „Epistolei către cei buni despre cei răi”, trimisă redacţiei noastre, din ascunzătoarea sa secretă de undeva din selvă, de Fratele Francisco, lider şi suprem conducător spiritual al *crucilor* sau fraţilor Arcei, a declanşat o incalificabilă brutalitate poliţienească împotriva directorului nostru, cunoscutul ziarist de talie mondială Joaquin Andoa, din partea autorităţilor Poliţiei departamentului Loreto, act care se adaugă la şi aşa prea înţesata listă a victimelor libertăţii presei. Aşadar, directorul nostru a fost convocat, ieri-dimineaţă, de colonelul de Jandarmerie Juan Amézaga Riofrío, şef al Secţiei de Poliţie nr. 5

(Loreto) şi de inspectorul-superior de Loreto al Poliţiei de Investigaţii din Peru (PIP), Federico Chumpitaz Fernández. Cei doi i-au cerut să dezvăluie felul în care ziarul *El Oriente* obţinuse misiva Fratelui Francisco, individ urmărit de justiţie ca eminenţă cenuşie a multelor cazuri de răstignire ce au avut loc în Amazonia. La răspunsul respectuos, dar ferm, al directorului nostru, cum că sursele de informaţie ale unui ziarist constituie secret profesional şi sunt, ca atare, la fel de sacre şi de inviolabile precum destăinuirile făcute unui preot la spovedanie, cei doi şefi ai poliţiei s-au dezlănţuit în nişte imprecaţii de o vulgaritate fără precedent contra domnului Joaquín Andoa, ameninţându-l chiar cu pedepse corporale („O să-ţi dăm nişte şuturi în cur” au fost cuvintele lor, textual) dacă nu le răspunde la întrebări. Întrucât directorul nostru a refuzat cu demnitate să încalce etica profesională, a fost închis la arestul comisariatului timp de opt ore, adică până la şapte seara, când a fost eliberat în urma intervenţiei directe a prefectului departamentului. Redacţia în plen a ziarului *El Oriente*, unită ca un singur om în apărarea libertăţii presei, a secretului profesional şi a eticii informaţiei, protestează faţă de acest abuz comis la adresa persoanei unui distins intelectual şi ziarist loretan şi comunică trimiterea mai multor telegrame în care sunt înfierate aceste fapte, pe adresa Federaţiei Naţionale a Ziariştilor din Peru şi a Asociaţiei Naţionale a Ziariştilor Peruani, acestea fiind forurile noastre superioare.

Asasinii din Defileul Căpeteniei *Cocama* nu vor compărea în faţa tribunalului militar

Iquitos, 6 ianuarie. O sursă foarte bine informată de pe lângă Comandamentul General al Regiunii a V-a Militare (Amazonia) a dezminţit în dimineaţa aceasta zvonurile care circulau prin Iquitos, conform cărora cei şapte atacatori de la Nauta ar urma să fie predaţi forurilor militare ca să fie judecaţi de un tribunal militar în procedură de urgenţă. Conform sursei menţionate, Forţele Armate nu au cerut câtuşi de puţin să li se încredinţeze sarcina de a-i judeca şi condamna pe delincvenţi; în consecinţă, aceştia vor rămâne la dispoziţia forurilor justiţiei civile.

După cât se pare, originea zvonului dezminţit ar fi cererea adresată instanţelor superioare ale Armatei de către căpitanul de Intendenţă Pantaleón Pantoja – ale cărui funcţii sunt prea bine cunoscute în oraşul nostru – ca forul juridic militar să solicite instruirea procesuală şi pedepsirea autorilor asaltului de la Nauta, argumentând că nava *Eva* şi echipajul ei aparţineau Marinei Naţionale şi că respectivul convoi de târfuliţe era parte integrantă a unui organism militarizat, acesta fiind cazul discreditatului Serviciu de Vizitatoare condus de ofiţerul

pomenit. Forţele Armate se pare că au catalogat ca „neavenită” – este calificativul folosit de sursa noastră – cererea căpitanului Pantoja, indicând că mijlocul de transport *Eva* şi echipajul lui, atunci când au fost victimele asaltului, nu efectuau niciun serviciu militar, ci însărcinări strict civile, şi că numitul Serviciu de Vizitatoare nu este şi nu poate fi, în nici un caz, o instituţie militarizată, ci o simplă întreprindere comercială civilă, care a avut eventuale – şi doar tolerate, dar nicidecum patronate sau oficializate – legături cu Armata. În această privinţă, a adăugat sursa citată, este în curs de desfăşurare, cu discreţia cuvenită, o anchetă, ordonată pare-se chiar de Statul Major al Armatei, asupra numitului Serviciu de Vizitatoare, cu scopul de a i se descoperi originea, alcătuirea, funcţiile şi beneficiile, de a i se determina caracterul licit şi, dacă va fi cazul, de a se stabili responsabilităţile şi sancţiunile cuvenite.

— A, te-ai sculat deja, băieţel – petrece o noapte agitată, în visul ei o libarcă e mâncată de un şoarece care e mâncat de o mâţă, care e mâncată de o şopârlă, care e mâncată de un jaguar, care e răstignit şi ale cărui resturi le mănâncă libărcile, se scoală devreme în zori, se plimbă prin salonul întunecos frângându-şi mâinile, când aude şase bătăi de clopot, bate şi ea la uşa dormitorului lui Panta doamna Leonor. Cum, ţi-ai pus iar uniforma?

— Tot Iquitosul m-a văzut în uniformă, mama – observă că vestonul s-a decolorat şi că pantalonii îi simt acum prea largi, se priveşte din diferite unghiuri în oglindă şi se umple de melancolie Pantita. N-are sens să mai continui cu minciuna aia cu domnul Pantoja.

— Asta va trebui s-o hotărască Armata, nu tu – încurcă cheile bucătăriei, varsă lapte pe jos, îşi aminteşte că a uitat pâinea, nu poate împiedica tava să nu-i tremure în mâini doamna Leonor. Te rog, bea măcar puţină cafea. Nu pleca aşa, cu stomacul gol, nu fi catâr.

— Bine, bine, dar numai o juma de ceaşcă – se duce cât se poate de calm în sufragerie, pune chipiul şi mănuşile pe masă, se aşază, bea cu mici sorbituri Panta. Hai, dă-mi un pupic. Nu mai face mutra asta, mămicuţo, îmi transmiţi spaima ta.

— Toată noaptea m-am perpelit cu coşmarurile – se prăbuşeşte pe sofa, îşi duce mâna la gură, are o voce gripată şi chinuită doamna Leonor. Ce-o să se întâmple cu tine, Panta? Ce-o să se aleagă de noi?

— N-o să se-ntâmple nimic – scoate câteva bancnote din portofel, le îndeasă în capotul doamnei Leonor, trage jaluzelele, vede oameni mergând la lucru, îl zăreşte pe cerşetorul orb din colţul străzii instalat deja cu străchioară şi cu flautul său Panta. Şi chiar de s-o întâmpla, nu-mi mai pasă.

— Aţi auzit la radio? tresare de uimire pe bancheta taxiului, îl aude exclamând pe şofer şi repetă şi ea nu se poate, ce nenorocire, plăteşte, intră în Pantiland trântind poarta, ţipă Iris. Au pus laba pe Fratele Francisco! Se ascundea pe râul Napo, aproape de mazán. Ce rău îmi pare! Ce-o să-i facă?

— Nu regret nimic din ce-am făcut – îi vede ieşind din casă pe meşterul de lespezi mortuare şi pe soţul Aliciei, vede trecând maşini, copii cu uniforme şi cărţi, se uită după o bătrână care vinde lozuri, se simte ciudat, se încheie la veston Panta. Am acţionat aşa cum mi-a dictat conştiinţa, adică exact cum se comportă un bun soldat. Voi înfrunta dizgraţia. Ai încredere în mine, mamă.

— Întotdeauna am avut, băieţel – îl perie bine de-i dă lustru, îl aranjează, îşi desface braţele, îl sărută, îl strânge la piept, se uită la mustăcioşii din pozele vechi doamna Leonor. O încredere oarbă în

tine. Dar de când cu treaba asta nu mai ştiu ce să cred. Ai înnebunit, Panta. Să te îmbraci tu în haine militare ca să rosteşti un discurs la înmormântarea unei curviştine! Păi, tatăl sau bunicul tău aşa ar fi făcut?

— Mama, te rog, gata cu discuţia – îi vede salutându-se pe vânzătoarea de lozuri şi pe orb, vede un bărbat mergând şi citindu-şi ziarul, un câine care urinează îndelung, se întoarce pe călcâie şi se îndreaptă spre uşa locuinţei Panta. Cred că ţi-am mai spus că ăsta-i un subiect strict interzis.

— Da, sigur, tac, eu ştiu să ascult de superiori – îl binecuvântează, îl conduce până afară, se întoarce în dormitorul ei, se aruncă pe pat zgâlţâită de hohote de plâns doamna Leonor. Deie Domnul să nu-ţi muşti mâinile, Panta! Mă rog să nu păţeşti aşa ceva, dar aiureala pe care ai făcut-o o s-aducă nenorociri, de asta-s sigură.

— Bun, într-un fel da, cel puţin mie – zâmbeşte în silă, trece printre rudele îngrămădite la poarta închisorii aşteptând ora vizitei, alungă un copil care strigă broaşte ţestoase, maimuţe locotenentul Bacacorzo. Am ratat avansarea pe anul ăsta, e clar. Dar, în sfârşit, ce-a fost a fost şi nu putem da timpul îndărăt.

— Eu ţi-am ordonat s-aduci escorta, eu ţi-am ordonat onoruri militare pentru biata femeie – se apleacă să-şi lege un şiret, observă pe poarta Băncii Amazonice deviza „Banii selvei pentru selva” căpitanul Pantoja. Responsabilitatea e a mea şi numai a mea. Aşa am declarat în scrisoarea asta adresată generalului Collazos şi aşa-i voi spune, personal, şi lui Scavino. Dumneata n-ai nicio vină, Bacacorzo: regulamentul e foarte clar.

— L-au găsit dormind – se aşază în hamacul lui Sinforoso Caiguas, vorbeşte în centrul unui cerc de vizitatoare Penelopa. Îşi făcuse o colibă din crengi şi frunze, se ruga toată ziulica, nu mânca nimic din ce-i aduceau apostolii. Numai rădăcini şi ierburi. E un sfânt, un sfânt.

— Adevărul e că nu trebuia să v-ascult – îşi înfundă mâinile în buzunare, intră în cofetăria Paradisul, cere o cafeluţă cu lapte, îl aude pe căpitanul Pantoja întrebându-l nu-i ăla profesoru’, vrăjitoru’? Răspunde da, el e, locotenentul Bacacorzo. Între noi fie zis, ceea ce mi-aţi cerut era o gogomănie nemaipomenită. Altu-n locul meu, dacă ar fi avut un dram de minte, s-ar fi dus val-vârtej să-i povestească lui Scavino ce-aveaţi de gând să faceţi, ca să vă oprească la timp, şi-acum mi-aţi fi mulţumit, domnule căpitan.

— E prea târziu să te mai plângi – îl aude pe profesor sfătuind-o pe o doamnă, dacă vrei să vorbească repede copilaşul tău, să-i striveşti boabe de porumb în gură, căpitanul Pantoja. Dacă aşa gândeai, de ce dracu’ n-ai făcut-o, Bacacorzo? M-ai fi scutit de remuşcările pe care-o să le am, dacă nu-ţi dau ăştia trese şi fireturi noi din cauza mea.

— Pentru că n-am destulă glagorie aici – arată spre frunte, îşi bea

cafeaua cu lapte, plăteşte, îl aude pe profesor recomandându-i clientei sale şi dacă pe copilaş îl muşcă vipera, îl curariseşti dându-i în biberon fiere de popândău *majaz,* iese în stradă locotenentul Bacacorzo. Aşa-mi tot zice şi nevastă-mea. Dar, vorbind serios, v-am văzut atât de afectat de moartea vizitatoarei ăleia, încât mi s-a înmuiat inima.

— Directorul ziarului *El Oriente* urlă peste tot că nu el l-a denunţat pe Frate, se jură şi plânge că n-a zis nimic la poliţie – ajunge ultima la Pantiland, anunţă am noutăţi, se aşază în hamac, turuie Coca. Păi, cred şi eu, oamenii i-au dat deja foc la maşină şi erau cât pe ce să-i pună foc şi la ziar. Dacă n-o şterge repejor din Iquitos, fraţii o să-l belească. Voi credeţi că domnul Andoa ştia unde se ascunsese Fratele Francisco?

— Şi-n plus, ideea asta de-a înmormânta cu onoruri militare o stricată era atât de dementă, încât mi s-a părut fascinantă – râde cu poftă, se plimbă printre vânzătorii ambulanţi şi tarabele înţesate de pe strada Lima, observă că la Bazarul Modern a apărut o nouă reclamă: „Articole extraordinare prin durabilitate şi aspect atrăgător” locotenentul Bacacorzo. Nu ştiu ce-a fost cu mine, cred că mi-aţi transmis delirul.

— N-a fost niciun delir, eram cât se poate de calm şi de raţional când am hotărât aşa – dă un şut unei cutii goale de conserve, traversează strada, se fereşte de o camionetă, păşeşte pe sub umbra merişorilor *yambos* din Piaţa Centrală căpitanul Pantoja. Dar asta-i altă istorie, îţi promit să fac tot ce depinde de mine să n-ai probleme cu avansarea, Bacacorzo.

— O să fie o poveste numai bună de spus nepoţeilor, deşi n-o să mă creadă – zâmbeşte, se sprijină de Columna Eroilor, observă că numele ori s-au şters, ori sunt mânjite de găinaţuri locotenentul Bacacorzo. Ba da, că doar de-aia există ziarele, măcar la asta să ne servească. Ştiţi că nu mă pot obişnui să vă văd în uniformă? Îmi păreţi altcineva.

— La fel mi se pare şi mie, mă simt ciudat. Trei ani înseamnă ceva – dă ocol Băncii de Credit, scuipă pe trotuarul Casei de Fier, îl vede pe proprietarul Hotelului Imperial urmărind o fâşneaţă căpitanul Pantoja. L-ai văzut deja pe Scavino?

— Nu, nu l-am văzut – priveşte ferestrele încadrate de cahle strălucitoare ale Comandamentului, intră pe Esplanada Tarapacá, se opreşte să vadă ieşind din Hotelul Turiştilor un grup de străini cu aparate de fotografiat locotenentul Bacacorzo. Mi-a trimis vorbă că s-a terminat misiunea mea specială, adică lucrul cu dumneavoastră. Trebuie să mă prezint luni la biroul lui.

— Îţi rămân patru zile până atunci, ca s-aduni forţe noi şi să te pregăteşti de urgie – calcă pe o coajă de banană, observă zidurile scorojite ale vechiului colegiu Sfântul Augustin, bălăriile care îl sufocă, pulverizează o familie de furnici care cărau o frunzuliţă

căpitanul Pantoja. Vasăzică asta-i ultima noastră întrevedere oficială.

— O să vă povestesc o trăsnaie care o să vă facă să râdeţi – îşi aprinde o ţigară lângă Monumentul Rotary Clubului, vede pe Esplanadă multe eleve jucând volei locotenentul Bacacorzo. Ştiţi ce-au crezut mult timp despre noi cei care ne surprindeau întâlnindu-ne singuri şi-n locuri dosnice? Că eram poponari, închipuiţi-vă! Aoleu, nici de asta nu râdeţi!

— L-au pus sub zăvor la Mazán şi-au înconjurat satul cu cordoane de soldaţi – stă cu urechea lipită de radio, repetă ţipând ce aude, dă fuga la debarcader, arată râul Puţica. Toată lumea pleacă spre Mazán să-l salveze pe Fratele Francisco. Aţi văzut? Câte luntri, bărci cu motor, plute! Priviţi, priviţi.

— În anii ăştia de discuţii semisecrete am ajuns să te apreciez mult, Bacacorzo – îi pune mâna pe umăr, le vede pe eleve sărind, lovind mingea, fugind, simte gâdilături în ureche, se scarpină căpitanul Pantoja. Eşti singurul prieten pe care mi l-am putut face aici, din cauza situaţiei stranii în care eram. Aş vrea să ştii asta. Şi faptul că-ţi sunt recunoscător.

— Şi dumneavoastră la fel, mi-aţi plăcut din prima clipă – se uită la ceas, opreşte un taxi, deschide portiera, suie în maşină, pleacă locotenentul Bacacorzo. Şi am impresia că-s singurul care vă cunoaşte aşa cum sunteţi. Multă baftă la Comandament, vă aşteaptă un perdaf pe cinste. Lăsaţi-mă să vă strâng mâna, domnule căpitan.

— Intră, te aşteptam – se scoală în picioare, îi vine în întâmpinare, nu-i întinde mâna, îl priveşte fără ură, fără ranchiună, îi dă târcoale mecanic generalul Scavino. Îţi închipui desigur cu câtă nerăbdare. Ia să te văd, deşartă-ţi sacul cu motivele care te-au făcut să ai o asemenea conduită. Hai, dă-i drumu'.

— Bună ziua, domnule general – îşi ciocneşte călcâiele, salută, se gândeşte nu pare furios, ce ciudat, căpitanul Pantoja. Vă rog să înaintaţi această scrisoare celor în drept, pe cale ierarhică, după ce o veţi fi citit. În ea îmi asum întreaga responsabilitate a faptelor din cimitir. Vreau să spun că locotenentul Bacacorzo n-a avut nici cea mai mică…

— Stop, nu atinge acest subiect, că mi se-ntoarce stomacul pe dos – stă o clipă nemişcat, ridică o mână, îşi reia traseul circular, îşi pigmentează vocea cu un dram de enervare generalul Scavino. Îţi interzic să-l mai atingi în prezenţa mea. Am crezut că e un ofiţer de încredere. El trebuia să te fi supravegheat, să te fi temperat, dar când colo a ajuns complicele dumitale. Oricum, îţi promit c-o să-şi muşte mâinile c-a adus escorta aia la înmormântarea muieruştii.

— N-a făcut decât să se conformeze ordinelor mele – stă tot drepţi, vorbeşte domol, pronunţă desluşit toate sunetele căpitanul Pantoja. Explic absolut totul, în detaliu, în această scrisoare, domnule general.

Eu l-am obligat pe locotenentul Bacacorzo să se prezinte cu escorta de onoare la cimitir.

— Nu te-apuca să aperi pe nimeni, căci dumneata ai cea mai mare nevoie de apărare – se aşază la loc, îl măsoară agale şi triumfător, răsfiră nişte ziare pe birou generalul Scavino. Bănuiesc c-ai văzut deja rezultatele năstruşniciei dumitale. Ai citit aceste rânduri, de bunăseamă. Dar nu le ştii încă pe cele apărute la Lima, editorialele din *La Prensa*, *El Comercio*. Toate gem de invective la adresa Serviciului de Vizitatoare.

— Dacă nu-mi trimiteţi întăriri, poate izbucni ceva urât de tot, domnule colonel – plasează santinele, le ordonă să pună baionetele la puşti, îi avertizează pe cei ce nu mai contenesc să vină înc-un pas şi trag, manevrează radioul de campanie, se sperie locotenentul Santana. Lăsaţi-mă să-l duc pe smintit la Iquitos. Clipă de clipă debarcă alţi şi alţi oameni, iar noi, aici la Mazán, suntem pe teren descoperit, ştiţi asta. Ne aşteptăm să ia cu asalt coliba unde-l ţinem.

— Să nu credeţi că încerc să mă fofilez, să fug de răspunderea actelor mele, domnule general – ia poziţia de repaus, îşi simte mâinile transpirate, nu se uită în ochii lui Scavino, ci la chelia lui cu pete maronii, murmură căpitanul Pantoja. Dar permiteţi-mi să vă reamintesc că radioul şi ziarele au vorbit despre Serviciul de Vizitatoare înainte de episodul din Nauta. N-am comis nicio indiscreţie. Prezenţa mea la cimitir n-a dezvăluit activităţile Serviciului. Existenţa lui era *vox populi*.

— Încât s-apari apoi în haina militară oficială a Armatei într-un cortegiu de dame, de patroane de bordel şi de peşti era un incident fără importanţă – se arată teatral, înţelegător, binevoitor, ba chiar amuzat generalul Scavino. Aşa că ai adus onoruri militare unei cocote, de parc-ar fi fost…

— Un soldat căzut în misiune – ridică vocea, se încordează, face un pas înainte căpitanul Pantoja. Îmi pare rău, dar chiar acesta-i cazul vizitatoarei Olga Arellano Rosaura.

— Cum îndrăzneşti să strigi la mine? rage, se înroşeşte, vibrează în scaun, răvăşeşte lucrurile de pe birou, se calmează brusc generalul Scavino. Mai încet, dacă nu vrei să te arestez imediat pentru insolenţă! Cu cine pizda mă-sii crezi că stai de vorbă?

— Scuzaţi, vă rog – dă înapoi, încremeneşte în poziţie de drepţi, bate din călcâie, îşi lasă ochii în jos, abia de şopteşte căpitanul Pantoja. Îmi pare foarte rău, domnule general.

— Comandamentul voia să-l ţină acolo până primeşte ordine de la Lima, dar dacă la Mazán se-mpute treaba, da, cel mai bine e să-i faci vânt la Iquitos – se consultă cu adjuncţii, studiază harta, semnează un bon pentru combustibil aerian colonelul Máximo Dávila. De acord, Santana, îţi trimit un hidroavion să te scape de profet. Păstrează-ţi

cumpătul şi fă în aşa fel încât să nu se înroşească râul de sânge.

— Vasăzică chiar crezi în idioţeniile pe care le-ai debitat atunci, în discursul dumitale – îşi recapătă ţinuta, zâmbetul, superioritatea, silabiseşte generalul Scavino. Nu, nu-i aşa; încep să te cunosc mai bine. Dumneata eşti un mare cinic, Pantoja. Crezi că nu ştiu că poama ţi-era amantă? Ai montat spectacolul acela într-un moment de disperare, de sentimentalism, fiindcă îţi sfârâiau călcâiele după ea. Iar acum, auzi pătăranie, vii şi-mi dai zor cu soldaţi căzuţi la datorie.

— Vă jur că sentimentele mele personale faţă de vizitatoarea aceea n-au atârnat deloc în cumpănă atunci – se înroşeşte, simte jăratic în obraji, se bâlbâie, îşi înfige unghiile în palme căpitanul Pantoja. Dacă în locul ei era o alta, la fel aş fi procedat. Era obligaţia mea.

— Obligaţia dumitale? chicoteşte amuzat se ridică, se plimbă, se opreşte în faţa ferestrei, vede că plouă cu găleata, că ceaţa acoperă tot râul generalul Scavino. Să ridiculizezi Armata? Să faci pe paiaţa? Să dezvălui lumii întregi că un ofiţer se-ocupă cu codoşlâcul angro? Asta ţi-era obligaţia, Pantoja? Care duşman te plăteşte? Fiindcă ăsta-i sabotaj, asta-i coloana a cincea.

— Vedeţi? Nu v-am spus eu că fraţii o să-l salveze – bate din palme, răstigneşte o broscuţă pe o cruce de carton, îngenunchează, râde Lalita. Tocmai l-am auzit pe Mesager povestind la radio cum voiau să-l urce într-un avion ca să-l ducă la Lima, dar fraţii au sărit la soldaţi, l-au eliberat şi-au fugit cu el în selvă. Ah, ce fericire! Trăiască Fratele Francisco!

— Nu-s două luni de când Armata l-a îngropat cu onoruri militare pe medicul Pedro Andrade, care a murit fiind azvârlit de un cal, domnule general – aminteşte, vede geamurile ciuruite de picături, aude un tunet căpitanul Pantoja.

— Dumneavoastră în persoană aţi citit un excelent elogiu funebru la cimitir.

— Încerci să insinuezi că prostituatele Serviciului de Vizitatoare şi medicii militari sunt acelaşi lucru? aude bătăi în uşă, zice intră, primeşte o tipăritură din mâinile unei ordonanţe, strigă să nu mai fiu întrerupt generalul Scavino. Pantoja, Pantoja, întoarce-te cu picioarele pe pământ.

— Vizitatoarele aduc Forţelor Armate servicii la fel de importante ca ale doctorilor, avocaţilor sau preoţilor militari – vede zigzagând un fulger printre norii plumburii, aşteaptă şi aude bubuitul cerului căpitanul Pantoja. Vă cer iertare, domnule general, dar acesta-i adevărul şi pot să vi-l demonstrez.

— Bine că popa Beltrán n-aude ce spui – se prăvăleşte pe o canapea, frunzăreşte ziarul, îl aruncă la coş, se uită la căpitanul Pantoja pe jumătate consternat, pe jumătate temător generalul Scavino. L-ai fi dat rapid gata cu ce ţi-a ieşit din gură.

— Toţi subgradaţii şi soldaţii noştri îşi fac mai bine treaba, simt mai eficienţi, mai disciplinaţi şi suportă mai bine viaţa în pădurea tropicală de când există Serviciul de Vizitatoare, domnule general – se gândeşte că luni Gladycita face doi anişori, se emoţionează, se mâhneşte, suspină căpitanul Pantoja. Toate studiile şi analizele pe care le-am făcut asta indica. Iar femeilor care se întrec în a-şi face datoria cu atâta dăruire nu li s-au recunoscut niciodată meritele.

— Fenomenal, deci dumneata chiar crezi în bălmăjeala asta nemaipomenită – se enervează brusc, se plimbă ca un leu în cuşcă prin încăpere, vorbeşte singur strâmbându-se generalul Scavino. Chiar crezi că Armata ar trebui să le fie recunoscătoare târâturilor şi boarfelor ălora că binevoiesc a se regula cu trupeţii?

— Cred asta cu tărie, domnule general – vede trombele de apă măturând strada pustie, spălând acoperişurile, ferestrele şi zidurile, vede că până şi copacii cei mai vânjoşi se îndoaie ca foile de hârtie căpitanul Pantoja. Lucrez cu ele, sunt de faţă la acţiunile lor. Urmăresc pas cu pas munca lor grea, istovitoare, prost plătită şi, după cum s-a văzut, primejdioasă. După faptele din Nauta, Armata avea datoria să le aducă un mic omagiu. Trebuia să li se ridice cumva moralul.

— Sunt atât de uimit, încât nu pot încă să mă înfurii – îşi atinge urechile, fruntea, chelia, clatină din cap, dă din umeri, face pe victima generalul Scavino. Dar nu mă pot înfuria, şi pace. Am senzaţia că visez, Pantoja. Mă faci să simt că totu-i ireal, un coşmar, c-am devenit tâmpit, că nu mai înţeleg nimic din ce se-ntâmplă.

— Au fost împuşcături, morţi? se sperie, îşi lipeşte palmele, se închină, le adună pe vizitatoare, le roagă s-o consoleze Ţâţoasa. Sfântă Ignacia, fă-n-aşa fel să nu păţească nimic Mii-de-moace. Da, acolo-i, acolo, s-a dus la Mazán cu toată lumea să-l vadă pe Fratele Francisco. S-a dus să caşte gura, nu c-ar fi frate.

— Am bănuit că iniţiativa mea nu va fi bine văzută de superiorii mei ierarhici şi de-aceea am procedat aşa fără să le cer consimţământul – vede încetând ploaia, înseninându-se cerul, căpătând o frumoasă nuanţă verde-deschis pomii, umplându-se strada de oameni căpitanul Pantoja. Ştiu, desigur, că merit o sancţiune. Dar nu la mine m-am gândit, ci la Armată. Şi-n primul rând la viitorul Serviciului. Cele întâmplate la Nauta puteau provoca o debandadă printre vizitatoare. Trebuia să le încurajez, să le dau un plus de energie.

— Viitorul Serviciului – silabiseşte răspicat, se apropie mult de el, îl observă cu milă şi triumf, vorbeşte parcă pupându-i faţa generalul Scavino. Vasăzică dumneata crezi că Serviciul de Vizitatoare mai are viitor. Nu, Pantoja, nu. A murit blestematul, a crăpat. Nu mai există. *Kaputt, finish.*

— Serviciul de Vizitatoare? simte că-l ia cu frig, că duşumeaua se

mişcă, vede curcubeul, ar vrea să stea jos, să închidă ochii căpitanul Pantoja. A murit?

— Nu fi naiv, omule – zâmbeşte, îi caută privirea, vorbeşte cu reală satisfacţie generalul Scavino. Credeai c-o să supravieţuiască unui asemenea scandal? Din chiar ziua evenimentelor de la Nauta, Forţele Navale ne-au luat vasul, Forţele Aeriene avionul, iar Collazos şi Victoria s-au dumirit că absurditatea asta a încetat.

— Le-am ordonat să tragă, dar n-au ascultat, domnule colonel – trage două focuri în aer, îi înjură pe soldaţi, îi vede dispărând în selvă pe ultimii fraţi, îl cheamă pe operatorul radio locotenentul Santana. Erau prea mulţi fanatici, mai bine zis fanatice. Poate-i mai bine aşa, ar fi fost un masacru. N-o s-ajungă prea departe. De cum primesc întăriri, mă reped după ei şi-i prind eu, o să vedeţi.

— Această măsură trebuie revocată cât mai repede – se bâlbâie fără convingere, simte că ameţeşte, se sprijină de birou, vede cum lumea goleşte cu găleţile apa de prin case căpitanul Pantoja. Serviciul de Vizitatoare e în plin avânt, munca noastră de trei ani a început să dea roade, îl putem diversifica pentru a acoperi şi cererea subofiţerilor şi ofiţerilor.

— Mort şi îngropat pentru totdeauna, slavă Domnului – se scoală în picioare generalul Scavino.

— Voi prezenta studii detaliate, statistici – continuă să bâiguie căpitanul Pantoja.

— Asta a fost partea bună a asasinării paţachinei şi a scandalului din cimitir – contemplă oraşul luminat de soare, dar încă picurând de peste tot generalul Scavino. Nenorocitul de Serviciu de Vizitatoare a fost cât pe ce să mă termine. Dar s-a sfârşit, mă voi putea plimba iarăşi liniştit pe străzile din Iquitos.

— Organigrame, anchete – nu emite sunete, nu mişcă din buze, observă că lucrurile încep să-şi piardă contururile căpitanul Pantoja. Nu poate fi o decizie definitivă, încă mai e timp s-o revocăm.

— Mobilizează toată Amazonia dacă trebuie, dar prinde-mi-l pe Mesia în douăşpatru de ore – e muştruluit de ministru, îl muştruluieşte pe şeful Regiunii a V-a Tigrul Collazos. Ce, vrei să se râdă de tine la Lima? Ce fel de ofiţeri ai tu, dacă patru vrăjitoare le smulg un prizonier din mâini?

— Iar pe dumneata te sfătuiesc să-ţi dai demisia – vede apărând pe râu primele bărci cu motor, vede înălţându-se fumul de la colibele din Padre Isla generalul Scavino. E un sfat prietenesc. Cariera dumitale s-a încheiat, profesional te-ai sinucis cu isprava din cimitir. Dacă rămâi în Armată cu tinicheaua asta de coadă, vei putrezi tot căpitan. Auzi, da' ce-ai păţit? Plângi? Fii bărbat, Pantoja!

— Îmi pare nespus de rău, domnule general – îşi suflă nasul, mai suspină o dată, se şterge la ochi căpitanul Pantoja. Este tensiunea

excesivă din ultimele zile. Nu m-am putut stăpâni, vă rog să-mi scuzaţi slăbiciunea.

— Trebuie să-nchizi chiar azi localul de pe Itaya şi să predai cheile la Intendenţă până la prânz – face un gest de încheiere a întrevederii, îl vede pe Pantoja încremenind în poziţie de drepţi generalul Scavino. Pleci la Lima cu zborul Faucett de mâine. Collazos şi Victoria te aşteaptă la minister la şase seara, să le povesteşti şi lor cum ai făcut-o de oaie. Şi, de nu ţi-ai pierdut cumva minţile, ascultă de sfatul meu. Dă-ţi demisia şi caută ceva de lucru în sectorul civil.

— Asta niciodată, domnule general, nu voi părăsi nicicând Armata din proprie iniţiativă – încă nu-şi regăseşte vocea, încă nu-şi ridică privirea, încă rămâne palid şi ruşinat căpitanul Pantoja. V-am mai spus că la Armată ţin mai mult decât la orice în lumea asta.

— Bine, atunci te priveşte – catadicseşte să-i dea repede mâna, îi deschide uşa, rămâne privindu-l cum se îndepărtează generalul Scavino. Înainte de-a ieşi, suflă-ţi încă o dată mucii şi şterge-ţi bine ochii. Drace, nimeni n-o să mă creadă dacă le-oi spune c-am văzut ditamai căpitanul plângând că-i închidem casa de matracuci. Poţi să te retragi, Pantoja.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule căpitan – urcă în fugă la postul de comandă, agită un ciocan, o şurubelniţă, face drepţi, are salopeta plină de noroi Sinforoso Caiguas. Scot şi harta mare, cea cu săgeţi?

— Da, dar pe aia n-o rupe – trage sertarele biroului, scoate teancuri de hârtii, răsfoieşte, rupe, aruncă pe jos, face ordine căpitanul Pantoja. O s-o înapoiem Serviciului Cartografic. Ai terminat cu tabelele şi organigramele alea, Palomino?

— *Ay,* Dumnezeule Sfinte, cădeţi în genunchi, plângeţi, rugaţi-vă – îşi scutură pletele, stă cu braţele în cruce Sandra. A murit, l-au omorât, nu se ştie. Da, da, e-adevărat. Cică Fratele Francisco a fost răstignit în împrejurimile Indianei. *Ayyyyy*!

— Da, domnule căpitan, le-am scos deja – sare de pe o băncuţă, ridică o cutie plină, merge la camionul staţionat în faţa porţii, îşi descarcă acolo povara, se întoarce cu pas alert, bate cu piciorul în duşumea Palomino Rioalto. A mai rămas maldărul ăsta de fişe, carnete, dosare şi dosarele. Ce facem cu ele?

— Le rupem şi gata – întrerupe lumina electrică, deconectează aparatul radiotransmiţător, îl acoperă cu husa lui, i-l încredinţează Chinezului Porfirio căpitanul Pantoja. Sau, mai bine, cară mormanul de gunoaie pe maidan şi dă-i foc. Dar mai repede, hai, iute, iute. Ce ai, Chuchupe? Iar te smiorcăi?

— Nu, domnule Pantoja, v-am promis să mă ţin tare – are o basma înflorată pe cap şi un şorţ alb, face pacheţele, pliază cearşafuri, stivuieşte perne într-un cufăr Chuchupe. Dar nu ştiţi ce greu mi-e să-

mi ţin firea.

— În câteva secunde se-alege praful de-atâtea ore de muncă şi de nesomn, domnule Pantoja – se iţeşte dintr-un haos de paravane, cutii şi valijoare, arată spre flăcările şi fumul de pe maidan Ciupitu. Când mă gândesc la nopţile albe pe care le-aţi petrecut cu organigramele şi fişierele astea…

— Şi eu am inima foalte glea, *señol* Pantoja – îşi aburcă în spate un scaun, nişte hamace strânse şi un sul de afişe Chinezu Porfirio. Aici-şa mă simţeam ca la mama acasă, mă jul.

— Trebuie să fim tari, ce naiba – deşurubează becuri, împachetează cărţi, demontează un raft, cară o tablă neagră Pantaleón Pantoja. Aşa-i viaţa. Daţi-i zor, ajutaţi-mă să scot totul afară, să arunc lucrurile inutile. Trebuie să predau depozitul Intendenţei până la prânz. Haideţi, căraţi şi biroul.

— Nu, nu militarii, ci chiar fraţii – plânge în braţele lui Iris, o ţine de mână pe Puţica, se uită la Sandra Păroşica adică salvatorii lui. El le-a cerut, le-a poruncit: nu-i lăsaţi să mă prindă iar, băteţi-mă în cuie, răstigniţi-mă.

— Şi vleau să vă mai zic ceva, *señol* Pantoja – se apleacă, se încordează, numără un, doi, tlei şi!, apoi ridică Chinezu Porfirio. Ca să plicepeţi ce bine m-am simţit aici. Niciodată n-am supoltat un şef, nici măcal o lună. Şi de când sunt cu dumneavoastlă? De tlei ani. Şi-aş fi lămas toată viaţa, de ela după mine.

— Mulţumesc, Chinezule, ştiu că-i aşa – ia o găleată, şterge cu bidineaua muiată în var inscripţiile, lozincile mobilizatoare, zicătorile şi poveţele de pe perete domnul Pantoja. Hei, atenţie la scară. Aşa, potriviţi-vă paşii. Da, şi eu mă obişnuisem cu locurile astea, cu voi.

— Vă zic că mult timp o trece până să mai pot călca eu pe-aici, domnule Pantoja, fără să mă podidească plânsul – îndeasă irigatoare, oliţe de noapte, prosoape, şervete, halate, pantofi, chiloţei în cufăr Chuchupe. Ce tâmpiţi, auzi dumneata, să-nchidă stabilimentu' când totul merge ca uns. Şi ce planuri grozave ne făcuserăm!

— Omul propune şi Dumnezeu dispune, Chuchupe, ce să-i faci – scoate jaluzele, face sul rogojini, numără lăzile şi baloturile din camion, îi goneşte pe curioşii care cască gura la intrarea centrului logistic căpitanul Pantoja. Să te văd, Ciupitule, eşti în stare să-mi cari de-aici fişetul ăsta?

— De vină îs Teófilo Moley şi delbedeii lui, dacă nu elau ei ne lăsau în pace încă multă vleme – încearcă să închidă cufărul, nu reuşeşte, îl pune pe Ciupitu pe capac, încuie bine Chinezu Porfirio. Dlacu să-i ia că ei ne-au nenolocit, nu, *señol* Pantoja?

— În parte, da – petrece o funie în jurul cufărului, înnoadă zdravăn, taie Pantaleón Pantoja. Dar, mai devreme sau mai târziu, tot avea să se termine. Aveam duşmani foarte puternici chiar în Armată.

Văd că ţi-au scos bandajele, Ciupitule, îţi mişti braţul de parcă n-ai fi avut nimic.

— Buruiana rea nu piere – vede venele încordate de pe fruntea Chinezului Porfirio, transpiraţia domnului Pantoja Ciupitu. Cine să mai înţeleagă aşa ceva. Duşmani, de ce? Noi eram fericirea tuturor, soldăţeii săreau într-un picior de bucurie când ne vedeau. Mă făceau să mă simt ditamai Regele Mag plin de daruri când poposeam la cazărmi.

— El însuşi a ales copacul – îşi lipeşte palmele, îşi închide ochii, bea fiertura de leac, se bate cu pumnul în piept Rita, a zis ăsta, tăiaţi-l şi faceţi o cruce uite-atâta. El însuşi a ales locul, unul frumos, lângă râu. Le-a zis ridicaţi-o, aici trebuie, aici îmi zice mie cerul.

— Ăştia-s invidioşii, care nu lipsesc niciodată – aduce şi împarte coca-cola, îi vede pe Sinforoso şi Palomino aţâţând focul de pe maidan cu braţe întregi de hârtii Chuchupe. Le stătea în gât că lucrurile merg ca pe roate, domnule Pantoja, crăpau de ciudă văzând ce progrese făceam noi cu toate invenţiile alea ale dumneavoastră.

— Da, sunteţi un geniu în chestii de-astea – bea din sticlă, râgâie, scuipă Chinezu Porfirio. Toate fetele zic la fel: peste *señol* Pantoja nu-i decât Flatele Flancisco.

— Şi bibliorafturile astea, Sinforoso? îşi scoate salopeta şi o aruncă în foc, se spală cu benzină de varul şi vopseaua de pe mâini şi braţe domnul Pantoja. Şi paravanul din infirmerie, Palomino? Iute, iute, urcaţi-mi toate astea în camion. Hai, băieţi, că mult a fost, puţin a rămas.

— De ce nu vreţi să acceptaţi propunerea noastră, domnule Pantoja? strânge suluri de hârtie igienică, sticle cu spirt şi soluţii de hipermanganat, fese şi vată Ciupitu. Plecaţi din Armată, şi-aşa sunteţi prost plătit, şi rămâneţi aici cu noi.

— Ia şi băncile astea, Chinezule – verifică să nu fi rămas nimic în infirmerie, smulge crucea roşie de pe uşă domnul Pantoja. Nu, Ciupitule, v-am mai zis că nu. Eu nu renunţ la Armată decât dacă Armata renunţă la mine, sau dacă mor. Luaţi şi reproducerea aia, vă rog.

— Ne putem îmbogăţi, domnule Pantoja, nu daţi cu piciorul la o asemenea ocazie – târăşte mături cu coadă, pămătufuri de pene, cuiere, găleţi Chuchupe. Rămâneţi. O să ne fiţi şef şi n-o să mai aveţi şefi să vă comande. O să v-ascultăm orbeşte, veţi stabili comisioanele, salariile, mă rog, tot ce vreţi.

— Să te văd, Chinezule, poţi sălta cu mine trepiedul ăsta? gâfâie de încordare, ajută, vede că iar se iţesc curioşii, dă din umeri Pantaleón Pantoja. Ce Dumnezeu, Chuchupe, că doar ţi-am mai zis, treaba asta am organizat-o la ordinul superiorilor, ca afacere nu mă interesează. Şi-n plus, eu am nevoie de şefi. De nu i-aş avea, n-aş şti ce să fac, nu

m-aş descurca pe lume.

— Iar pe noi ăia care-l jeluiam, ne mângâia cu vocea lui sfântă, nu plângeţi, fraţilor, nu plângeţi – îşi şterge lacrimile, n-o vede pe Ţâţoasa agăţată de Monica şi de Penelopa, sărută pământul Mii-de-moace. Am văzut totul, eram acolo, am lins o picătură din sângele lui şi mi-a luat parcă cu mâna toată oboseala adunată după orele de mers pe munte. În viaţa mea n-o să mă mai ating nici de femeie, nici de bărbat. *Ay,* iar simt că mă cheamă, că urc, că-s ofrandă.

— Nu daţi cu piciolul nolocului, *señol* – îi vede pe curioşi apropiindu-se, ia o bâtă, îl aude pe domnul Pantoja zicând lasă-i că doar nu mai e nimic de ascuns Chinezu Porfirio. Făcându-le lost lăcanilol şi civililol de vizitatoale, ne-am umple de bănet.

— Vom cumpăra şalupe, luntri şi, de cum om putea, un avionaş, domnule Pantoja – şuieră ca o sirenă, uruie ca o elice, fluieră *La Raspa*, mărşăluieşte şi salută Ciupitu. Nu trebuie să puneţi jos un ban măcar. Chuchupe şi fetele investesc ele economiile lor, şi ne ajunge pentru început.

— Şi dacă trebuie ne îndatorăm, facem împrumuturi la bănci – îşi scoate şorţul, basmaua de pe cap, are părul pe bigudiuri Chuchupe. Toate fetele-s de acord. N-o să vă cerem socoteală, veţi face tot ce veţi vrea cu banii, veţi tăia şi veţi spânzura. Rămâneţi şi ne-ajutaţi, nu fiţi rău.

— Cu micul nostlu capital şi cu mintea dumneavoastlă, vom lidica un impeliu, *señol* Pantoja – se spală pe mâini, pe faţă, pe picioare în râu Chinezu Porfirio. Hai, hotălâţi-vă.

— M-am hotărât, răspunsu-i nu – priveşte pereţii goi, spaţiul gol, strânge ultimele obiecte inutile lângă poartă Pantaleón Pantoja. Gata, nu faceţi mutrele astea. Dacă tot sunteţi atât de entuziaşti, perfect, stabiliţi detaliile între voi şi puneţi-vă pe treabă, eu vă doresc succes. În ce mă priveşte, însă, mă-ntorc la datoria mea dintotdeauna.

— Am multă încredere şi-s convinsă că totul va merge şnur, domnule Pantoja – pescuieşte dintre sânii ei un medalion şi-l pupă Chuchupe. M-am legat să-i aduc o ofrandă pruncului-martir, ca să ne ajute. Dar nimic nu se compară cu şefia dumneavoastră, dac-aţi accepta.

— Şi zic oamenii că n-a scos un strigăt, n-a vărsat o lacrimă, că nu simţea nici durere, nici nimic – îl duce la Arcă pe copilul ei nou-născut, îi cere apostolului să i-l boteze, îl vede pe copil lingând picăturile de sânge pe care şi le provoacă naşul, Iris. Celor care îl băteau în piroane le zicea mai tare „fraţilor”, nu vă fie teamă „fraţilor”, îmi faceţi un bine „fraţilor”.

— Trebuie să ne-apucăm serios de proiectul ăsta, mami – azvârle o piatră pe tabla acoperişului şi vede cum dă din aripi şi se îndepărtează un hultan Ciupitu. Că altfel ce ne facem? Deschidem iară un bordel în

Nanay? Ne-am prăji, nu-i mai putem face concurenţă lui Mucea, ne-a luat-o cu mult înainte.

— Alt stabiliment în Nanay? Cum adică, să facem iară ce-am mai făcut? bate în lemn, conjură soarta, se închină Chuchupe. Să ne-ngropăm de vii, din nou, într-o spelunca, să ne-apucăm de-aceeaşi afacere plicticoasă, mizerabilă? Adică iar să ne spetim noi şi să ne jecmănească agenţii cum vor ei? Nici moartă, Ciupiţel!

— Aici ne-am obişnuit să lucrăm angro, cu lumea bună, ca nişte întreprinzători moderni – îşi deschide larg braţele îmbrăţişând aerul, cerul, oraşul, selva Ciupitu. La lumina zilei, cu capul sus. Pentru mine, fenomenal în chestia asta era că mi se părea că fac o treabă dreaptă, cinstită, cum ar fi să dai pomană sau să mângâi un om care a avut mari necazuri, sau să vindeci un bolnav.

— Cerea doar atât: grăbiţi-vă, bateţi piroanele înainte de venirea soldaţilor, vreau să fiu sus în cer când vor veni – agaţă un client în Piaţa 28 Iulie, îl serveşte la Hotelul Requena, îi ia 200 de soles, îl expediază Penelopa. Iar surorilor care se omorau plângând le zicea fiţi bucuroase, aşa se cuvine, colo sus mă voi îngriji de voi, surioarelor, nimic nu ne va despărţi.

— Fetele o ţin şi ele una şi bună, domnule Pantoja – deschide portiera camionului, se suie şi se aşază Chuchupe. Zic ne face să ne simţim utile, mândre de meseria noastră.

— Le-aţi distlus când le-aţi zis că plecaţi – îşi pune cămaşa, se aşază la volan, încălzeşte motorul Chinezu Porfirio. Deie Sfântu' ca şi de-acum înainte să le putem tlansmite fiolul acela de optimism, de dăluile. Asta-i esenţialul, nu?

— Şi unde-i echipa? Au dispărut – închide portiţa debarcaderului, pune zăvorul, aruncă o ultimă privire centrului logistic Pantaleón Pantoja. Voiam să le îmbrăţişez pe fiecare în parte, să le mulţumesc pentru colaborare.

— S-au dus la Casa Mori să vă ia un dar de despărţire – şopteşte, arată spre oraş, zâmbeşte, devine sentimentală Chuchupe. Un lănţug pentru încheietura mâinii, o brăţară, din argint, cu numele dumneavoastră gravat cu litere aurite, domnule Pantoja. Să nu le ziceţi că v-am spus, făceţi-vă că plouă, vor să vă facă o surpriză. O s-o aducă la aeroport.

— *Caramba*, auzi ce le-a dat prin cap – învârte inelul pentru chei, încuie poarta principală, urcă în camion Pantaleón Pantoja. O să mă faceţi să bâzâi cu gesturile astea ale voastre. Sinforoso, Palomino! Ieşiţi odată, altfel vă las aici. Gata, plecăm. Adio Pantiland, la revedere râule Itaya. Dă-i drumul, Chinezule.

— Şi mai zic oamenii că-n clipa când şi-a dat duhul s-a întunecat tot cerul, deşi nu era decât ora patru, s-a lăsat o beznă de s-o tai cu cuţitu', nu mai vedeai nimic de trăsnete şi nu mai auzeai nimic de

tunete – îşi face veacul pe la barul Mao Mao, pleacă în căutare de clienţi la taberele tăietorilor de lemne, se îndrăgosteşte de un tocilar de topoare Coca. Animalele de pe munte au început să urle, să ragă, peştii ieşeau din apă ca să-şi ia rămas bun de la Fratele Francisco, iar el se înălţa.

— Am făcut deja bagajele, băieţel – sortează geamantane, buclucuri, pachete, paturi nefăcute, inventariază, predă casa doamna Leonor. N-am lăsat afară decât pijamaua ta, maşina de ras şi periuţa de dinţi.

— Foarte bine, mama – duce geamantanele la compania Faucett, le expediază ca bagaje neînsoţite Panta. Ai reuşit să vorbeşti cu Pocha?

— A costat cât ochii din cap, dar am izbutit – telegrafiază la pensiune rezervaţi camere familia Pantoja doamna Leonor. Se auzea groaznic. Am o ştire bună: vine şi ea mâine la Lima, cu Gladycita, ca s-o vedem.

— Voi veni, pentru ca Panta să-şi poată îmbrăţişa fetiţa, dar vă avertizez că porcăria asta din urmă n-o să i-o iert niciodată băieţelului dumneavoastră, doamnă Leonor – ascultă radioul, citeşte revistele, aude glume, simte că o arată lumea cu degetul pe stradă, se crede subiectul de bârfă al întregului Chiclayo Pochita. Toate ziarele deapănă pe-aici povestea cu cimitirul, şi ştiţi cum îl numesc? Proxenet! Da, da, PROXENETUL. N-o să mă împac niciodată cu el, doamnă. Niciodată, niciodată.

— Mă bucur, de-abia aştept s-o văd pe aia mică – bate prăvăliile de pe strada Lima, cumpără jucării, o păpuşă, baveţici, o rochiţă de organdi cu o panglică albastră ca seninul cerului Panta. Cât trebuie să se fi schimbat într-un an, nu, mama?

— Zice că Gladycita e superbă, grăsuţă, sănătoasă. Am auzit-o jucându-se cu telefonul, *ay,* scumpa de ea, nepoţica mea dulce – se duce la Arca din Moronacocha, se îmbrăţişează cu fraţii, cumpără medalioane cu pruncul-martir, poze colorate cu Sfânta Ignacia, cruci ale Fratelui Francisco doamna Leonor. Pochita nu mai putea de bucurie când a auzit că vei fi mutat din Iquitos, Panta.

— A, da? Mda, e logic – intră la florăria Loreto, alege o orhidee, o duce la cimitir, o pune în nişa Braziliencei Panta. Dar nu se putea bucura mai abitir ca tine. Ai întinerit cu douăzeci de ani de când ai aflat. Nu mai rămâne decât să-ncepi să cânţi şi să ţopăi pe străzi.

— În schimb, tu nu pari prea încântat – copiază reţete de mâncăruri amazoniene, cumpără salbe de seminţe, de solzi, de colţi de fiară, flori din pene de păsări, arcuri şi săgeţi din fibre multicolore doamna Leonor –, şi asta chiar că n-o înţeleg, băieţel. Parcă nu ţi-ar veni uşor să laşi treaba asta murdară şi să redevii un adevărat militar.

— Şi-atunci au apărut soldaţii şi-au rămas mască văzându-l mort pe cruce – joacă la loterie, se îmbolnăveşte de plămâni, intră servitoare la

o familie, cerşeşte prin biserici Puţica. Iudele, irozii, blestemaţii! Ce-aţi făcut, nebunilor, ce-aţi făcut, nebunilor, se-omora zicând ăla din Horcones care-acu-i locotenent. Dar fraţii nici că-l auzeau: îngenuncheaţi, cu mâinile-n sus, se rugau şi se tot rugau.

— Nu că mi-ar părea neapărat rău – îşi petrece ultima noapte la Iquitos plimbându-se singur şi cu capul în jos pe străzile pustii Pantita. Dar, la urma urmei, sunt trei ani din viaţa mea. Mi-au dat o misiune grea şi am executat-o cu brio. În pofida dificultăţilor, a neînţelegerii, nu mi-e ruşine de munca mea. Am construit ceva şi i-am dat viaţă, ceva care în ultimul timp creştea, se maturiza, era util. Şi-acum şefii mei dărâmă totul cu un bobârnac şi nici măcar nu-mi mulţumesc.

— Păi, vezi că-ţi pare rău? Te-ai obişnuit să trăieşti printre hoţomance şi derbedei – se tocmeşte pentru un hamac din fibre de *shambira,* se decide să-l ducă în mână alături de valiză şi de poşetă doamna Leonor. În loc să sari în sus de bucurie că pleci de-aici, îţi faci sânge rău.

— Pe de altă parte, nu-ţi face iluzii – îl cheamă pe locotenentul Bacacorzo ca să-şi ia rămas bun, îi dă orbului de la colţ hainele vechi, vorbeşte cu un taximetrist să vină să-i ia la douăsprezece şi să-i ducă la aeroport Panta. Mira-m-aş să fim trimişi într-un loc mai bun decât Iquitos.

— Aş merge fericită oriunde, numai să nu trebuiască să faci porcăriile de aici – numără orele, minutele, secundele până la plecare doamna Leonor. Chiar şi la capătul lumii, băieţel.

— Bine, mama – se culcă în zori, dar nu lipeşte geană de geană, se scoală, face duş, se gândeşte azi voi fi la Lima, nu simte nici o bucurie Panta. Ies un moment, să-mi iau bun rămas de la un amic. Vrei ceva din oraş?

— L-am văzut plecând şi m-am gândit că-i cea mai bună ocazie, doamnă Leonor – îi dă o scrisoare pentru Pocha şi-acest mic dar pentru Gladycita, o conduce la aeroport, o sărută şi o îmbrăţişează Alicia. Vreţi să vă duc iute pân' la cimitir ca să vedeţi unde e îngropată curva aia?

— Da, Alicia, hai să facem noi două o mică incursiune – îşi pudrează nasul, îşi pune prima dată pălăria nouă, tremură de furie la aeroport, se urcă în avion, se sperie la decolare doamna Leonor. Apoi condu-mă la Sfântul Augusto, să-mi iau rămas bun de la părintele José María. El şi cu tine sunteţi singurele persoane de-aici de care o să-mi aduc aminte cu plăcere.

— Avea căpşorul căzut peste inimă, ochişorii închişi, i se ascuţiseră trăsăturile şi era grozav de palid – este acceptată de Mucea, lucrează non-stop şapte zile pe săptămână, se căptuşeşte de două ori într-un an cu boli venerice, îşi schimbă de trei ori peştele Rita. Ploaia spăla sângele de pe cruce, dar fraţii adunau apa aia sfântă cu cârpe, cu

străchini, cu găleţi, beau din ea şi se curăţau de orice păcat.

— În manifestările de bucurie ale unora şi lacrimile altora, urât şi iubit de urbea dezbinată – îşi îngroaşă vocea, foloseşte uruit de avioane ca fundal sonor Mesagerul –, azi la amiază a plecat la Lima, pe calea aerului, controversatul căpitan Pantaleón Pantoja. Era însoţit de mama sa şi de emoţiile contradictorii ale populaţiei loretane. Noi ne mulţumim să-i urăm, cu proverbiala curtoazie din Iquitos, drum bun şi moravuri mai frumoase, domnule căpitan!

— Ce ruşine, ce ruşine! vede o întindere verde, nori groşi, piscurile înzăpezite ale Cordilierei, pustiurile de nisip ale coastei, oceanul, falezele doamna Leonor. Toate curvele din Iquitos la aeroport, toate plângând, toate strângându-te în braţe. Până în ultima clipă trebuia să mă înfurie oraşul ăsta. Încă îmi dogoreşte obrazul. Sper ca-n viaţa mea să nu mai văd pe nimeni din Iquitos. Dar, ia te uită, am şi ajuns, îndată o să aterizăm.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez din nou, domnişoară – ia un taxi până la pensiune, îşi dă uniforma la călcat, se prezintă la Direcţia Superioară a Administraţiei, Intendenţei şi Serviciilor Diverse ale Armatei, stă de trei ore în fotoliu, se ridică, se înclină căpitanul Pantoja. Sunteţi sigură că mai trebuie să aştept? Am fost chemat la şase seara, şi-acum e trecut de nouă. N-o fi la mijloc vreo neînţelegere?

— Nicio neînţelegere, domnule căpitan – se opreşte din lustruitul unghiilor domnişoara. Au reuniune aici şi-au ordonat să-i aşteptaţi. Puţintică răbdare, o să vă cheme ei înăuntru. Să vă mai dau un foto-roman de Corin Tellado?

— Nu, mulţumesc mult – răsfoieşte toate revistele, citeşte toate ziarele, se uită de o mie de ori la ceas, simte că îl ia cu fierbinţeli, cu frig, cu sete, cu febră, cu foame căpitanul Pantoja. Adevăru-i că nu pot citi, sunt cam nervos.

— Nici nu-i de mirare – îi face ochi dulci domnişoara. Ce hotărăsc ei acolo, înăuntru, e chiar viitorul dumneavoastră. Sper să nu vă pedepsească prea urât, domnule căpitan.

— Mulţumesc, dar nu-i vorba numai de asta – se înroşeşte la faţă, îşi aminteşte de chermeza unde a cunoscut-o pe Pochita, de anii când i-a făcut curte, de arcul de săbii al colegilor de promoţie pe sub care au trecut în ziua nunţii căpitanul Pantoja. Mă gândesc la soţia şi la fetiţa mea. Trebuie să fi sosit demult de la Chiclayo. Nu le-am mai văzut de nu ştiu când.

— Întocmai, domnule colonel – străbate toată selva dus-întors, poposeşte la Indiana, rămâne mut de ce vede, îşi cheamă superiorii locotenentul Santana. Mort de câteva zile şi descompunându-se ca un terci sau o piftie. Un spectacol de să ţi se facă părul măciucă. Să-i las pe fanatici să şi-l ia? Să-l îngrop chiar aici? Nu poate fi transportat

nicăieri, zace de vreo două-trei zile şi putoarea e de nesuportat.

— Nu vă supăraţi dacă vă mai cer un autograf? îi întinde un carneţel cu scoarţe de piele, un stilou, îi zâmbeşte plină de admiraţie domnişoara. Cât pe ce să uit de verişoara mea Charo, şi ea colecţionează celebrităţi.

— Cu multă plăcere, doar v-am dat trei, ce mai contează al patrulea – scrie „Cu deosebită simpatie pentru Charo” şi semnează căpitanul Pantoja. Dar v-asigur că faceţi o greşeală, eu nu-s celebru. Numai cântăreţii dau autografe.

— Dumneavoastră sunteţi mai faimos decât orice artist, cu chestiile alea pe care le-aţi făcut, ha-ha – scoate un ruj de buze, se rujează folosind cristalul de pe birou ca oglindă domnişoara. Nimeni n-ar crede, domnule căpitan, cu mutra asta serioasă pe care o aveţi.

— Puteţi să-mi daţi telefonul un moment? se mai uită o dată la ceas, se apropie de fereastră, vede felinarele aprinse, casele cufundându-se în ceaţă, presimte umezeala de pe stradă căpitanul Pantoja. Aş vrea să sun la pensiune.

— Spuneţi-mi numărul şi vi-l formez eu – apasă pe un buton, învârte discul domnişoara. Cu cine doriţi să vorbiţi? Doamna Leonor?

— Eu sunt, mămico – ia receptorul, vorbeşte foarte încet, se uită cu coada ochiului la domnişoară căpitanul Pantoja. Nu, încă nu m-au primit. Au sosit Pocha şi fetiţa? Cum e Gladycita?

— E adevărat că soldaţii şi-au croit drum pân’ la cruce izbind în dreapta şi-n stânga cu patul armei? lucrează spornic la Beten, la Nanay, deschide stabiliment propriu pe şoseaua spre San Juan, are clienţi cu nemiluita, prosperă, economiseşte Ţâţoasa. C-au retezat-o c-o secure? Că l-au aruncat în râu pe Fratele Francisco cu cruce cu tot ca să-l mănânce piranha! Povesteşte, Mii-de-moace, nu te mai fasoli, zi-mi ce-ai văzut.

— Alo? Panta? îşi modulează senzual vocea ca o cântăreaţă tropicală, se uită la soacră-sa zâmbind radios, la Gladycita covârşită de-atâtea jucării Pocha. Iubitule, ce faci? *Ay,* doamnă Leonor, sunt atât de emoţionată, încât nici nu ştiu ce să-i zic. Aici, lângă mine, e Gladycita. E superbă, Panta, o s-o vezi şi n-o să-ţi crezi ochilor. Şi zău că pe zi ce trece îţi seamănă tot mai mult, Panta.

— Ce faci, Pocha, scumpo? simte cum îi bate inima, se gândeşte o iubesc, e soţia mea, n-o să ne mai despărţim niciodată Panta. O sărutare pentru bebe şi alta, foarte apăsată, pentru tine. Abia aştept să vă văd, crap de nerăbdare. N-am putut veni la aeroport, iartă-mă.

— Ştiu, ştiu că eşti la minister, mi-a explicat mămica ta – cântă, varsă câteva lacrimi, schimbă zâmbete complice cu doamna Leonor Pochita. Nu contează că n-ai venit, prostuţule. Ce ţi-au zis, iubitule, ce-o să-ţi facă?

— Nu ştiu, vom vedea, deocamdată stau ca pe jăratic – vede umbre

agitându-se în spatele geamurilor de la uşi, se simte iar nerăbdător, neliniştit, panicat Panta. Cum scap de-aici, cum zbor către voi. Trebuie să închid, Pocha, se deschide uşa.

— Poftim înăuntru, căpitane Pantoja – nu-i dă mâna, nu-l salută din cap, îi întoarce spatele, ordonă colonelul López López.

— Bună seara, domnule colonel – intră, îşi muşcă buzele, ciocneşte din călcâie, salută căpitanul Pantoja. Bună seara, domnule general. Bună seara, domnule general.

— Noi nu te credeam în stare s-omori o muscă, şi când colo te-ai dovedit un zănatic ce nu s-a pomenit, Pantoja – mişcă din cap din spatele unei perdele de fum Tigrul Collazos. Ştii de ce-a trebuit s-aştepţi atât? Uite, chiar acum îţi explicăm. Ştii cine erau cei care au ieşit adineauri pe uşa aia? Zi-i dumneata, colonele.

— Ministrul Apărării şi şeful Statului Major – scapără din ochi colonelul López López.

— S-aducem rămăşiţele pământeşti la Iquitos era imposibil, fiindcă puţeau, iar Santana şi oamenii lui se puteau contamina oribil – îşi pune apostila pe referat, călătoreşte la Iquitos cu o şalupă rapidă, are o întrevedere cu generalul Scavino, la înapoiere cumpără un purcel şi îl aduce la garnizoană colonelul Maximo Dávila. Şi-n plus, dacă le-am fi adus cu chiu cu vai, nebunii ăia s-ar fi ţinut după noi, înmormântarea ar fi fost un dezastru. Cred că treaba cu râul a fost cea mai judicioasă soluţie. Dar nu ştiu ce credeţi dumneavoastră, domnule general.

— Ghici de ce-au venit? mârâie, dizolvă o pastilă într-un pahar cu apă, bea, se strâmbă generalul Victoria. Ca să muştruluiască Serviciul pentru scandalul de la Iquitos.

— Ca să ne certe ca pe ultimii răcani, căpitane, ca să ne smotocească părul ăsta cărunt al nostru de care n-au ţinut seama – se trage de mustăţi, aprinde o ţigară de la mucul celei dinainte Tigrul Collazos. Nu-i pentru întâia dată c-avem plăcerea de a-i primi aici pe-aceşti domni. Cam de câte ori s-au deranjat domniile lor să vină să ne beştelească, colonele?

— Pentru a patra oară avem cinstea şi onoarea de a primi vizita Ministrului Apărării şi a şefului Statului Major – aruncă la coş mucurile din scrumieră colonelul López López.

— Şi ori de câte ori vin, ne-aduc cadou câte un vraf nou-nouţ de ziare, căpitane – se scormoneşte prin urechi, prin nas, cu o batistă albăstruie generalul Victoria. În care dumneata eşti vorbit cât se poate de bine, desigur.

— În aceste momente, căpitanul Pantoja e unul dintre oamenii cei mai populari din Peru – ia o tăietură de ziar, arată titlul în aldine „Căpitan de armată elogiază prostituţia: a omagiat o târfă loretană” Tigrul Collazos. De unde crezi că ne vine fiţuica asta? Hăt din Tumbes,

ce părere ai?

— Este discursul cel mai citit din istoria acestei ţări, fără nicio îndoială – răvăşeşte, amestecă, revarsă, ziarele pe birou generalul Victoria. Lumea recită paragrafe pe de rost, se fac glume pe seama lui pe străzi. Până şi-n străinătate se vorbeşte de dumneata.

— În sfârşit, în sfârşit, cele două coşmaruri ale Amazoniei s-au terminat definitiv – se descheie la şliţ generalul Scavino. Pantoja mutat, profetul mort, vizitatoarele evaporate, Arca risipită. Acesta va fi din nou ţinutul liniştit din timpurile bune. Ia premiază-mă cu nişte dulci mângâieri, Păroşico.

— Îmi pare nespus de rău c-am adus prejudicii superiorilor mei ierarhici cu iniţiativa aceea a mea, domnule general – nu se clinteşte, nu clipeşte, îşi ţine răsuflarea, se uită fix la fotografia preşedintelui republicii căpitanul Pantoja. Nu aceasta a fost intenţia mea, nu, câtuşi de puţin. Am evaluat incorect motivele pro şi contra. Îmi recunosc responsabilitatea. Voi accepta senin orice sancţiune ce mi se va da pentru această greşeală.

— Marea problemă e că nu există pedeapsă îndeajuns de gravă pentru monstruozitatea pe care ai săvârşit-o la Iquitos – îşi încrucişează braţele pe piept Tigrul Collazos. Ai făcut un asemenea rău Armatei cu scandalul ăsta, încât nici dacă te-am împuşca nu ne-am lua revanşa.

— Am întors pe toate părţile povestea asta, şi de fiecare dată când mă gândesc la ea rămân tâmpit, Pantoja – îşi sprijină faţa în palme, îl priveşte cu maliţiozitate, uimire, pizmă, bănuială generalul Victoria. Fii sincer, spune-ne adevărul. De ce-ai făcut o asemenea prostie? Erai nebun de durere fiindcă-ţi murise iubita?

— Mă jur pe numele Domnului că sentimentele mele faţă de vizitatoare nu mi-au influenţat în niciun fel decizia, domnule general – stă tot rigid, nu-şi mişcă buzele, numără şase, opt, douăsprezece decoraţii pe fracul primului om în stat căpitanul Pantoja. Ce am scris în raportul meu e purul adevăr: luând acea iniţiativă, am crezut că servesc Armata.

— Dându-i onoruri militare unei coarde, numind-o eroină, mulţumindu-i că s-a cordit cu Forţele Armate – scoate fum, tuşeşte, se uită la ţigară cu ură, murmură m-omor singur Tigrul Collazos. Nu ne menaja, cumetre, încă un serviciu ca ăsta, şi praful se alege de reputaţia noastră.

— M-am pripit, retrăgându-mă în loc să port ultima luptă – îşi lasă capul pe spate în hamac, se uită la cer şi suspină părintele Beltrán. Îţi mărturisesc că mă topesc de dorul taberelor, al gărzilor, al galoanelor. În toate lunile astea din urmă am visat numai spade, goarne, deşteptarea de dimineaţă. Fac tot ce pot să mă-ntorc la unitate, să mă văd iar în uniformă, şi s-ar părea că am şanse. Nu şoma, nu uita ouţele

mele, Păroşico.

— Colaboratoarele mele erau extrem de afectate de moartea acelei vizitatoare – îşi deviază privirea exact un milimetru, distinge harta Peruului, marea pată verde a selvei căpitanul Pantoja. Intenţia mea a fost să le ridic moralul, să le încurajez, gândindu-mă la viitor. Nu puteam bănui că Serviciul de Vizitatoare o să fie desfiinţat. Funcţiona mai bine ca oricând.

— Nu te-ai gândit că Serviciul acela nu putea exista decât în clandestinitatea cea mai absolută? se plimbă prin încăpere, cască, se scarpină pe cap, aude bătăi de ornic, zice s-a făcut foarte târziu generalul Victoria. Am obosit explicându-ţi că prima condiţie a muncii dumitale era secretul.

— Existenţa şi funcţiile Serviciului de Vizitatoare erau cunoscute de întreg oraşul Iquitos, cu mult înainte de iniţiativa mea – stă cu picioarele ţepene, cu mâinile lipite de trup, cu capul nemişcat, încearcă să localizeze Iquitosul pe harta de pe perete, se gândeşte e punctul ăla negru căpitanul Pantoja. În ciuda tuturor precauţiilor mele, deşi nici unele nu mi se păreau de ajuns. Dar într-un oraş atât de mic era imposibil, după câteva luni ştirea se răspândise oricum, pretutindeni.

— Şi era ăsta un motiv suficient ca să transformi nişte zvonuri într-un adevăr apocaliptic? deschide uşa, spune poţi pleca dacă vrei, Anita, închid eu colonelul López López. Dacă voiai neapărat să-ţi ţii discursul, de ce n-ai făcut-o în nume propriu şi îmbrăcat civil?

— Deci toate îl regretă foarte mult? Şi eu, drept să-ţi spun, că eram prieteni buni. Săracul, probabil că moare de frig acolo – se întinde pe spate locotenentul Bacacorzo. Dar măcar nu l-au scos din Armată, altfel murea de inimă rea. Da, azi aşa. Mâinile pe şolduri, capul mult pe spate şi dă-ţi drumul, călăreşte-mă, Coca.

— Din cauza unei eronate evaluări a consecinţelor, domnule colonel – nu întoarce capul, nu se uită pieziş, se gândeşte ce departe par acum toate astea căpitanul Pantoja. Mă chinuia gândul că, după evenimentele de la Nauta, activitatea Serviciului putea să aibă de suferit. Ne-ar fi fost apoi foarte greu să recrutăm vizitatoare noi, mă refer la cele de calitate. Doream să le păstrez pe cele pe care le aveam, să le reactivez încrederea în instituţie şi afecţiunea faţă de ea. Rău îmi pare c-am comis această eroare de calcul.

— Greşeala dumitale ne-a costat o săptămână de draci şi de nopţi nedormite – îşi aprinde încă o ţigară, trage cu sete din ea, fumegă pe gură şi pe nas, are părul vâlvoi, ochii înroşiţi şi obosiţi Tigrul Collazos. E adevărat că le încercai personal pe toate candidatele la Serviciul de Vizitatoare?

— Asta făcea parte din proba de aptitudini – se înroşeşte, amuţeşte, bâiguie înecându-se, se bâlbâie, îşi înfige unghiile în podul palmei, îşi

muşcă limba căpitanul Pantoja. Trebuia să le verific personal. Nu mă puteam încrede în colaboratorii mei. Descoperisem favoritisme, mită.

— Nu ştiu cum de nu te-ai ales cu o tuberculoză – se abţine să râdă, râde, redevine serios, râde iar, are lacrimi în ochi Tigrul Collazos. Încă nu-mi dau seama dacă eşti un ingenuu angelic sau un cinic de ultima teapă.

— Serviciul de Vizitatoare terminat, Arca terminată, nu mai am pe cine să apăr şi nimeni nu-mi mai dă un ban – se bate pe burtă, încearcă, se frământă, renunţă, plescăie din limbă Mesagerul. E o conspiraţie generală ca să crap de foame. Ăsta-i motivul pentru care nu te satisfac, şi nu lipsa ta de nuri, dragă Penelopa.

— Să terminăm odată cu pocinogul ăsta – loveşte uşurel în masă generalul Victoria. E adevărat că refuzi să-ţi prezinţi demisia?

— Refuz cu hotărâre, domnule general – îşi recapătă energia căpitanul Pantoja. Armata e viaţa mea.

— Noi îţi ofeream o ieşire comodă – deschide un dosar, îi întinde căpitanului Pantoja o foaie scrisă la maşină, aşteaptă ca el s-o parcurgă, i-o ia înapoi generalul Victoria. Fiindcă te-am putea trimite plocon consiliului disciplinar şi cred că ghiceşti sentinţa: degradare ruşinoasă, concediere.

— Ne-am hotărât să nu procedăm aşa, pentru că ne-am săturat de scandaluri şi avem în vedere antecedentele dumitale personale – fumegă, tuşeşte, se duce la geam, îl deschide, scuipă în stradă Tigrul Collazos. Dacă preferi să rămâi în Armată, te priveşte. Îţi vei da seama curând că, având atârnată de picior tinicheaua asta pe care am adăugat-o la dosarul dumitale, va trece ceva timp până să-ţi vezi galoanele sporind.

— Voi face tot posibilul să mă reabilitez, domnule general – se înviorează glasul, inima, ochii căpitanului Pantoja. Nicio pedeapsă nu e comparabilă cu regretul de a-i fi cauzat Armatei un rău involuntar.

— Bine, bine, să n-o mai scrânteşti niciodată în halul ăsta – se uită la ceas, zice e zece, eu plec generalul Victoria. Ţi-am găsit o nouă însărcinare, foarte, foarte departe de Iquitos.

— Pleci chiar mâine dimineaţă şi nu te urneşti de-acolo cel puţin un an, nici măcar pentru douăşpatru de ore – îşi pune vestonul, îşi potriveşte cravata, îşi netezeşte părul Tigrul Collazos. Dacă vrei să rămâi în Armată, e neapărată nevoie ca lumea să uite de existenţa faimosului căpitan Pantoja. Mai încolo, când nimeni n-o să-şi mai amintească de toată tărăşenia, om mai vedea noi.

— Braţele răstignite aşa, picioarele aşa, căpşorul căzut pe ţâţica asta – gâfâie, intră, iese, adaugă detalii, măsoară efectul locotenentul Santana. Acu' ia închide ochii şi fă pe moarta, Puţico. Aşa, aşa. Biata mea vizitatoare, *ay,* ce rău îmi pare de tine, răstignito, surioara mea dulce de tot.

— Garnizoana din Pomata, acolo au nevoie de un intendent – trage draperiile, încuie dulapurile metalice, îndreaptă poziţia birourilor, ia o geantă diplomat colonelul López López. În loc de fluviul Amazon, vei avea parte de lacul Titicaca.

— Şi-n loc de căldura selvei, frigul de pe platourile înalte *punas* – deschide uşa, îi lasă pe ceilalţi să treacă generalul Victoria.

— Şi-n loc de vizitatoare, lame şi vigonii – îşi pune chipiul, stinge lumina, întinde o mână Tigrul Collazos. Ce mai dihanie ciudată mi te-ai dovedit a fi, Pantoja! Da, te poţi retrage.

— Brrrr, ce frig, ce frig – se scutură Pochita. Unde-s chibriturile, unde-i blestemata aia de lumânare? Ce oribil să trăieşti fără lumină electrică! Panta, scoală, e cinci deja! Nu ştiu de ce trebuie neapărat s-asişti tu personal la micul dejun al soldaţilor, maniacule. E foarte devreme, mor de frig. *Ay,* idiotule, iar m-ai zgâriat cu brăţara aia a ta, de ce nu ţi-o scoţi noaptea? Ţi-am zis că-i cinci. Scoală, Panta!

Notes

[←1]

Citeşte: *Poèita, Poèa*! În Peru, abuzul de diminutive denotă o situare socială destul de precară: Panta-*Pantita* şi Pocha-*Pochita* sunt *cholos,* adică metişi, corciţi, ca majoritatea peruanilor. (*N.tr.*)

[←2]

El Sinchi („Mesagerul”), crainicul radio din Iquitos, şi-a ales un pseudonim care necesită explicaţii: în Imperiul Incaş, *sinchis* erau solii împăratului. Demagogia personajului îl face să-şi atribuie acest rar şi preţios titlu, din limba *quechua;* în prezent, *los sinchis* sunt luptătorii antiterorişti. (*N.tr.*)

[←3]

În original, *Chupito,* de la *chupar,* „a suge”, „a bea”.

[←4]

Am „românizat” numele proprii pe cât s-a putut, fără atenuarea specificului local; astfel, *Moquitos* a devenit Mucea în paginile anterioare, iar *Chichi*, simplu, Cici. Vom proceda la fel în continuare, pentru a nu încărca inutil memoria cititorului cu numele prea exotice şi prea abundente din acest roman. (*N.tr.*)

[←5]

Cholo, *chola* – metis, corcit, dar şi termen de afecţiune („puiule”, „puică”). Chiar şi marelui poet peruan César Vallejo i se spunea El Cholo. Aici, termenul trimite şi la condiţia socială destul de precară a protagoniştilor. (*N.tr.)*